

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

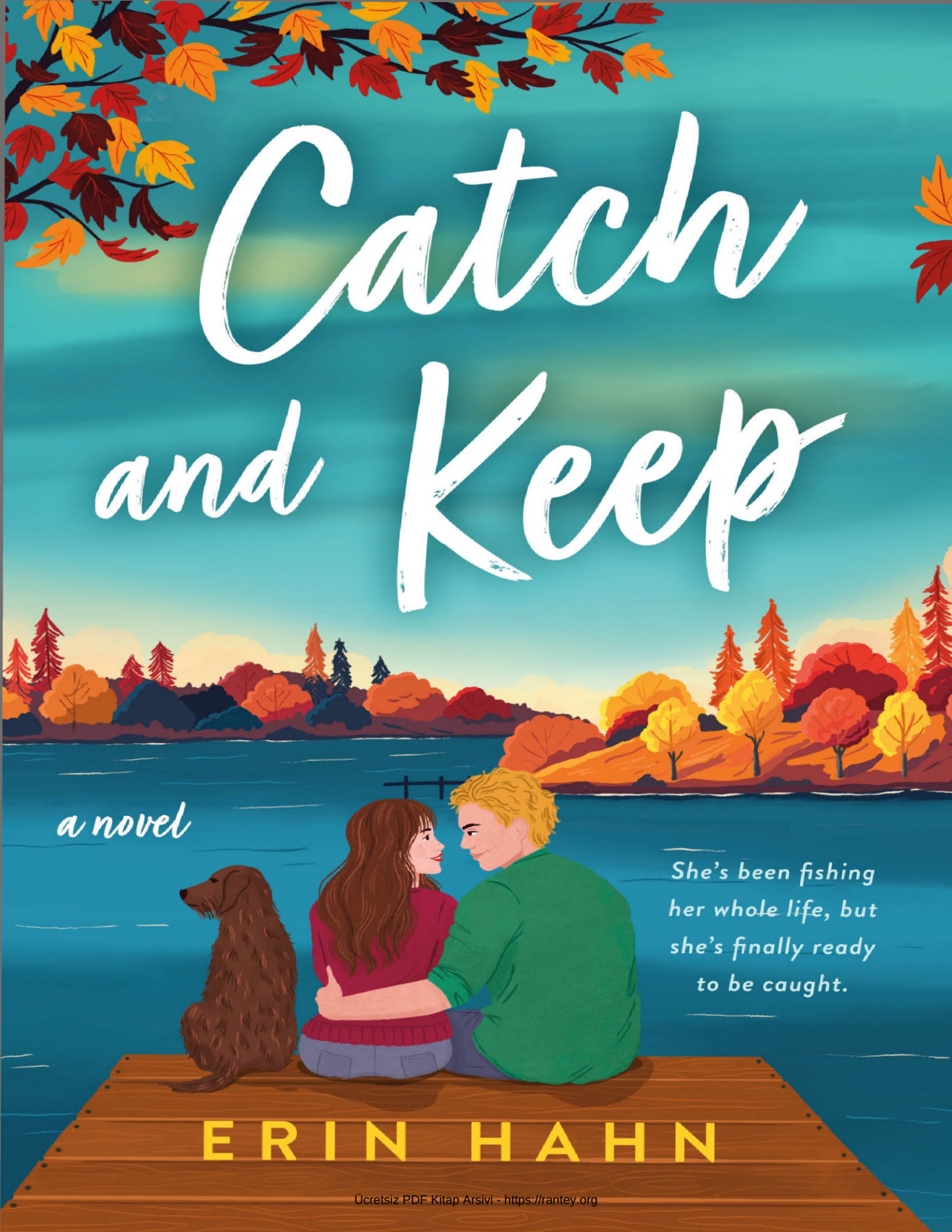
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Catch and Keep

a novel

*She's been fishing
her whole life, but
she's finally ready
to be caught.*

ERIN HAHN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Catch

Keep

A NOVEL

Erin Hahn

ST. MARTIN'S GRIFFIN
NEW YORK

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kopyalama hakkı Sayfa](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup

adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Bu tüm göl kızları için. Saçlarında yabani otlar olanlar. Ayak parmaklarında sülük olanlar. Çürük bir iskelenin ucundan kalem dalışı yaparken gözlüklerinin losyonu sildiği yerde güneş yanıkları olanlar. Halat salıncaklardan atlayanlar ve sahil barlarında tüm aileleri izlerken karaoke yapanlar. Arabalardan önce tekne kullananlar, akşam yemeği için erken kalkıp balık tutanlar ve hala yıldırım böcekleri yakalayanlar. Balık evinin arkasında ilk öpücüklerini paylaşanlar, bir kel kartalın yuvasını görebilenler ve kurbağa şarkılarıyla uykuya dalanlar.

Umarım bu kitapta kendinizden bir parça bulursunuz.

Bu da Mike Hahn için. Balık tutmayı sevdiğimi söyleyip yalan söylediğim için özür dilerim, ama kendimi savunmam gerekirse, seni yakaladım, yani ...

Musky veya muskie olarak da bilinen Muskellunge, soğuk su türü olarak kabul edilir ve rekreasyonel olta balıkçıları için çok dikkatli ve yakalanması zor oldukları için "on bin atışın balığı" olarak bilinir. Pul pul beyaz etiyle mükemmel lezzetli balıklar olarak kabul edilirler. Muskellunge saatte otuz mil patlama hızına ulaşabilir ve doğal ortamlarında otuz yıl kadar yaşayabilir.

Bu balıklar köpek tipi dişler ve iğne tipi dişlerle dolu büyük bir buruna sahiptir ve çoğunlukla gün ışığında avlanan bir besleyicidir. Muskellunge, su altındaki yabani otların ve kütüklerin yakınında avlanan sinsî bir pusu avcısıdır.

-Muskellunge Raporuna Genel Bakış,
ABD Balık ve Vahşî Yaşam Servisi

PROLOGUE

Kızlar Sadece Eğlenmek İster

Yaz 2004

"Mutlu yıllar, günışığı! Bana doğru söyle. On üç lanet olası sihirli mi? Artık tam bir ergen oldun."

Kayıkhanenin uzak duvarına yaslanıyorum, güneşten kavrulmuş bacaklarım önümde dikkatsizce yayılıyor ve kapaklı telefonuma doğru inliyorum. "Shelb. *Tanrım*. Bugün tam bir felaketti. On üç yaş berbat. Sonsuza kadar on iki yaşında kal."

"Ne?" en iyi arkadaşımın sesi hoparlörden cıvıldıyor. "Olamaz! Ne oldu? Aiden'ın Bana Fransız Kalmasını Sağlama Operasyonu'na ne oldu?" Shelby'nin La La Land LA'de çalıştığı çocuk programının setinden gelen öfkesini hissedebiliyorum.

"Tam bir fiyaskoydu. Memlekette bir kız arkadaşı varmış ve son iki haftadır tatilde benimle flört ettiğini söylemeyi unutmuş."

"Yeesh. Ne büyük bir ezik."

"Evet, sanırım."

"Daha erken, değil mi?" Shelby mırıldanmaya başladı ve Los Angeles ile Wisconsin arasındaki zaman farkını çıkardığını söyleyebilirim. Matematik hiçbir zaman onun güçlü yanı olmadı. Şarkı söylemek, oyunculuk yapmak, muhteşem görünmek ve sırası geldiğinde ağlamak belki ama sayılar değil. "İlk öpücüğün olacak başka bir yakışıklı çocuk bul."

"Doğru. Çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Hepimiz bütün gün, her gün şov dünyasının sevimli çocuklarıyla çevrili değiliz, biliyorsun."

"Doğru, ama onlar benim kardeşlerim gibi. Hatta çok sinir bozucu kardeşlerim." "Bilemiyorum, Cameron geçen sezon oldukça tatlıydı-"

"Her neyse!" diye sözümü kesiyor ve ben de kendi kendime sırtıyorum. "Sanırım annem beni sete geri çağırıyor. Gitsem iyi olacak."

"Evet, evet, tamam. Aradığın için teşekkürler, Shelb." "Mutlu yıllar, bebeğim! Yakında konuşuruz!"

Aramayı sonlandırıp telefonumu cebime sokuyorum. Aslında teknik olarak benim bile değil. Ödünç aldım. Doğum günüm için kendi cep telefonumu istemiştim ve annem yüzüme gülmüştü. Şimdi düşündüm de, doğum günü dilekleri ikiye katlandı.

Tekne karavanının ötesindeki orman sakın, dev çamlar öğleden sonra güneşinde derin gölgeler bırakıyor. Sincaplar dallarda birbirlerini kovalarken ara sıra ağaç dallarından sesler geliyor ve uçmak için havalanan kuşların boğuk hışırtıları duyuluyor. Bir an için gecenin geri kalanında burada, üst üste yığılmış kanoların arkasında saklanmayı düşünüyorum. On üçüncü doğum günümü aylardır dört gözle bekliyordum ve şimdi sadece bitmesini istiyorum. Yarın için hazırım. Sıradan bir Pazar günü olacak ve ailemin geri kalanı, özellikle de o pislik Aiden ve ailesi güneşe doğru yola çıkacak ve başımdan defolup gidecekler. Ama tam da eski ahşap kanolardan birinde kıvrılıp uyusam kimsenin umurunda olur mu diye düşünürken, Fost'un on beş beygir gücündeki dıştan takma motorunun tanıdık gürültüsü kulaklarıma çarpıyor.

Belki de her şey kaybolmamıştır.

Yerimden sürünerek çıkıyorum ve kıyı şeridinden rıhtıma doğru koşuyorum, ağlardan ve bugünün avıyla dolu sarkan iplerden kaçıyorum.

"FOST!" Hâlâ teknesinin ışıklarıyla uğraştığı yerden üç rıhtım ötede bağıriyorum.

"*Fost!* Beni bekle!"

Fost'un kıkırdamasının motor sesini bastırdığını duymak için tam zamanında yetişiyorum. "İşte doğum günü kızı. Nereye gittin sen?"

"Bir telefon geldi. Benim için odanız var mı?" Yalvaran bakışlarımı saklamaya çalışmıyorum ama buna gerek yok. Fost beni asla geri çevirmez.

Ciğer lekeli eliyle beni kovuyor. "Bir ceket bulman gerekecek. Ben beklerim."

Hareketi tersine çeviriyorum ve ailemin Cole's Landing Resort'ta benim hayatta olduğumdan daha uzun yıllardır kiraladığı kırmızı-beyaz çift genişlikteki sevimli karavana doğru atlıyorum. Perdeli verandada oturuyorlar.

Komşular. *Kokteyl saati* diyorlar. Annemin yüzündeki yumuşaklıktan, iki amaretto stone sours içtiğini tahmin ediyorum. *Mükemmel*.

Paravan kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve hemen içerideki kancada asılı duran can yeleğime uzanıyorum. "Balığa çıkacağım--"

"-Bay Foster'la," diye bitiriyor babam. "Seni duyduk prenses." "Tüm tesis seni duydu," diye dalga geçiyor ağabeyim oturduğu yerden.

Yerde takım kutusunu karıştırıyor. Liam on sekiz yaşında ve her şeyi bildiğini sanıyor. Eskiden Fost'un teknesiyle açılırdı. Tüm kardeşlerim öyleydi ama sonra büyüdüler ve misk balığı kovalamak yerine kulübede kızlarla tanışmayı daha çok önemsemeye başladılar. Onların kaybı diyorum. Her ne kadar doğum günümde Aptal Aiden'ı öpmek istesem de, koltuk altı kıllarını bile uzatamayan kokuşmuş bir çocuk asla balıkçılığın yerini tutamaz.

"Çok geç değil Maren," diye hatırlatıyor annem. "Hâlâ pastan ve hediyelerin var ve yarın erkenden yola çıkacağız."

Yarın annem ve babam iki ağabeyim Brett ve Kyle ile birlikte gidiyorlar çünkü işe dönmek zorundalar ama Liam kalıyor ve ben de kalıyorum. En iyi arkadaşı Josiah'ın yanında liman çocuğu-barmen olarak çalışıyor ve Josiah'ın ailesi tüm bu tatil köyünün sahibi. Balık tutabilmem için Liam'la kalmama izin vermeleri için hepsini ikna ettim. İlk dev misk balığıma çok yaklaştım, tadını alabiliyorum.

"Tamam, anne," diye kabul ediyorum, ses tonumdaki kızgınlığı belli etmemeye dikkat ederek. Annemle babam bütün yaz boyunca ukalalığım yüzünden başımın etini yediler ve yarın beni de yanlarına alıp gitmeleri riskini almak istemiyorum. "Kaçmam lazım. Gün ışığı yanıyor."

Bir kez daha bakmadan kapıdan dışarı fırladım ve yanımda teçhizatımla suya doğru koşmaya başladım.

"Ateş nerede, Jig?" Josiah Cole arkamdan bağılıyor.

Normalde cevap vermek için etrafta dolanırdım çünkü son zamanlarda Joe'nun oldukça sevimli olduğunu ve onunla konuştuğumda Liam'ın canını sıkıldığını fark ettim. *Jig* lakabının biraz aşağılayıcı olduğundan bahsetmiyorum bile çünkü jigler küçüktür ve kimse jig ile büyük bir musky yakalayamaz. Spinnerbait, bucktail, jerkbait... ama hayır. Bana *Jig* diyor. Hep öyle der. Bu gece, büyük kasları ve hayatımda gördüğüm en mavi gözleri olsa bile tartışamayacak kadar meşgulüm.

Kendimi düzeltip oltamı ve olta takımımı Fost'a vermeden önce neredeyse iskelenin kenarından kayıyordum. Annem Bay Foster'ın yaşlı olduğunu söylüyor.

Çocukken, ki bu onu neredeyse yaşlı yapıyor. Soluk mavi Cubs şapkasıyla örttüğü bir tutam bembeyaz saç ve ellerinde her nasılsa onu yem bağlamaktan alıkoymayan boğumlu eklemleri var. Gerçi acelemiz olduğunda benim küçük parmaklarımı kullanmama izin veriyor.

"Her şey yolunda mı doğum günü kıızı?"

"Bu gece o gece, Fost. Bunu hissedebiliyorum." Belki doğum günü dileklerimden ikisi boşa gitti ama hala birkaç saatlik ışık var ve ben kendimi şanslı hissediyorum.

Ne de olsa balıklar bekliyor.

BİR

Bu Kadın Çalışıyor

Maren

Yirmi yıl sonra

Hallmark yalancı bir sürtük.

Tüm o Hallmark filmlerine göre, en iyi arkadaşın her zaman basit, mükemmel bir hayatı vardır. Üniversitede tanıştığı sevgi dolu kocası, iki buçuk çocuğu, beyaz çitleri, kaotik ana karakter kankasıyla telefonu kapattıktan sonra koşarak gittiği başarılı kariyeri, ailesinin yanaklarını öpmeden önce ütülü beyaz keten pantolonuna bir damla bile dökmeden taze sıkılmış portakal suyunu yudumlaması ...

Ve bir köpek, sanırım. En azından o kısmı doğru anladım. Bir köpeğim var. Ve ayrıca iki kaotik ana karakter kankam var, ancak ikisi de sırasıyla televizyonda ve Nashville'de gelişen kariyerlerinin yanı sıra hayatlarının aşklarını buldular. Bugünlerde düpedüz evciller.

Hallmark'ın yanlış anladığı çok açık, çünkü romantizmin pek çok tekrarının hiçbir yerinde, bir araya gelmiş en iyi arkadaş, bir yıllık erkek arkadaşının iş terfisini elinden almasının ardından yaptığı aleni evlenme teklifinin ortasında çözülmez. Bu filmlerin hiçbir yerinde en iyi arkadaş aşağılayıcı bir panik atak geçirip (muhtemelen eski) erkek arkadaşının dizinin dibine, bir eyalet parkının ortasında, her ikisinin de ailelerinin gözleri önünde göz alıcı bir şekilde kusmaz ve üç millik arka patikalardan koşarak uzaklaşmaz, Arabasına gizlice biner (böylece muhtemelen eski erkek arkadaşını mahsur bırakır), hızla eve gider, utanç verici derecede yetersiz eşyalarını ve kafası karışmış köpeğini toplar ve bütün gün ve gece boyunca, merhum balıkçı ortağının vasiyetinde ona bıraktığı Kuzey Ormanları'ndaki bir kulübeye gider.

Teşekkürler, Hallmark.

Alacakaranlık, ama Kuzey Ormanları yılın bu zamanı daha da sıklaşıyor, ben de geyikleri daha iyi görebilmek için gözlüklerimi arayıp buluyorum ve takıyorum. Eski püskü Bronco'mun bank koltuğuna rahatsız bir şekilde yerleşiyorum ve boynumu iki yana kırarak yüksek sesle çıkan patlamalara yüzümü buruşturuyorum. Yedi uzun saattir araba kullanıyorum. Kığım yarı uykulu, beynim bulanık ve iki yaşındaki tel tüylü pointer'ım Rogers'ı araba tutmuş.

"Yan oturursan böyle olur," diyorum ona, anlayışsız bir şekilde. "Sana anlatmaya çalıştım ama olmadı. Kilometrelerce pencereden dışarı bakmakta ısrar ediyorsun." Kahvaltısını kusmasına izin vermek için üç kez durdum ve son seferinde kusacak bir şey yoktu.

"Sen ve ben, evlat," diye mırıldanıyorum yumuşak kulaklarının arkasını okşayarak. "Bugün birkaç kez kustuk. Dürüst olmak gerekirse en iyi anlarımız değildi."

Telefonum başka bir bildirimle titriyor. İlk mola yerinde en iyi arkadaşlarım Shelby ve Lorelai'a **SHANE EVLENME TEKLİF ETTİ** gibi bir mesaj atmıştım. **VOMİTE ETTİM. WISCONSIN'E DOĞRU YOLA ÇIKTIM.**

YAKINDA KONUŞURUZ. Yani muhtemelen onlardan biri takip ediyordur. Ya da belki annemdir. Üç ağabeyim ve onların aileleri de dahil olmak üzere ailemin geri kalanıyla birlikte o da talihsiz evlenme teklifindeydi. Wisconsin'e kaçmama şaşıracağından şüpheliyim. Herkes buranın benim yerim olduğunu bilir. Sanırım Shane olabilir. Gerçi on iki ay boyunca bana "aşık olduktan" sonra, sürpriz bir evlenme teklifine nasıl tepki vereceğimi anlayacak kadar beni iyi tanıyacağını düşünürdüm. Bununla birlikte, on yıl boyunca çalışıp yükseldikten sonra terfim için başvurduğunda ve terfimi aldığı anda ne kadar sinirleneceğimi ve incineceğimi anlayacak kadar beni tanııyordu...

Sanırım bu o olabilir, Bay İlişkileri Okumayan. Ne olursa olsun, kontrol etmiyorum.

"Tüm bunların çok aceleci ve bana göre olmadığını biliyorum," diyorum köpeğime, o da mızımız bir iç çekişle karşılık veriyor. "Sabırlı, insanları memnun eden Maren. Sen mutluyun ben de mutluyum. Ama bu benim işteki kişiliğim gibi, biliyor musun? Shane tüm bunların altında yatanı görmeli ve gerçek benim, günlük benim daha karmaşık olduğunu anlamalıydı."

Ağaçlarla çevrili başka bir yola sapıyorum, kalbimin göğsümde biraz sıkışmasına neden olan bir şekilde tanıdık. Neredeyse oraya. Neredeyse

eve. "İki gece önceki konuşmamızdan sonra *neden* böyle düşündüğünü bir bilsem.

üzgün olduğumu, biraz zamana ihtiyacım olduğunu ve ara vermek istediğimi söylediğimde, halka açık bir teklifle ilerleyecekti.

"Aslında..." Klimayı açıp kapatıyorum. O kadar yakınız ki temiz hava almak istiyorum. Çamın ve zengin toprağın keskin ısırığını ciğerlerime çekmek ve kafamı boşaltmak istiyorum. "Aslında bunu neden herkesin önünde yapmayı seçtiğini biliyorum. Evet demem için beni manipüle edebileceğini düşündü. İş olayından sonra kendimi iyi hissetmediğimi biliyordu ve benden biraz zaman istediğimi duydu ve istediğini elde etmenin yolunun beni tüm o insanların önünde zor durumda bırakmak olduğunu düşündü. Hayır diyemeyeceğimi düşündü ve tahmin edin ne oldu?!"

Rogers tek gözünü açar ve kuyruğu sıraya çarpar.

"Evet. Hayır dedim. Yüzündeki ifade..." Dudaklarımdaki gülümseme sönüyor ve nefesim kesiliyor. Yüzündeki ifade şok olmuştu ve bu beni her şeyden çok incitmişti. Onu geri çevirmeye cüret ettiğim için şok olmuştu.

Ve neredeyse yapmıyordum. Yine. Aslında yapmak istemediğim şeyleri kabul etmem için beni manipüle etmesine kaç kez izin verdim... Benim tarzım olmayan Jamaika'ya her şey dahil lüks gemi yolculuğuna çıkmak, telaffuz edemediğim küçük ikramları olan şık restoranlarda o ölümcül yüksek topuklu ayakkabıları giymek, beni daha zeki gösterdiği için kalın siyasi biyografiler okumak, kilo almamak için tatillerde keto yemek, tek istediğim bir bira ve kıyıdan balık tutarak bir hafta sonu geçirmekken Dry July yapmak...

Shane'le ilgili olan şey, benim istemediğim "iyileştirmeler" kisvesi altında bana sinsice yaklaşmasıydı. Kim olduğumu öğrenmek yerine, beni olmamı istediği kişi yapmaya odaklandı ve ben de buna uydum. Camları indirdim. Artık konuşmak ya da düşünmek istemiyorum. Bunun yerine, eski radyoyu açıyorum ve müziğin beni eve götürmesine izin veriyorum.

★ ★ ★

İki gün sonra, her şeyi bırakıp Northwoods'taki kulübeme kaçma kararından tam olarak pişman değilim, ama pişman da *değilim*. Seçimim biraz aceleci olmuş olabilir. Ama son kırk sekiz saatimi onlarca yıllık kırı ve kemirgen dışkısını temizleyerek geçirdim,

Bana miras kalan yem dükkanının arkasındaki yaşanabilirliği tartışmalı daireyi şimdi terk etmek yazık olur. Henüz balık tutmak için akarsuya bile çıkmadım. Kahretsin, kahve ve birkaç temel market malzemesi için kasabaya koşmak dışında buradan ayrılmadım bile, ardından ilk gece yemek hazırlamak için temiz bir yüzey olmadığını fark ettiğimde McDonald's'a gittim.

Ama cep telefonumu şarj edebileceğim bir priz var, her ne kadar servis yok denecek kadar az olsa da, eski bir boombox radyo ve liseden mezun olduğumdan beri verdiğim her kararı tekrar gözden geçirmem için bir sürü fırsat var. Yani bu benim için iyi.

Son iki gün içinde dağınıklığı ve çöpleri temizlemeyi ve her yüzeyi silip dezenfekte etmeyi başardım, ayrıca üç fareyi korkutup kaçırdım ve dördüncüsünü Rogers ve ben onu gitmesi için korkutmayı başaramadıktan sonra güneş verandasında evlat edindim. Ona Lady Gaga ismini verdim çünkü tıpkı adaşı gibi korkusuz bir sürtük. Buzdolabı dolu ve ocak eski olsa da yeterince güvenli görünüyor. Fost dağınık bir adam değildi ama kesinlikle münzevi biriydi. Karısı ben onu tanımadan önce kanserden ölmüş ve asla kendi çocukları olmamış. Hayatı yem dükkanı, eski alüminyum Lund balıkçı teknesi ve akarsudan ibaretti. *Ve ben*, sanırım kederli bir acıyla. Ne olursa olsun, düzenli bir ev tutmayı pek önemsemezdi. Dükkan biraz daha iyiydi ama iki yıl boyunca tozdan ve bakımsızlıktan zarar gördü.

Yine de tüm bunlardan bir şeyler çıkarabilirim. Neredeyse kendimi Michigan Ormancılık servisindeki iznimi kalıcı hale getirmeye ve önümüzdeki birkaç ayı burada geçirerek burayı Fost ve benim gurur duyacağımız bir şeye dönüştürmeye ikna ettim. Sonuçta ev onarımı konusunda tamamen cahil değilim. Üç ağabeyim de çeşitli işlerle uğraşıyor ve en iyi arkadaşlarımdan biri de bir reality TV ev tadilat programında rol alıyor. Sadece bu da değil, ev sahibimin izni ve yüklü bir indirimle Michigan'daki küçük şirin kiralık evimi onarmak için bir yaz geçirdim. İnşaat ruhsatı gerektiren herhangi bir şey için hazır olmayabilirim, ancak yüzeysel düzeltmelerde iyiyim. Fost'un evindeki yapı sağlam. Sadece yeniden yaşanabilir hale getirmem gerekiyor, sonra da belki baharda satıp yoluma devam ederim. Burada emlak çok pahalı. Her kıyı şeridinde tatil evleri ve tatil köyleri var. Üniversitede Musky Maren balıkçılık kanalı günlerimden kalan YouTube birikimim için sağlam bir yatırım olur.

Ayrıca Michigan'dan, Shane'den, ailemden ve geride bıraktığım karmaşadan uzun ve güzel bir mola olacaktı. İlk gece Shane'i şehirden geri aradım ve ayrılığı resmileştirdim (öğle yemeğimi Merrell'lerinin üzerine kusmam yeterince açık değilse diye). Aslında birlikte yaşamadığımızdan (ben Rogers'ı terk edemezdim, Shane de benim evimin eşyalarımız için çok küçük olduğunu düşünüyordu) ve nişanlı olmadığımızdan, dolayısıyla da bozmamız gereken bir düğün planımız olmadığından, bu gerçekten de çekip gitmek kadar kolaydı. Birlikte geçirdiğimiz, seviştiğimiz, aşk oyunu oynadığımız, geleceğimizi planladığımız bir yıl sadece bir yıldır. Ve artık bitmişti.

Olmam gerektiğini düşündüğüm kadar üzgün değilim. Shane'in ardından aradığım annem inkar ettiğime inanıyor. Gecikmeli bir tepki vereceğimi ve sonra pişmanlıkların geleceğini düşünüyor. Belki de. Ya da belki Lorelai "Bilmiyorum bebeğim." dediğinde haklıydı. Belki de olmak istediğin kadar içinde değildin."

Adamın halka açık bir teklifte bulunma cüretine öfkelenmeyi bıraktığımda, belki de duygularımın derinliğini görebileceğim.

Kim haklı olursa olsun, ben bu projeye canla başla sarılıyorum. Bundan sonra ne olacağı Maren'in gelecekteki sorunu.

Rogers dışarı çıkmak için kapıda sızlanıyor, ama zorlukla bastırılmış enerjisinin titreşiminden, şimdiye kadar izin verdiğim önemsiz tuvalet yürüyüşlerinden daha fazlasına ihtiyacı olduğu anlaşılıyor. Pointerlar harika çalışan köpeklerdir. Avlanmayı, yüzmeyi, koşmayı severler ve dünyadaki tüm dayanıklılığa sahiptirler. Tasmaını bisikletime bağlayıp yanımda Rogers varken on beş mil sürebilirim ve nefes bile almaz.

Ancak iki huzursuz gecenin ardından iki uzun el işi gününden sonra kendimi bisiklete binecek gibi hissetmiyorum. Bunun yerine Rogers'ın şişme mankenini ve bir Gatorade alıp suya doğru yola çıkıyorum.

Fost'un kulübesi/yem dükkânı, Bryant Gölü'ne yaklaşık otuz metre kadar uzanan çimenli-kumlu bir noktada yer alıyor. Çok geniş bir arazi değil ama konumunun önüne geçilemez. Özel ve rahat olmasının yanı sıra her yöne kilometrelerce uzanan bir manzara sunuyor. Ara sıra tekneler geçiyor ama adanın diğer tarafında daha geniş bir geçit var ve çoğu kişi bunu tercih ediyor. Yine de akşam yemeği vakti ve Eylül ayı. Aileler işlerine ve okullarına geri döndü ve akşam balıkçıları bir ya da iki saat daha dışarı çıkmayacak.

Tüm bunlar, Fost'un cılız ahşap iskelesinin ucunda durup Rogers için kuklayı derinliklere fırlatırken kendimi rahat hissettiğimi söylemek içindir.

Tekrar tekrar atıyorum ve Rogers geri alıyor, geri kürek çekiyor ve sırlıslam oynucağı ayaklarımın dibine bırakıyor, sonra ben tekrar atıyorum ve o da hemen iskeleden atlıyor. En azından su onu karadan daha çabuk yoruyor. Direnç onu biraz olsun yavaşlatıyor gibi görünüyor ve sonunda ayaklarımın dibine çöküyor, dili sallanıyor ve göğsü mutlu bir şekilde inip kalkıyor.

Ondan işaret alıp oturuyorum, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp ayak parmaklarımı suya sarkıtıyorum. Henüz soğuk değil ama tam olarak sıcak da değil. Keskin bir nefes aldıktan sonra rahatlamaya başlıyorum ve soğuk su yorgun, ağrıyan ayaklarıma iyi geliyor. Ellerimin üzerine oturup göle bakıyorum. Su cam gibi pürüzsüz, erken akşam güneşini yansıtıyor. Üstümüzde, pamuk şekeri gibi kabarık bulutlar maviyi parçalıyor ve bir çift karabatak ileri geri ötüyor. Göz kapaklarımın kapanmasına izin veriyorum ve birkaç derin nefes alıyorum, temiz çam kokulu havayı ciğerlerime çekiyorum ve kan dolaşıma süzüldüğünü ve sistemimdeki tüm son saçmalıkları temizlediğini hayal ediyorum. Sessizliğin içinde bir çığlık yankılanıyor ama korkmuş gibi gelmiyor, bu yüzden ilk başta gözlerimi bile açmıyorum. Daha çok bir kahkaha gibiydi. Rogers'ın yanımda canlandığını hissediyorum, ama hareket etmiyor, bu yüzden gülme konusunda haklı olduğumu anlıyorum.

Bir dakika sonra bir adam hırıltısı ve ardından daha da çocuksu bir çığlık duyduğumda doğrulandı. Göz kapaklarımı aralayıp, kafa karıştırıcı parlaklığa gözlerimi kısarak kıyı şeridini araştırıyorum ve kaynağı buluyorum. İri yapılı, uzun boylu ve çok çekici sarışın bir adam, iki küçük sarışın çocuğu kovalıyor. Biri, muhtemelen bir oğlan, sekiz ya da dokuz yaşlarında görünüyor, eğer birçok yeğenim ve yeğenlerim için bir şey varsa, diğeri daha genç. Belki dört ya da beş? Adamın uzun, bronzlaşmış kolları bir tür ayı ya da canavarmış gibi havaya kalkıyor ve en büyükleri bir ağacın arkasına geçip kıkırdayarak alçak dallara tırmanmaya başlıyor. Küçük olan ise daha az emin bir şekilde ağabeyinin arkasına sokuluyor. Ağabey arkasına uzanıyor ve neredeyse yatay olarak kıyı şeridine doğru uzanan küçük bir dalda onu da kendisiyle birlikte çekiyor.

"Maren?" Arkamda bir yerden ismimin seslenildiğini duyuyorum ve bu beni meraklı düşüncelerimden uyandırıyor. En büyük ağabeyim Liam'ın derin ve gür sesini tanıyorum, ancak onun aslında

Karısı Jessica ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Michigan'da değil, *burada*.
Rogers aradığı yöne doğru bir roket gibi havalanırken ayağa fırlıyorum.
"Liam?"

iki

Tek İstedigim

Maren

Elinde spor çantası ve dudaklarında boktan bir sırıtışla karşımda duran ağabeyimin görüntüsüne göz kırpıyorum. Liam hala uzun boylu, ancak sahada değil de masa başında daha fazla zaman geçirdiği için yıllar geçtikçe daha zayıflamış. Eskiden hat teknisyeni olarak çalışıyordu ama bugünlerde bir elektrik şirketinde bölge müdürü.

Saçları hâlâ benimkinin koyu tonunda ama onu her gördüğümde, pahalı güneş gözlüklerinin arkasına saklanmış olmasına rağmen şakaklarındaki gümüş benekleri biraz daha belirginleşiyor.

"Hey, çocuk," diyor ve çantasını bir gümbürtüyle yere bırakıyor.

Bana çocuk demesine kaşlarımı çatıyorum. Gerçi ona göre başka ne olabilirdim ki? "Burada ne yapıyorsun?"

"Dünya çapında duyulan kusma teklifinden sonra seni kontrol etsem iyi olur diye düşündüm."

Onun bayat alayları karşısında iniltimi bastırıyorum. "Bana doğruyu söyle - bunu evde düşündün ve tüm yolculuğu teslimat beklentisiyle kendi kendine gülerek geçirdin."

"Hayır. Köprüye varana kadar aklıma gelmedi."

Kollarımı beline doluyorum, o da bana sıkıca sarılıyor ve göğsümdeki havayı sıkıyor. "Bu da annem ve babamdan," diye mırıldanıyor başımın tepesine, tekrar sıkmadan önce beni bırakıyor, "bu da Jess ve çocuklardan."

"Lütfen bana bunun hepsinin gelmeyeceği anlamına geldiğini söyleyin."

"Rahatla." Geri adım atıyor ve güneş gözlüklerini çıkarıyor, gözleri keyifle parlıyor. "Onları geride kalmaya ikna ettim. Sadece ben varım. Bir şey değil."

Onun fedakârlık varsayımına gözlerimi deviriyorum. "Evet, ve eminim ki sevecen ve gürültücü ailen olmadan kuzeye yaptığın hazırlıksız yolculuğun kararınla hiçbir ilgisi yoktur."

Nazıkçe omuz silkiyor ve bu hareket o kadar tanıdık geliyor ki göğsümde bir sızı hissediyorum. Aramızdaki yaş farkına rağmen Liam ve ben her zaman yakın olmuştuzdur. Bunun en büyük ve en küçük kardeş olmamızla bir ilgisi olmalı. Büyürken birbirimizle rekabet etmek zorunda kalmadık. "Bir gün ergenliğe girene kadar bekle. O zaman anlayacaksın."

Koluna girip onu küçük tepeden yukarı, Fost'un evine doğru götürürken Rogers heyecanla peşimizde dolanıyor.

"Burada ne kadar kalacaksın? Uyuman için bir yerim var mı bilmiyorum. Ya da yiyebileceğin bir yemek. Ya da aslında herhangi bir şey. Şu anda işler biraz seyrek..."

"Sakin ol. Beynine zarar verme, evlat. Seni şaşırttığımı biliyorum. Joe'yu aradım ve tatil köyünde kalmama izin verdiler."

"Oh," diyorum, hem rahatlamış hem de kıskanmış hissederek. Tatil köyünde kalmayı düşünmezdim. Ama sonra, bu benim için bir tatil değil. "O halde sana etrafı gezdirebilirim, sonra da belki yerleşmek için oraya gitmek istersin?"

"Aslında seni yemeğe çıkarmayı umuyordum. Meşgul olduğumu biliyorum ama gerçekten seni kontrol etmek için buradayım ve üç gün önce sana evlenme teklif etmeye çalışan erkek arkadaşından ayrılmışsın. Sadece bu da değil, haber vermeden şehri terk ettin. Evini, işini, aileni ve arkadaşlarını..."

"İnsanlar her gün ayrılıyor Liam. Hatta her dakika birileri bir yerlerden ayrılıyor. Ev sahibim çoktan bir kiracı buldu ve ben de işime izin aldığımı söyledim. Dickhead Shane'in yeni patronum olduğunu düşünürsek, zamanlamadan pek şikâyetçi olamaz."

"Tamam, ama kabul etmelisin ki senin için bile biraz aceleciydi."

Kısa bir süre duruyorum ve ona bakıyorum. "'Benim için bile' de ne demek oluyor?"

E ğ l e n c e s i bir saniye bile azalmıyor ve boğazımı tırmalayan kızgınlığı geri püskürtüyorum.

"Demek istediğim," diye başladı çocuklarına karşı kullandığını bildiğim patronluk taslayan bir ses tonuyla, "tüm sorumluluklarını bıraktın çünkü bir adam

evlenme teklif etti. Bir yıl boyunca çıktığınız bir adam, yani ondan hoşlanmadığınız açık."

"Her şeyden önce, hiçbir şeyi nasıl düşürmediğimi zaten açıkladım. Benim tarafımdan olmasa bile her şey hala çok iyi idare ediliyor. Bunu ben ayarladım. Sorumsuz değilim, geçiş dönemindeyim. İkincisi, *sırf* bir yıl çıktık diye Shane'e evet demem gerektiğini mi söylüyorsun? İçimdeki her şey bunun yanlış bir karar olacağını bilse bile mi? Shane'den nefret ettiğini sanıyordum."

"Shane'den nefret etmiyordum, sadece onun senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyordum." "Yani sence yerleşmeli miydin?"

"Hayır, ama biraz daha yetişkin gibi davranman çok mu zor?!"

"Bunu otuzlu yaşlarımda olmama rağmen bana *çocuk* demekte ısrar eden adam söylüyor!"

"Merhaba kamp, barış bayrağı altında girmemizin bir sakıncası var mı?"

Liam ve ben ikimiz de dönüp daha önce izlediğim ve ancak yirmi adım ötede duran küçük aileye bakıyoruz. Yaklaştıklarını fark etmemiştim bile, ancak Rogers onları mutlu bir şekilde selamlıyor, kuyruğunu sallıyor, dilini sallıyordu.

"Hey, dostum," diyor ağabeyim, uzun adımlarıyla mesafeyi aşıyor ve sarışın adamı sırtına vurarak kucaklıyor. "Seni gördüğüme sevindim. Bana bunun Anders olmadığını söyle. Dostum, geçen yazdan beri en az yarım ayak uzamışsın."

Lütfen *bana* bunun Josiah Cole olmadığını söyle. Aman Tanrım, kardeşimin en iyi arkadaşına mı bakıyordum?

"Hey, Jig," diyor Joe. Geniş, parlak gülümsemesi bronzlaşmış yüz hatlarını ayırıyor ve sarılmak için kollarını kaldırıyor. Bu kardeşlerin yapması gereken son derece normal bir şey. Daha on dakika önce Liam'a sarılmıştım. Ama aynı zamanda Joe Cole'u sinir bozucu bir ağabey tipi olarak görmeyi, lise birinci sınıftan önceki yaz balıktan dönerken onu kız arkadaşıyla çırılçıplak yüzerken yakaladığım zaman bırakmıştım.

Yaklaşıyorum, göğüslerim açıkça istedikleri gibi ona sürtünmesin diye kıvrılıyorum ve hızla geri adım atıp kollarımı indirmeden önce sarılmasına karşılık veriyorum. "Hey, Joe. Bu ne sürpriz!"

Joe derin bir kıkırdama çıkarıyor ve bunun düşük titreşimleri başımdan ayak parmaklarıma kadar üzerimde dolaşıyor. Rogers'ın üzerine eğildi, o hala kendi

selamlıyor ve ben de elimde olmadan onu inceleme fırsatı buluyorum. Sağlam yapılı, eskiden atlet olan ve hala aktif olan biri gibi. Altın sarısı saçları kulaklarının etrafında ve ensesinde daha uzun ve dalgalı, gözleri ise güneş gözlükleriyle kapalı. Kolları manşetli, güzel, bronzlaşmış ön kolları ortaya çıkaran bir kot düğme ve bir çift ağır iş pantolonu giymiş. Büyük çocuk, sanırım Liam'ın söylediğine göre Anders, bir ağız dolusu yeni yetişkin dişi ve ışıltılı mavi gözleriyle bana sırtıyor. Tırnaklarının özenle parlak pembe bir parıltıyla boyandığını fark ediyorum ve bu tonu çok beğeniyorum.

"Köpeğini seviyorum," diyor Anders bana gülümseyerek, Rogers'ın telli tüylerini ovalayarak. Köpeğim hiç bu kadar sevilmiş görünmemiştir. Bu sarışın ailenin bakımları altında tika basa doluydu.

"Korkarım o da seni seviyor. Artık Rogers'tan kurtuluş yok. O seni evlat edindi."

Anders elini, hâlâ birkaç metre ötedeki bir ağaç dalına tünemiş olan küçük kız kardeşine doğru uzatır. "Luce, buraya gel ve Rogers'ı sev."

Küçük kız başını hızla ileri geri sallıyor. İlk bakışta utangaç görünüyor ama sanki bakışlarımdan kaçıyor gibi gözlerinin yana kayması ve orada kalmasıyla ilgili bir şey dikkatimi çekiyor.

"Sorun değil," diye onu nazikçe temin ediyorum. "Belki başka zaman." Başını tekrar, daha da hızlı bir şekilde sallıyor ve ben zorlamıyorum.

"Ee, Jig," diyor en büyük kardeşimin en iyi arkadaşı, sesi yumuşayarak. "Nasılsın?"

"Adın Jig mi?" Anders sorar.

Homurdanıyorum. "Sadece bu ikisine. Liam benim ağabeyim ve o ve baban -Vay be..." Joe'yla bakışıyoruz ve onun dikkatinin odak noktası karşısında yanaklarımdan ısındığını hissediyorum. "Bunu düşünmek bile garip, Joe'nun baba olması can sıkıcı. Her neyse," çocuğa dönüyorum, "bu ikisi bana böyle seslenirdi."

"Gerçek adı Maren ama çocukken balık tutmayı çok severdi, biz de ona Jig dedik." Bana, "Anders de neredeyse senin kadar büyük bir balık tutkunu" diye açıklıyor. Çocuğu kendine doğru çekti. "Bu da benim kızım Lucy."

"Yani sen ve Kiley gerçekten evlendiniz ve güzel bebekler yaptınız... Sanırım bunu tahmin etmiştim."

Dikkati dağılmış bir şekilde saçlarını karıştırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Çoğunlukla haklıydın. Sanırım Liam sana Kiley ile artık evli olmadığımızı söylemedi."

Çekiniyorum. "Aslında bundan bahsetmiş olabilir. Özür dilerim." "Annem artık Florida'da yaşıyor," diye ekliyor Anders kesin bir ifadeyle.

"Ah," diyorum, onun açık sözlü cevabı karşısında biraz şaşırarak. "Ben... çok üzgünüm," diye tekrarlıyorum, aptalca.

"S o r u n yok," diye cevap veriyor, küçük bir çocuk güveniyle beni temin ediyor. "Bununla başa çıkamazdı."

"Oh," diyorum ve bir açıklama bekliyorum, ama bir açıklama gelmiyor, ben de devam ediyorum. "Şey, muhtemelen işe geri dönmeliyim."

"Liam'la birlikte tatil köyünde mi kalıyorsun?"

"Ah, hayır. Aslında"-kardeşime dönüyorum-"sen gelmeden hemen önce beni şaşırttı."

"Doğru. Bunlardan bazılarını duymuş olabiliriz."

"Şunu dinle dostum. Bir yıllık erkek arkadaşı tüm aileyi bu destansı evlenme teklifine şahit olmaları için çağırıyor. Hepimiz işten izin alıp bu dağa tırmanacağız-"

"Neredeyse bir tepeydi ve belki de Joe şu anda bu hikayeyi duymak istemiyordur..." Joe'nun kızı Lucy'nin hâlâ durduğu ağaç dalına bakarak çit çekiyorum.

"-ve herkesin önünde tek dizinin üzerine çöküyor ve Maren kusup dağdan aşağı koşmadan önce kelimeleri söylemesine ancak izin veriyor."

"Tepe. Dağ değil. Tepe."

"Geri kalanımız daha dağdan inmeyi başaramadan, o evini topladı ve Dodge'dan defolup gitti-"

"Evet. Şey. Zaten işin özü de bu," diyerek ağabeyimin sözünü kestim. "Gerisini duydun. Fost'un yerinde çalışmak için buradayım. Yem dükkanını ve bitişiğindeki daireyi bana bıraktı."

Joe'nun gözleri önce genişler, sonra daralır. "Son gördüğümde burası köhne bir çöplüktü."

"Evet, şey," diye tekrarlıyorum, ses tonumu neşeli olmaya zorlayarak. "Şimdi de aynı şekilde eskimiş ama çok daha temiz."

"Dükkânın kilidi var mı?" Joe sorar. Ah. *İşte* hatırladığım ağabey tipi. Belki de diğer ikisini çağırmalıyım ve onlar bana şortumun boyu hakkında onaylamayan bakışlar atarken ve yatmadan önce yastığıma osururken bir parti yapabiliriz.

"Burada herhangi bir yer var mı?" Gözlerimi devirerek soruyorum, çünkü buralarda kimse kapısını kilitlemiyor, ama ben de aptal değilim. On yılı aşkın süredir yalnız yaşayan yetişkin bir kadını.

Kollarını kavuşturur. "Bu bir cevap değildi."

Ben de kendime çekidüzen verip 1.80'lik boyumun her zerresini gösteriyorum. "Pekâlâ, Bay Asker, geri çekil," diyorum ve şaşkınlıkla geri çekiliyor, sonra aynı hızla ileri atılıyor, doğruca benim alanıma giriyor, göğsü benimkinden birkaç santim uzakta ve bakışları üzerimde yükseliyor.

"Denizcilerdi ve hala soruma cevap vermediniz." "Evet!" Ona söylüyorum, şu anda şefkatten en uzak şeyi hissediyorum.

Joe geri döndü ve üstelik çok yakınımda. Ayrıca meme uçlarımla onun yakınlığı karşısında neredeyse karıncalanmaya başladığının da farkındayım. "Tabii ki bir kilidim var ve onu kullanıyorum. Burada olduğumu kimse bilmiyor, hatta umursamıyor bile."

Anders'in babasıyla benim aramda gidip gelen gözleri merakla genişledi ve araya girdi, "Burada olduğunuzu biliyoruz! Sen ve Rogers yarın akşam yemeğine gelmelisiniz."

"Ah," diyorum, hem vücudumun Joe'nun devam eden yakınlığına verdiği tepkiden hem de davetin aniliğinden dolayı telaşlanmış hissederek. "Önemli değil. Teşekkür ederim, ama yaptığım temizlikle oldukça meşgulüm."

"Bana sorarsanız boyundan büyük işlere kalkışıyor," diyor Liam. "Kimse sana sormadı ve sen de içeriye görmedin bile."

"Jig gelecek mi?" Lucy ağaçtan seslendi ve babası da ben de onun küçük sesiyle irkildik.

"Bir gün," diyerek kendimi her türlü vaatten uzak tutmaya çalıştım. "Eminim Liam oradaysa..."

"Babam lazanya ve sarımsaklı ekmek yapıyor," diye devam ediyor Anders.

Guh. Tabii ki öyle ve mini buzdolabımı kaplayan on yedi hindi ve Amerikan peynirli Lunchable'dan birini dört gözle bekliyorum. "Başka bir zaman, gerçekten. Gırtlığıma kadar sahte ahşap kaplamalara batmış durumdayım ve sanırım birkaç gün daha öyle kalacağım."

"Başka zaman," diye kabul eder Joe kutsanmış bir şekilde. Daha fazla tartışmayı kesen sert bir baba tonu kullanıyor. Bunun benim iyiliğim için mi yoksa onun iyiliği için mi olduğundan emin değilim, ama en iyisinin bu olduğuna karar veriyorum. Bir görevdeyim ve zaten hayatım şu anda tam bir karmaşa içinde. Bekâr bir baba ve sevimli çocuklarıyla samimi akşam yemekleri yemek için kesinlikle iyi bir noktada değilim. Ve erkek

kardeşimle. O salağı unutamam.

Fokurdayan, peynirli lazanya ve mükemmel kızarmış sarımsaklı ekmeği düşünmek bile ağzımı sulandırıyor.

Ve dahası, her ne kadar bu davetin Joe'yu gerçekten kızdıracağını düşünsem de, o adamı kıvrandırmak 2000 yılından beri en sevdiğim eğlencelerden biri. Bu, her yerdeki en iyi arkadaşların sinir bozucu küçük kız kardeşlerinin yeminli görevidir.

Ne yazık ki, büyük bir karmaşa. Ayrıca, otuz üç yaşındayım, on üç değil. Dudaklarımı büzüyorum ve Rogers'ı dikkatini çekmek için öpücük sesi çıkarıyorum. İsteksizce de olsa geliyor ve onu eğittiğim gibi yanımda duruyor.

"Sizinle tanışmak güzeldi, Anders ve Lucy. Seni görmek de güzel Joe. Liam, sanırım buradan sonra onlarla gideceksin?"

"Sana yetişirim," der Joe'ya. "Bu yerin içini kendim görmek istiyorum." Ugh.

Joe gözüme takılıyor ve sırtıyor, yüzünde bilmiş bir ifade var. Ki bu mantıklı. Kardeşimi benim kadar iyi tanıyan biri varsa, o da Joe'dur. En azından otuz yılı aşkın süredir arkadaşlar. "Görüşürüz, Jig. Yardıma ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Elbette," diyorum, asla yapamayacağımı bildiğim halde. "Hadi gidelim Rogers."

★ ★ ★

Liam yavaş bir daire çizerek dönüyor, dağınıklığımı inceliyor ve dişlerinin arasından kısık bir ıslık çıkarıyor.

"Boku yedin."

"Değilim."

"Maren, bu çok fazla. Senin için bile, tüm duygularınla ya da çocuklar ne derse desin... Sana karşı dürüst olacağım. Evine dön, işine dön ve bunu çöz. Sorumluluklarınla *"Ye Dua Et Sev"* oynamanın zamanı değil."

"Yaptığım şey bu değil. Bu benim için yeni bir başlangıç ve o."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra ne olacak, ne olacak?" Ağrıyan şakaklarımı ovuşturarak soruyorum inşa etmeye başladı. "Buraya destek olmak için geldiğini sanıyordum. Joe için yaptığın bu değil miydi?"

"Bu da başka bir şey evlat," diyor ağabeyim, sanki az önce ona hatırlatmışım gibi. "Seni Joe'yu keserken gördüm. Oraya gitme bile."

"Ne?!" Tüm vücudum kızarak haykırıyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Yapmıyordum!"

"Sen de öyleydin ve sadece tamamen boşanma sürecinde olmakla kalmayıp, açıkçası biraz da olgunlaşmamışsın, Joe daha yeni kötü bir boşanma yaşadı ve bakması gereken başka bir çocuğa ihtiyacı yok."

"*Aklını* mı *kaçırdın* sen?" Kırmızı görerek soruyorum. "Bunun sadece benim için değil, en iyi arkadaşın için de ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı? Neyin var senin böyle? Birini kontrol etmenin senin versiyonu bu mu?"

Liam anında pişman görünüyor. "Lanet olsun. Özür dilerim, Mare. Haklısın. Ben... Bana ne oldu bilmiyorum. Bunu söylemem yanlış. Yorgunum ve burası çöplük gibi ve senin için endişeleniyorum, tamam mı?"

Samimi görünüyor. Samimi. Bu, sözlerinin acısını azaltmıyor ama zaten artık savaşamayacak kadar bitkinim ve ayrıca ailemin buraya gelmemi anlamayacağını biliyordum.

"Tamam. Bağırduğım için özür dilerim. Ben de oldukça yorgunum. Bu çok fazla oldu ve burası bir bok çukuru, bunu biliyorum. Ama artık benim bok çukurum. Ve kendi hatalarımı yapmama izin vermelisin Liam. Ben yetişkin bir kadını."

"Pek sayılmaz."

"İyi geceler, ağabey." Beni yemeğe çıkarmak istediğini söylediğini biliyorum ama buna hazır değilim. Duraksıyor, kararsızlığı yüzünden okunuyor ama sonunda vazgeçiyor.

"Tabii, tabii. Tamam. Ben gidiyorum." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Seni sabah ararım. Sadece hafta sonu için buradayım ama gidene kadar elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

Kapıyı arkasından kapatıp sürgüyü çeviriyorum (çok teşekkür ederim) ve yere çöküyorum.

"Şey," diyorum boş, yankılı alana, "cehennem".

Üç

Baskı Altında

Joe

Bir elimde dumanı tüten bir fincan kahve, diğesinde protein shake ile arka verandama çıktığımda güneş yeni yeni kendini gösteriyor. Sabahın erken saatlerindeki esinti terimi serinletiyor, koşu şortum ve tişörtümün tenime rahatsız edici bir şekilde yapışmasına neden oluyor. Baldırlarımı esnetmeden önce iki içeceği de parmaklıkların üzerine bırakıp yanıkların tadını çıkarıyorum. Koşu bandında koşmaktan nefret ediyorum. Hiçbir zaman ormandaki patikalarda koşmak kadar iyi değil ama okullar açıldığı için ya çocuklarım uyurken bodrumdaki koşu bandında koşacağım ya da onları karanlıkta savunmasız ve yalnız bırakıp dışarıda koşacağım.

Yani aslında hiç de bir seçenek değil.

Annem sabahları gelip çocuklarla oturmayı teklif etti ama oturmak kahve içmeye, krep yapmaya ve bana var olmayan sosyal hayatımla ilgili sondaj soruları sormaya dönüşecekti ve hayır teşekkürler. Annemle babamın yan evde oturması ve her gelip gittiğimde arabamı net bir şekilde görmeleri yeterli. Yardımlarını takdir ediyorum ve onlar olmadan bunu yapamayacağımı itiraf etmekten gurur duymuyorum ama yine de onlar benim ailem.

Protein içeceğini yüzümü buruşturarak yudumluyorum çünkü bu kireçli tada asla alışamayacağım. Bunu aradan çıkardıktan sonra kahvemi alıp korkuluklara yaslanıyorum ve arka bahçeme bakıyorum.

Bu kısmı umursamıyorum. Arkadan görünüş. Ön taraftan tesisi, gölü, gelişen bir aile şirketinin başında olmamla ilgili olarak dikkatimi gerektiren bitmek bilmeyen şeyleri görebilirsiniz. Dört yıl önce Deniz Kuvvetleri'nden onurlu bir şekilde terhis olduktan sonra devraldım. Ailem

Otuz yılı aşkın bir süredir işleri yürütüyorlar ve hala önemli kararlarda söz sahibi olmak isteseler de, günlük işlerle daha az ilgileniyorlar.

O zamanlar ideal görünüyordu. Eşim Kiley, Lucy'yi yeni doğurmuştu ve istikrara ihtiyacımız vardı. Ayrıca, ailemi hep gölde büyütmek istemiştim. Çocuklarımın da benim büyüdüğüm gibi büyümelerini istiyordum; güvenli, aileleriyle çevrili ve açık hava parmaklarının ucunda olsun istiyordum.

Kiley'nin başka planları vardı. İstersem çocuklarımızı Ay'da büyütebilirdim ama o yoktu. Geride kalma sırasının bende olduğunu söyledi. On yıldan uzun bir süredir her şeyi tek başına yapıyordu, ben "Deniz Kuvvetleri'nde yulaflarımı ekerken" beni üsten üsse takip ediyordu. Gerçi, kendimi savunmam gerekirse, Deniz Kuvvetleri'nde hayatta kalmaya çalışmak dışında pek bir şey yapmıyordum, bu yüzden "yulaf ekmek" biraz abartılı. Gafil avlanmışım. Bunca zaman aptalca bir şekilde ailemizi kurmaktan mutlu olduğunu düşünmüştüm. Bu benim hatamdı. Kendimi şanslı hissetmekle o kadar meşguldüm ki, on sekiz yaşımdan beri sevdiğim kadının nasıl boğulduğunu fark etmemiştim bile.

Ama bunu gerçekten büyük, dünyayı sarsacak bir şekilde duyurmuştu ve hepsi bu kadardı. Elbette daha fazlası vardı. Çok daha fazlası, ama her neyse artık bitmişti ve bu nedenle sabahları, gün üzerime gelmeden önce arka bahçemi tercih ediyorum. Sık çam ağaçları ve yaban hayatıyla çevrili bir dönümlük küçük bir açıklık. Bazı günler buradan geçen bir geyik sürüsü bile beni karşılıyor. Sessiz ve tamamen bana ait.

Ben de orada huzur içinde durup sade kahvemi yudumluyorum ve hiçbir şeye bakmıyorum, ta ki arkamdan sürgülü kapının açıldığını duyana kadar.

"Hey, baba."

Anders. Hemen dönüp ona kolumu uzattım. Yalınayak, uykulu gözlerle, pembe *Encanto* pijamalarıyla dışarı çıkıyor ve yanıma kıvrılıyor. Doğrusu, Kiley onun "kız gibi" kıyafetlerini, parıltılı tırnaklarını ya da başka herhangi bir şeyini kabul etmiyordu. Anders'in babası gibi "sert bir adam" olması gerektiğini düşünüyordu.

Yine de bir ömür boyu yetecek kadar sert adam boku görmüştüm ve dürüst olmak gerekirse, pembe onu mutlu edecekse, ona dünyadaki her pembe tonunu satın alırım. Kiley Florida'da yeni kocasıyla birlikte yaşadığına ve velayetin tamamı bende olduğuna göre, onun bir fikri olamaz.

"Onu kaçırdım mı?" diye fısıldıyor oğlum, dikkatle ormanın kenarlarına bakarken.

O, geçen bahardan beri büyüyen yavrusuyla birlikte izlediğimiz anne dişi geyik.

"Henüz değil," diye cevap veriyorum usulca. Ama kelimeler ağzımdan çıkarken, keskin bir nefes alıyor ve işte orada, iki büyük Norveç çamının arasındaki açıklığa doğru kayıyor. Anders elime uzanıyor ve sıkıyor. Ben de sıkıyorum. Başka bir hayatta olsaydım, sonbahar avı için o geyiğe bakıyor olurdum. İz kameraları kurar ve yem yığını ekerdim.

Ama çocuğumun yumuşak bir kalbi var. Muhtemelen bu dünya için fazla yumuşak, ama sorun değil. Kendi başına yüzleşmeye hazır olana kadar onu koruyacağım.

"Bebek büyük."

"Öyle. Gelecek yıl bir başlangıç rafıyla geri dönecek." "O zaman annesine bakabilir mi?"

Yutkunuyorum ve Anders'in saçlarını ensesinden karıştırıyorum. Oğlum yumuşak ama asil biri. "Evet."

"Liam Amca bugün geliyor mu?"

"Sen okul otobüsünden indiğinde burada olmalı," diyorum ona. "Ona kerevit koleksiyonunu göstermen gerekecek."

"Liam Amca kerevitten nefret etmiyor mu?"

Çocuğumla komplocu bir sırtış paylaşıyorum. "Evet."

Doğruyu söylemek gerekirse, en iyi arkadaşım bu sabah benimle kalıp çocuklara yardım etmeyi teklif etti ama ben onu reddettim. Birincisi, oldukça katı bir sabah rutinimiz olduğu ve ona ihtiyacım olmadığı için. İkincisi de, acıyan bakışları beni çok rahatsız ettiği için. İki yıl öncesine göre çok farklı bir yerdeyim. Artık beni yataktan kaldırması için ona ihtiyacım yok.

Üçüncüsü ve belki de en önemlisi, burada kız kardeşine yardım etmek için bulunması gerekiyordu, bana değil.

Ya da çok da küçük olmayan kız kardeşi mi demeliydim? Kahretsin, Maren ateşli büyüdü, değil mi?

Ama Liam'ın kız kardeşi olduğu için tamamen sınırların dışında ve onun nasıl görüldüğünü fark ettiğim için bile beni öldürür. Besbelli. Maren'in parlak atkuyruğunun öğleden sonra güneşinde bronzlaşmış çıplak omuzlarının yumuşak görünümlü eğimi boyunca nasıl sallanıp savrulduğunu hatırlamak için kendime yarım saniye veriyorum ve sonra bunu beynimden siliyorum. *Jig*. O sadece *Jig*.

Ben de çok fazla işi olan ve sunacak hiçbir şeyi olmayan azgın bekar bir babayım. Ayrıca, Liam bir adamdan yeni ayrıldığını söylememiş miydi?

Önemli değil. Müsait değil.

Anders ve ben bir dakika daha anne ve yavrunun bahçemizin köşesinde otları kemirerek dolaşmasını izledikten sonra bu yaz bulduğumuz ve yatmayı sevdikleri gizli noktaya gidiyoruz.

"Hava soğuk," diyorum ona. "Ve ayakkabı giymiyorsun. İçeri girsek ve sen kendine mısır gevreği koyarken ben de Lucy'yi uyandırsam nasıl olur?"

Lucy sabah insanı değildir. Annesinden aldığı bir şey. Ben her zaman güneş doğmadan önce uyanık olmayı tercih etmişimdir, karşıma ne çıkarsa çıksın yüzleşmeye hazırım. Luce öyle değil. Uykusunu sever ve güne yavaş başlar. Birkaç hafta önce şehirdeki özel anaokuluna başladığında annem ona gün doğumu alarmlı saatlerinden aldı ve bu biraz yardımcı oluyor, ancak bu çocuk ortaokula başladığında önümüzde uzun bir yol olacağını hissediyorum.

Gün doğumu saati, hafif bir müzik ve kuş sesleriyle tam anlamıyla uyanık ve ben de yürümeye başlayan minik yatağının kenarına tüneyip Lucy'nin alnını onun sevdiği şekilde fırçalıyorum. Lucy'ye otizm spektrum bozukluğu teşhisi konulduktan sonra hemen bir ergoterapistle çalışmaya başladık. Bize OSB'li bazı çocukların dokunmaktan hoşlanmadığını, bazılarının ise dokunma yoluyla bağlantı kurduğunu söylediler. Aynı şekilde konuşma, ses, refleksif hareket... Tıpkı insan nüfusunun geri kalanı gibi, otizmliler de duyuşsal alışkanlıklarını nasıl ortaya koyduklarını konusunda benzersizdi. Eğer bir şeyi severlerse, size haber verirlerdi. Hoşlanmadıkları zaman da size haber verirlerdi. Önemli olan, kendilerini size göstermelerine izin vermek ve bunu yapmaları için onlara güvenli bir alan sağlamaktı.

Kiley'nin kendini kaybettiği yer burasıydı. Birinin ona kendi çocuğunu tanımadığını söylemesinden hoşlanmıyordu. Lucy'nin bizden ne istediğini söylemesine izin vermek istemedi ve Anders'in kendini tamamen erkeksi bir şekilde ifade etmesini gerçekten istemedi. "Normal" olmak istiyordu, her ne demekse artık. Bu yüzden gitti ve kendi normal versiyonunu başka bir yerde buldu.

Lucy'nin nazik ve tekrarlayan dokunuşları sevdiği ortaya çıktı. Kollarına ve ellerine masaj yapılmasını, sırtının ovulmasını, alnının yumuşatılmasını. Konuşmayı sevmiyor, ancak gayet iyi konuşabiliyor - sadece sesini bulması uzun sürdü. Bazı seslerden hoşlanıyor, ancak fermuarlar ve elektrikli

aletler, Jet Ski'ler ve karıştırıcılar gibi yüksek sesli makineler onu kızdırıyor.

"Günaydın, Luce." Uyanmasını kolaylaştırmak için alçak ve yatıştırıcı bir tonda konuşuyorum. "Okul için hazırlanma zamanı."

Lucy gözlerini kırptırarak üstündeki tavana bakıyor. "Okul mu?" diye soruyor sonunda.

"Evet, evlat. Okul." Saati elime alıp ona parlayan ekranını gösteriyorum ve terapistin bana söylediği şekilde rakamları işaret ediyorum. "Lucy için kalkma vakti."

"Anders yukarı mı?"

"Anders mısır gevreği yiyor. Sen de mısır gevreği ister misin?"

Lucy doğruluyor ve ben de ince sarı saçlarının arkaya doğru dikilişine bakarak sırtıyorum. "Mısır gevreği mi?"

Saati bırakıyorum. "Önce tuvalet," diyorum ve bir gece önce hazırladığımız kıyafetleri gösteriyorum. "Sonra kıyafetler, sonra kahvaltı."

Bu yöntemi anaokulunun ilk günlerinde zor yoldan öğrendim, Lucy sabah odasından çıktıktan sonra onu oraya geri götürmenin neredeyse imkansız olduğunu fark ettim. Bir rutine bağlı kalmalıyız. Katı bir rutine. Açıkçası bu benim işime geliyor, özellikle de deniz kuvvetlerinde geçirdiğim on buçuk yıldan sonra. Bu saçmalığa bayılıyorlar. Ama özgür ruhlu büyük çocuğumu ikna etmek biraz daha zor oldu.

Neyse ki kız kardeşi için her şeyi yapar.

"Önce tuvalet," diye kendi kendine tekrarlıyor ve en-suite banyoya doğru ilerliyor. İşini hallediyor ve ben de ona yardım edebilecek kadar yakın durarak mahremiyetini sağlamaya çalışıyorum. Ellerini yıkıyor ve her zamanki gibi gözleri omzumun üzerinden bakıyor olsa da önümde durmaya geliyor. "Giysiler, lütfen."

Pijamalarını parça parça çıkarıyor ve salyangoz hızında yeni kıyafetlerle değiştiriyor, ancak hepsini bağımsız olarak yapıyor. Benim yardımımı daha hızlı olacağı düşünülebilir, ancak işleri hızlandırmaya çalıştığımda iki saat süren bir kriz geçirdiğinde bunu da zor yoldan öğrendik. Beli lastikli taytını, etiketleri kesilmiş düz bir grafik tişörtünü ve düğmesiz bir hırkasını giydikten sonra, ona dikişsiz bir çift özel çorap veriyorum ve minik Croc Mary Janes'lerine adım atmadan önce onları giyiyor.

Bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyorum, çünkü toplamda sadece yirmi dakikamızı aldı ve mısır gevreğini yerken *Bluey*'nin bir bölümünü izleyebileceği kadar erken geldik, bu da belki duşa girebileceğim anlamına geliyor. Ben

Yanlışlıkla kâsesini devirdiğinde tabletini açıyor, önünden aşağı badem sütü döküyor.

"Uh-oh!" diye bağıyor.

"Olamaz baba," diyor Anders.

"Uh-oh!" Lucy tekrar söylüyor. "Uh-oh. Uh-oh. Uh-oh," diye tekrar tekrar tekrarlıyor. Temizlenene kadar bunu yapacak, ben de Anders'e bir rulo kağıt havlu atıyorum, o da paspaslamaya başlıyor ve sıırıslıklam olmuş Lucy'yi kaldırıp önümde yatak odasına taşıyorum. "Uh-oh, uh-oh, uh-oh," diyor.

Islak kıyafetlerini çıkarıyoruz ve ben yeni bir şeyler bulmak için çekmecelerini karıştırıyorum. "Karnı yapış yapış" diye çığlık atmaya başlıyor ve iç çekişimi gizleyerek onu banyoya taşıyorum, ılık su akıtıyorum ve küvete sokuyorum.

"Baba! Otobüs!" Anders diğer odadan bağıyor.

"Burada mı?" Ben de bağıyorum.

"Evet!"

"Yapabilir misin?"

Paravan kapısının açıldığını duyuyorum ve Anders muhtemelen otobüse doğru "Geliyorum!" diye bağıyor, sonra da bağırıışlarını bana yöneltiyor. "Gitmeliyim, baba!"

Ne giydiğini kontrol edecek, dişlerini fırçaladığından, saçlarını taradığından emin olacak zamanım yok... Sadece "Sıcak yemek, tamam mı dostum?" diye bağırarak kadar zamanım var.

"Tamam baba, görüşürüz!"

Kapı kapandı ve o gitti. Bir an sonra akıllı saatim çalıyor ve annemden gelen bir mesaj görüyorum.

Anne: Anders otobüse yetişti.

İçimi çekiyorum, rahatlama ile Anders'in bir kez daha otobüsün peşinden tek başına koştuğu için duyduğum suçlulukla savaşıyan bir onaya bile ihtiyaç duyduğum için kızgınlıkla savaşıyorum.

"Uh-oh," diye fısıldıyor Lucy küvetin içinde sıçrayarak. İki lastik ördekli banyo oyuncağını alıp göğsüne doğru fıskırtıyor. "Uh-oh." Kendi kendine kıkırdıyor ve ördekleriyle Avustralya aksanıyla konuşmaya başlıyor ve izlemeye bayıldığı çizgi filminden olduğunu anladığım replikler söylüyor.

Makyaj dolabına yaslanıyorum, dizimi kaldırıp kolumu doluyorum ve başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum. Üç tur yaptım

Afganistan'da. Üç. Teröristlerle savaştım. Beni bitirmekten başka bir şey istemeyen bir sürü korkunç adamla yüzleştım.

Ama dürüst olacağım. O orospu çocuklarının benim dört yaşındaki çocuğuma karşı hiçbir şeyi yoktu.

DÖRT

Okyanusun İçine

Joe

Kırk beş dakika, etiketsiz, dikişsiz, fermuarsız yeni bir takım kıyafet ve vişneli Pop-Tart'tan sonra Lucy'yi özel anaokuluna götürüyorum. Kızım dramatik vedalardan pek hoşlanmaz, bu yüzden önümden koşarak içeri giriyor ve en sevdiği oyuncağının önüne oturuyor: dönen bir küre.

Lucy'nin sırt çantasını ve öğle yemeğini tezgâhın üzerinden, ellili yaşlarının başında, otistik çocuklarla dolu küçük sınıfla ilgilenmesine yardımcı olmak için iletişim araçları ve güzelliklerle dolu modifiye edilmiş bir bahçe kemeri takan, sonsuz sabırlı bir kadın olan öğretmenine uzatıyorum. Hâlâ koşu kıyafetlerimin içinde olan bana şöyle bir bakıyor ve gümüş rengi kaşları güler yüzlü bir merakla havaya kalkıyor. Yüzümü buruşturuyorum.

"Kendimi beğenmişim," diyorum ve o da öğrencilerine yayılan çınlayan bir kakhaha atıyor.

"En iyilerimizin bile başına gelir, Bay Cole. Öğleden sonra görüşürüz."

★ ★ ★

Hızlı bir duş alıp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra dört yumurta çırpıyorum ve kapıdan çıkıp ATV'ye atlamadan önce bir şekilde hem kaynar hem de ılık olan ikinci bir fincan mikrodalgada kahveyi yudumluyorum. Genelde tesise yürüyerek gidip gelirdim ama şimdiden geride kaldım. Saat dokuz buçukta villaların orada babamla buluşmam gerekiyordu ama saat ona yaklaştı. Kükreyerek yukarı çıktığımda, annemle kendisinin golf arabasının bagaj kapağında oturmuş

telefonunu karıştırıyor ve kulübeden aldığı karton bir fincan kahveyi yudumluyordu.

"Üzgünüm, geciktim."

Beni başından savdı. "Anders'in sensiz kapıdan koşarak çıktığını görünce Luce ile aranızda bir şey olduğunu düşündük."

"Son dakikada dökülme ve kıyafet değişikliği." Babam *dediğim gibi* der gibi başını salladı.

"İstersen yardım alabileceğini biliyorsun. Annen zorlamak istemiyor ama biz yan komşunuzuz. Her şeyi kendi başına yapmak zorunda değilsin."

Homurtumu bastırıyorum ve her zamanki cevabımı tekrarlıyorum. "Kiley yaptı."

Babam başını sallıyor ve bana hüznle gülümsüyor. "Onlar farklı koşullardı. Sen yurtdışındaydın. O da yapmadı zaten. Çalışırken her sabah Anders'i bıraktı. Bu bir köyü gerektirir, Josiah," diye bitiriyor sessizce, tam adımı kullanarak.

Tartışmıyorum. Bu konuşmayı birçok kez yaptık. Gururlu olduğumu düşünüyorlar, öyleyim de. Ama Kiley'i iki küçük çocukla terk ettikten sonra en azından bunu yapabilirmişim gibi geliyor. Daha fazla yanında olsaydım, belki de duyuşal engelli bir çocuk fikri onun için bu kadar ürkütücü olmazdı. Belki hâlâ burada, bölüyor ve fethediyor olurdu.

Köyde olsam da olmasam da ailemden zaten aldığımından daha fazla yardım kabul etmek bir şekilde hile yapmak gibi geliyor.

"Peki burada neye bakıyoruz baba?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Bu kış bir, iki ve üç numaralı villaların banyo tadilatlarını yapacak olan müteahhitle yaptığı görüşmeler hakkında beni bilgilendirdi. Her kış, bir ya da başka bir güncellemenin üstesinden gelmeye çalışıyoruz. Geçen yıl kabinler için yeni rıhtımlar yapıldı. Ondan önceki yıl ise, onlarca yıl önce bünyemize kattığımız karavan parkı hariç, tüm tatil köyüne klima taktırmıştık. İnsanlar aileleriyle birlikte onlarca yıldır Cole's Landing Resort'a geliyorlar ve bu yüzden nostaljiyi kucaklamaya ve kabinleri ve villaları modernize etmeye çok fazla kapılmamaya çalışıyoruz, ancak bazı düzeltmeler sadece hayatı kolaylaştırıyor. Ailemi birimlere Wi-Fi kurulması konusunda ikna etmeye çalışıyorum. Elbette isteksizler çünkü kuzeyde ve her şeyden uzakta olmanın internet ve sosyal medyadan uzak kalmayı da içermesi gerektiğini düşünüyorlar. Ve bu geçmişte misafirlerimizin takdir ettiği bir şeydi. Ancak sosyal medya burada kalıcı ve otistik bir okul öncesi çocuğa sahip biri olarak, bir tabletin ve yaşına uygun bazı öğrenme çizgi filmlerinin faydalarını görüyorum.

Sadece söylüyorum.

"Laughlin'in kızının geri döndüğünü ve yaşlı Foster'ın dükkanını onardığını gördün mü?" "Maren," diye hatırlatıyorum ona, onu ismiyle hatırlamayacağını düşünerek.

Takma ad.

"Siz ona Jig demiyor muydunuz?"

Düzelتيyorum. Babam çok zeki. "Evet, öyle yaptık. Ve evet, dün gece çocuklarla birlikte Liam'la tartışırken karşılaştık. Onu buraya kadar takip etti ve ben de onu beş numaraya kaydettim. Maren buraya birkaç gün önce geldiğini ve ortalığı toparlayana kadar Fost'ta kaldığını söyledi."

Babamın burnu kırıışıyor, kalın beyaz bıyıkları buruşuyor. "Bundan emin değilim," diyor, tam da benim düşüncelerimi yankılayarak. "Onu her zaman siz büyük çocukların peşinden koşarken ve her sabah ve akşam Fost'un teknesiyle misk balığı yakalamaya giderken hatırlıyorum. Çok şirindi. Yarışmalara katılıyordu, değil mi? Ve bir YouTube kanalı vardı?"

Dediğim gibi, çok zeki. "Yaptı ama bu on beş yıl önceydi. Şimdi ona bu konuda bir şey söyleme konusunda seni uyarıyorum. O artık kendi akli olan yetişkin bir kadın."

"İnatçıdır," diyor ve bunun ortak bir özelliğimiz olduğu imasını gözden kaçırmıyorum.

"Çok," diye karşılık veriyorum, *bildiğimi* ima ederek.

"Annen onu akşam yemeğine çağırmak isteyecektir."

"Sana iyi şanslar," diyorum ona. "Anders onu Liam'la birlikte bu gece bizim eve davet etti ama o bizi geri çevirdi. Anders ve Lucy'yi de geri çevirebilirse..."

"Anders mi

yaptı?" "Denedi."

"Sanırım seni ona sorman için göndermem gerekecek."

Ayaklarımı kaydırıp bakışlarını karşılıyorum. "Baba, şu lanet parıltıyı kes." "Ne?" diye soruyor babam, bıyıkları seğirerek. "O kadar da sevimli değil.

eskiden olduğu gibi mi?"

"En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğunu ve bizden beş yaş küçük olduğunu düşünürsek, onun pek de sevimli olduğunu düşünmedim. Belki sinir bozucu."

"Ama artık kendi akli olan yetişkin bir kadın. Bunu kendin söyledin. Şimdi sevimli mi oldu?"

Aslında, bence çok güzel. Uzun, dalgalı kumral saçlar, ela gözlerin üzerinde dalgalı perçemler, muhteşem kıvrımlara sahip düzgün bir vücut.

Çiller ve bir yaz

Tan.

Ve onu tekrar beynimden temizliyorum.

Gerçek şu ki, Maren her zaman doğuştan güzeldi, sinir bozucu ve kimsenin fark edemeyeceği kadar genç olduğu zamanlarda bile. Liam sürekli onun YouTube kanalından ve özellikle erkekler arasında ne kadar popüler olduğundan şikayet ediyordu. Ne de olsa, temelde ateşli bir kızın balık tutmasıydı ve ek olarak ne hakkında konuştuğunu biliyordu. Oltasına yem atacak ya da balığı oltadan çekecek başka birine ihtiyacı yoktu. Ciroları vardı çünkü yemler ve donanım söz konusu olduğunda işini biliyordu.

İzlediğimden değil. En azından o kadar sık değil. Sadece üniversitedeyken yazları burada, tatil köyünde programını çekiyordu ve ben o sırada dünyanın öbür ucunda kumda uyuyor ve EYP'lerden kaçıyordum. Evimi ve ne için savaştığımı hatırlatması hoşuma gitti.

Ama bunu Liam'a ya da başka birine söylemeden önce ölürdüm. Garip değildi. Mastürbasyon falan yapmadım. Maren seksi davranmıyordu. Yan komşunuzda büyümüş gibi görünen bir kızdı. Herkesin küçük kız kardeşiymiş. Pratik olarak.

Onun şu anda en az otuz üç yaşında olduğunu ve Liam'ın iki gün içinde ayrılacağını düşünmemek için gerçekten çok çalışıyorum. Ya da üç yılı aşkın bir süredir seks yapmadığım gerçeğini çünkü iki çocuğunuzun tam velayetine sahip tek bir ebeveyn olarak anne babanızın yanında yaşarken flört etmek zordur.

"Ve... seni kaybettim," diyor babam eğlenceli bir sırıtışla. "Bunu bir onay olarak kabul ediyorum."

"Neyin teyidi?"

Babamın sırıtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, Maren Laughlin sevimli bir şekilde büyümüş. Boş ver," diyor ve golf arabasının etrafında dönüp direksiyonun arkasına geçiyor. "Onu akşam yemeği için bize davet et. Önümüzdeki cumartesi. Annen heyecandan kendinden geçecek."

"Hayır diyecek," diye uyarıyorum onu.

"Yapacağını sanmıyorum," diyor yine gözleri parlayarak. "Ama ona evet dedirtemezsen, ben kendim yaparım."

Tanrım. İhtiyacım olan son şey bu. Babamın zavallı kadına yaklaşıp onu göstermeye zorlaması. Muhtemelen onu

ve dün gece Liam'la kavga ettiklerini duyduktan sonra işleri olduğundan daha da garip bir hale getirdi.

Yıllar önce pürüzsüzdüm, ama şimdi kırılmış olabileceğimi düşünüyorum. Çok erken zirve yapmışım gibi mi? Bu anlaşılabilir.

"Ona soracağım."

"Bugün."

Öfkeli bir nefes çekiyorum. "Yapacak işlerim var. Hava her geçen gün daha da soğuyor ve benim hala kışa hazırlanamam gerekiyor."

"Eylül ayındayız, evlat. Daha çok zamanın var. ATV'yi al ve öğleden sonra rapor ver ki annen ne yapmak istediğine karar versin ve kasabaya bir gezi planlasın."

Bununla birlikte, o çekip gidiyor ve ben de orada dikilip arkasından bakakalıyorum.

★ ★ ★

Birkaç dakika sonra Fost'un -ya da artık Maren'in sanırım- yem dükkanının önüne geldim. Aslında tesise o kadar yakındı ki Fost öldükten sonra orayı satın almayı düşünmüştüm. Kulübede misafirlerin kullanımına açık mütevazı bir yem tezgâhımız var ama ben genişletmeye açtım. O öldüğünde mülkiyetin el değiştirdiğini duymuştum ama kime geçtiğini öğrenmek için ipucunu hiç takip etmemiştim.

Motoru durdurduğum anda Rogers'ın havladığını duyuyorum ve kapıyı çalamadan yem dükkanının ön kapısı açılıyor ve Maren kapıda duruyor, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde şüpheli bir ifade var.

"Barış için geldim," diye teklif ediyorum, ellerimi önümde kaldırarak. Etkileyici olmaya çalışıyorum, ama paslanmışım ve onun taş gibi ifadesinden bunu başaramadığım çok açık.

"Kilitler iyi çalışıyor Joe ve Rogers'ın istenmeyen misafirler için yeterince uyarıcı olduğunu görebilirsin."

Ses tonuna ve ince omuzlarının savunmacı duruşuna gülmek istiyorum ama bu isteğimi yutuyorum. "Doğru. Bu konuda burada değilim ama bunu duyduğuma sevindim."

"Kardeşim bir iş görüşmesi için şehre gitti ama bir saate kadar döner. Uğramasını sağlayayım mı?"

"Liam da burada değil, gerçi telefon görüşmesini kulübeden yapmış olabilir. Orada Wi-Fi var."

Maren'in kaşları şirin bir şekilde birbirine çarpıyor. Seksi bir şekilde mi? *İkisi* de, karar verdim. "Sonra ne olacak?"

"Ailem seni akşam yemeğine çağırıyor. Cumartesi akşamı."

"Ailen mi?" diye sorar, kuşkuyla.

"Yemin ederim."

"Lazanya ve sarımsaklı ekmek de yapıyorlar mı?"

"Eğer bir talepte bulunmak isterseniz, eminim bu ayarlanabilir."

"Hayır," diyor sırtarak, kapı pervazına yaslanarak. "Burada olduğumu nereden biliyorlar ki?"

"Küçük bir tatil köyü," diye kestirip atıyorum. "Yani onlara geleceğini söyleyebilir miyim?"

İç çekiyor ama rahatlamış. "Sanırım lezzetli bir ev yemeğine ve ailenizin sıcacık arkadaşlığına bir gece boyunca katlanmayı başarabilirim."

"İki çocuk ve yorgun babalarıyla birlikte mi?"

Maren tereddüt ediyormuş gibi yapar. "Dur, dur, dur, şimdi de iki sevimli çocuğu mu karıştırıyorsun?"

Çocuklarımın sevimli olduğunu düşündüğü için gurur duymamaya çalışıyorum ama *gerçekten* de çok sevimliler. "Biliyorum, bu çok fazla. Bununla birlikte, seni şimdiden uyarıyorum, babamın gözlerinde bir pırıltı vardı."

Gülümsüyor ve ben bunu karnıma inen güneşli bir yumruk gibi hissediyorum. "Oh hayır. Bir pırıltı bile yok."

Hiç düşünmeden ona doğru bir adım daha attım. "Tam bir pırıltı ve muhtemelen bilmiş bir bakış. O bir işgüzar."

"Dayanmak için elimden geleni yapacağım. Yine de hatırlatayım, kısa süre önce erkek arkadaşım evlenme teklif etme cüretini gösterdikten sonra ayakkabılarına kusak ondan ayrıldım. Ben hiçbir ebeveynin oğlu için isteyeceği biri değilim."

Yüzümü buruşturuyorum ve dişlerimin arasından kısık bir ısıklık çıkarıyorum. "Sen lanet olası bir kalp kırıcısın, Jig."

Fazla rahat bir omzunu kaldırıyor ve hafifçe indiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çoktan atlatmıştır."

Yarım hafta sonra unuttuysa, onu hiç hak etmemiş demektir.

"Kahretsin." "Evet," diye kabul ediyor. "Yani yemeğe evet, arkadaşlığa evet ve

"Bana aşık olmadığı sürece pırıltıdan kurtulabilir."

Bu kolay fırçayı olduğu gibi kabul ediyorum. Buraya geldi ve yer istiyor. Ben de oradaydım. Aslında, hala oradayım. Hem de derinden.

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum ama yine de ileteceğim."

"Sağ ol Joe. İçeri dönmem gerek. Sen gelmeden hemen önce biraz boya döktüm ve duvarlara sürmeden önce yapış yapış olmasını istemiyorum."

Bir an için yardım teklif etmeyi düşündüm. Resim yapmayı umursamıyorum ve gerçekten gitmek istemediğimi fark ediyorum. Konuşmaya rağmen ya da belki de bu yüzden. O şu anda bir şey aramıyor ve ben de şu anda bir şey *arayamam*. Bu mükemmel bir şey.

Onun yerine, "Cumartesi görüşürüz, Jig. Köpeğini de getir," diyorum ve bir selamla ATV'yi çalıştırıp uzaklaşıyorum.

BES

Bebek Parçaları

Maren

Musky Maren YouTube kanalım için video çekmeyi bırakmamın iki nedeni vardı. Birincisi, mezun olduktan sonra Michigan Orman Kaynakları Bölümü'nden daha düşük maaşlı ama gerçek bir geçerlilik hissi veren ve benim için önemli olan yasal bir giriş seviyesi iş teklifi almış olmamdı. Bu, beni o günlerden tanıyan takipçilerle her karşılaştığımda başvurduğum daha sindirilebilir bir nedendi, ki bu çok oldu, özellikle de bir eyalet parkında çalışırken.

Daha az bilinen (okuyun: Shelby ve Lorelai - ve muhtemelen Cameron ve Craig dışında kimse bilmiyor) ama daha doğru ve çok daha karanlık istifa nedenim Bryce Callahan adında bir adamdı.

Bryce'ın kuzey Wisconsin'de yaşadığını biliyordum ama gerçek kasabasını hiç bilmiyordum. Ne de olsa Wisconsin büyük bir eyalet ve ben de oranın yerlisi değildim. Michigan'da büyüdüm ve ne zaman videolarımı çeksem medeniyetin kilometrelerce uzağındaki belirsiz bir aile tatil köyünde kalırdım. Bu nedenle, onunla ilk kez yaptığım bir Great Lakes açık hava gösterisi sırasında bir buluşma ve selamlaşmada tanıştım. Ne yazık ki işler çok hızlı bir şekilde tatsızlaştı. Adamın hayalperest olduğu açıktı ve en sevdiği hayalleri benim etrafımda dönüyordu ve bir süredir geliyordu. Bir parçası olduğum her yüz yüze konserde ortaya çıkmaya başladı. Sırada bekliyor, benimle selfie çektirmek istiyor ve bana hediyeler getiriyordu. Sonra web sitem üzerinden bana e-posta göndermeye başladı. Hiç yanıt vermedim ama bu beni ne kadar sevdiğine, benimle evlenmek istediğine ve gecelerini benim fotoğraflarımla mastürbasyon yaparak geçirdiğine dair akıl almaz mesajlar göndermesini engellemedi.

Ve dinleyin. Yabancıların internette tanıştıkları birine kafayı takmaları alışılmadık bir şey değil. Neye benzediğimi biliyorum. On yıldan fazla bir süre güzellik yarışmalarına katıldım ve kazandım. Aptal değilim ve her şeyi duydum. Ama bu olay olduğunda üniversitedeydim. Güvenlik görevlisi yoktu ve en yakın akrabamdan saatler uzakta bir yurt odasında yaşıyordum. İlk oda arkadaşlarım yeterince iyiydi ama ilgiyi endişelenecek bir şey olarak görmüyorlardı. Ya zenginliği paylaşmamı istiyorlardı ya da erkek arkadaşlarının bana bakışlarından hoşlanmıyorlardı. Üçüncü yılımda kampüsün dışına, kendi stüdyo daireme taşındım.

Tüm bunlara rağmen Bryce ısrar etti. Buluşmalardan önce panik atak geçirmeye başladım, orada olacağından endişeleniyordum. Kanala devam ettim çünkü para iyiydi, yaptığım işten ve balıkçılık camiasında görmeye başladığım saygıdan keyif alıyordum ama bunun karşılığında Bryce gibi adamlara karşı savunmasız kalıyordum. Polise şikayette bulunmalıydım. Uzaklaştırma emri çıkartmalıydım. Kendimi savunmalıydım. Ama yapmadım. Kimsenin umursayacağını düşünmedim. Ödüm bokuma karıştı ama hayatımı tehdit etmiyordu. Evet, iğrenç yorumlar yapıyordu ama şimdiye kadar sahip olduğum her erkek arkadaşım da aynısını yapmıştı ve o da kendi kafasında benim erkek arkadaşım olduğunu düşünüyordu.

Bu yüzden mezun olduktan sonra iş teklifi alana kadar hiçbir şey yapmadım ya da söylemedim. Bu benim temiz bir ara verme şansımdı, bu yüzden kanalımı sildim, tüm sosyal medya hesaplarımı kararttım ve başka bir eyalete taşındım. O zamandan beri sosyal medyayı minimum düzeyde tutuyorum ve sahip olduklarım da özel olarak ayarlanmış durumda. Hayatlarını göz önünde yaşayan çok ünlü iki en iyi arkadaşım var, ancak Bryce'tan veya başka birinden bir şey duymayalı on yıldan fazla oldu, bu yüzden rahatladım.

Görünüşe göre, yapmamalıymışım.

Beş gün. Döneli beş gün oldu. Kardeşim nihayet yola çıkmalı iki gün olmuştu. Alçıpan konusunda yardıma ihtiyacım olduğu için kasabadaki nalbur dükkanına gitmiştim ve o da tezgahın başındaydı. Neredeyse aynı görünüyordu ama orta kısmında daha fazla kilo vardı ve kafasındaki kahverengi saçlar daha azdı.

"Maren?"

Garip bir şekilde, bu adam beynimde kira ödemededen yaşadığı, rüyalarım girdiği ve bana her türlü kaygıyı yaşattığı süre boyunca

Yıllar sonra, ilk başta onu tanıyamadım. Keşke tanısaydım. Keşke tanısaydım. Tek kelime etmezdim, doğruca kapıdan kaçardım.

Ama ilk başta onu tanıyamadım ve ben doğuştan arkadaş canlısı bir insanım, bu yüzden "Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?" dedim. Son kelimeler dudaklarımdan çıkmadan önce hatırladım. Kim olduğunu hatırlıyorum ve dudaklarımdan bir fısıltı çıkıyor, "Bryce?"

Ağzının umutlu bir sırıtışa dönüşmesi. "Beni hatırladın mı?"

Başımı sallarken kendimi bir robot gibi hissediyorum, kalbim hızla çarpıyor ve avuçları terliyor. Beynim kısa devre yapıyor.

"Seni görmek çok güzel, vay canına. Musky Maren. Dükkanımda. Ben de tam seni düşünüyordum" -*Tanrım*- "ve sonra sen ortaya çıktın. Sanki bir hayalden çıkmış gibiydin. Bu delilik." Evet. Çılgınca. "Özür dilerim, saçmalıyorum. Beni hazırlıksız yakaladın. Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Herhangi bir şeye? Bir alet, bir koca? Ha. Şaka yapıyorum. Tabii evli değilsen. Evli misin?"

Hemen yüzük parmağımı kapatıyorum ve tezgahtan uzaklaşıyorum. "Özür dilerim. Ben... Ben ne olduğumu unuttum... Kocam! Evet." Dudaklarıma titrek bir gülümseme yerleştiriyorum. "Benim bir kocam var. Hemen dönecek. Tam bir aptalım." Alnıma hafifçe vuruyorum ve kapıya doğru geri geri yürümeye devam ediyorum. "Hep unutuyorum, hoşça kal! Görüşürüz! Bye!"

Zillerin şangırtısıyla kapıya vurdum ve döndüm, neredeyse koşarak arabama gittim ve Rogers'ın yüksek alarmda olduğu koltuğa tırmandım. Titreyerek köpeğime uzanıyorum, ellerimi kaba tüylerine gömüyorum ve o da başını çevirip bileklerimi küçük, sıcak yalamalarla okşuyor.

"Şşşt, şşşt," diye fısıldıyorum ona, sanki korkan oymuş gibi. "Sakin ol. Sadece nefes al." Rogers öpücüklerine devam ediyor ve ben de alnımı onunkine doğru eğerek rahatlığını içime çekiyorum. "Her şey yolunda."

Sonunda kendimi toparlayıp arabamı çalıştırıyorum ve geri gitmeden önce son bir kez önüme bakıyorum. Bunu yaptığımda Bryce'ın hâlâ tezgâhın arkasında durduğunu, bakışlarını dikmiş beni izlediğini görüyorum. Felç olmuş durumdayım ama onun görmesini istemiyorum, onun yerine bedenimi hareket etmeye zorluyorum ve arabayı kenara çekip ormandaki kulübeme doğru sürmeden önce el sallıyorum.

Korkularımın yersiz olduğunu biliyorum ama yine de bu eski kulübedeki

her gıcırta ve sarsıntıda zıplamayı bırakmam için üç gün daha geçmesi gerekiyor. Eski Bronco'mu

Eskiden garaj olan ama boşaltılması gereken boş depo. Rogers'ı yatağımda yanımda uyuması için davet ediyorum. Onu mahvediyorum. Sandık eğitilmiş ve şimdiye kadar yatak odamın köşesindeki küçük evinde gayet iyiydi. Şimdi, yumuşak bir şilte üzerinde, kuştüyü yorganla, bana yaslanarak uyumanın nasıl bir şey olduğunu keşfetti ve bir daha asla geri dönmek istemeyecek. Sanırım kişisel alanım için çok yaşa.

Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Kendime aradan on yıldan fazla zaman geçtiğini ve Bryce'ın muhtemelen evlenip hayatına devam ettiğini, üç çocuğu ve kendi inşa ettiği iki katlı bir evi olduğunu söylediğimde bile. "Bu kadar kibirli olmayı bırak, o sana asla takıntılı olmadı, sen sadece paranoyaksın" dediğimde bile. Kimsenin burada olduğumu, nerede kaldığımı ya da beni nasıl bulacağını bilmediğini hatırladığımda bile. Kendime Bryce'a yalan söylediğimi ve ona bir kocam olduğunu söylediğimi hatırlattığımda bile.

Bir an için Shane'i reddettiğim için kendimi sorguluyorum, çünkü reddetmeseydim Michigan'da gerçek bir nişanım olacaktı ve 2010'daki balık tutma videolarıma kafayı takan tuhaf adamlardan kurtulacaktım.

Ama Shane'in bana terfi konusunda ciddi olmadığını düşündüğünü ve arkamdan iş görüşmesi yapmasını umursamayacağımı, çünkü nasıl olsa bana bakacağını ve evlendikten sonra ailemizi kurmakla meşgul olacağımı söylediğini hatırladığım anda bu düşüncem yok oluyor.

"Ne de olsa Maren, yıl sonuna kadar otuz dört yaşında olacaksın."

Kasabaya dönmüyorum. Daha fazla boya almam gerektiğinde güneye, arabayla doksan dakika uzaklıktaki Chippewa Falls'a gidiyor ve boya, daha fazla temizlik malzemesi, daha fazla çöp torbası da dahil olmak üzere aklıma gelebilecek her şeyi içeren uzun bir liste hazırlıyorum. Hatta Walmart'a uğrayıp yeni havlular, banyo ürünleri, mutfak eşyaları ve tabaklar, kısa devre yapmayan yeni bir mikrodalga fırın, halılar ve perdeler satın alıyorum. Tüm bunlar, büyük projeye, yani yem dükkanına başlamadan önce küçük evimi önümüzdeki aylar için daha rahat, hatta sadece yaşanabilir hale getirmek içindi.

Önceden planladığım sürece korkunç değil.

Cumartesi geldiğinde ve Coles'ların evine gitmem gerektiğinde, gerçek bir ev yemeği için gerçekten hazır oluyorum. En iyi arkadaşlarımdan aksine, yemek yapmayı gerçekten seviyorum ve bu konuda berbat değilim. Michigan'dayken mutfağım tamamen doluydu ve arkadaşlarımla ve iş arkadaşlarımla akşam yemeği partileri veya tatiller için ağırlamayı severdim. Fost'un mutfağı daha faydacı bir mutfak.

Yeniden ısıtmayı seven ama kesinlikle temel hazırlık gerektiren herhangi bir şey için ayarlanmamış bekar bir adam.

Bu yüzden konserve olmayan bir şeyler yemeyi dört gözle bekliyorum.

Ve kabul ediyorum, yalnızım. Ayrılmamın şoku geçtiğine ve kardeşim nihayet yakamdan düştüğüne göre, belirsiz bir süre yaralarımı sarmak için tek başıma kalmak istemediğimi fark ettim. Park bekçisi olarak her gün yaptığım gibi yabancılarla etkileşime girmeyi özlüyorum. Ve bir ilişki içinde olmayı özlüyorum.

Shane'i özlemiyorum ama bir Shane'im olmasını özlüyorum.

Saat beş olduğunda hazır olurum. Güzel görünmek için çaba sarf ettim, saçlarıma fön çektim ve makyaj yaptım. Zeytin yeşili paçalı bir kot pantolon ve ince, siyah boğazlı bir kazak giydim. Hatta bir çift siyah mokasen ayakkabı giydim ve kulaklarıma ince altın halkalar taktım ki bu da tatil köyünde bir aile yemeği için aşırıya kaçmak gibi gelebilirdi, ancak tüm hafta boyunca delikli taytlar ve boya lekeli tişörtler giydim. Buna ihtiyacım vardı.

Evimden tatil köyüne yürümek çok uzun değil ama ne kadar geç kalacağımı bilmiyorum ve karanlıkta geri dönmek zorunda kalmak istemiyorum. Burada ormanda sokak lambaları yok ve zaten gece geç saatlerde çöpleri karıştıran ayılarla yeterince karşılaştım, Bronco'yu getirsem iyi olur. Rogers'ı ve paylaşmak için bir şeyler pişirmek yerine Chippewa Falls'tan aldığım bir şişe kırmızı şarabı yüklüyorum. Hatırladığım kadarıyla Donna şarap içen biriydi. Keşke Lucy ve Anders için de bir şeyler olsaydı ama Rogers'ın yeterli olacağını düşündüm.

Görünüşe göre bu konuda haklıymışım.

"Rogers!" Anders tanıdık dev A-çerçevesinin verandasından sesleniyor ve köpeğim mutlu bir havlamayla cevap veriyor.

Küçük çocuğu, kız kardeşini kucağında tutan babası, büyükannesi ve büyükbabası takip ediyor. Onları gördüğümde boğazımı tıkayan duygularla ırkiliyorum.

Neyim var bilmiyorum ama sanırım bu gece buraya gelmekle doğru bir seçim yaptım.

★ ★ ★

"Fost'un karmaşasıyla uğraştığını biliyorum ama henüz denize açılmadın mı?" Simon Cole, karısı Donna'nın şeftali turtasını neredeyse yalayıp yuttuktan sonra soruyor. Donna sözünü sakınmadan ona bir parça daha verirken gülümsememi gizliyorum.

"Henüz değil," diye itiraf ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Fost'un sonlara doğru işlerin ne kadar kötüye gitmesine izin verdiğini hafife almış olabilirim. Artık bir çadırda daha iyi olacağımı düşünmeyecek kadar temizlenmem bütün haftamı aldı. Bunu nasıl başardı bilmiyorum. Bilseydim müdahale ederdim."

Joe masadaki pozisyonunu değiştiriyor, kolunu kızının sandalyesine doluyor, o ise tablette bir şeyler izliyor, kulakları ses geçirmez kulaklıklarla kapalı. "Kendini bu kadar üzme. Yıllardır orada yaşamıyordu."

Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum, şaşırıyorum. "Öyle değil miydi?"

Donna başını sallar. "Hayır, tatlım. Tatil köyünde yaşıyordu. On dört numaralı kulübede."

Göz kırpıyorum. On dört numaralı kabin güzeldi. Gerçekten güzeldi. Coles'ların yirmi kabin, altı villa, tam hizmet veren bir pansiyon ve çok sayıda karavan parkından oluşan devasa bir tatil köyü vardı. Birden ona kadar olan kabinler tesisin orijinaliydi. Süper basit, rahat ve nostaljik. Bir ya da iki yatak odası, küçük bir mutfak, duşakabinli küçük bir banyo ve dışarıda yemek yemek için şirin bir piknik masası. Klima, televizyon, mikrodalga fırın gibi hiçbir ekstraları yoktu. Ancak yaklaşık on yıl önce, Coles'lar su boyunca on tane daha kabin inşa etmiş ve bunları yüksek bir ücret karşılığında kiralamışlar. Modern olanaklara sahiptiler ve bildiğim kadarıyla kiralamak için her zaman bir bekleme listeleri vardı.

"Bunu nasıl başardı?"

Simon kısık sesle kıkırdadı ve birasının kalanını yudumladı. "O yapmadı ama ona borçluyduk. Bu adam rehberli turları ve yem dükkanıyla yıllar boyunca bize çok iş getirdi. En azından bunu yapabildik."

"Nedense Fost'un bunu kolay kolay kabul edeceğini sanmıyorum."

Joe, "Bu yüzden elimde bizi haklı çıkaran onlarca rakamla gittim ve onu beni her hafta dışarı çıkarıp en iyi noktalarını göstermeye ikna ettim," diyor. "Paha biçilmez bilgeliği karşılığında kabin kirasını takas edebileceğimi söyledim."

"Akıllıca," diyorum ona gülümseyerek. "Ama sana en iyi yerlerini göstermesinin mümkün olmadığını biliyorsun."

Joe sırtarak karşılık verir, sesi iyi huyludur. "Şüphelendim. Sırlarını en sevdiği kız için saklarken neden benimle paylaşsın ki?"

Onun sözleri karşısında kalbimde oluşan acıyı görmezden geliyorum. Eski dostumu anlatamayacağım kadar çok özliyorum. "Sanırım senin 'onlarca yıllık rakamların' da saçmalıktı?"

Joe omuz silkiyor.

"Pekala," diyorum, koltuğuma geri yerleşiyorum, şarap kadehimi kaldırıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. "O zaman bu her şeyin durumunu açıklıyor. Orada nasıl yaşadığını merak ediyordum ama sanırım yaşamamış."

"Gelmedi. İşleri kontrol etmek ve temiz tutmak için yeterince sık ziyaret etmeye çalıştı, ancak sonlara doğru enerjisi kalmadı."

"Bu işi sana bırakacağını bilseydik, işleri daha iyi takip ederdik, Mare," diyor Donna, yüz ifadesinden özür dilediği anlaşılıyor.

"Oh, hayır. Sorun değil. Açıkçası ben de bilmiyordum. Pek duygusal biri sayılmazdı."

"Biliyor musun," diye başlıyor Simon şarkı söyler gibi bir ses tonuyla ve Joe'nun beni uyardığı göz parıltısını fark etmekten kendimi alamıyorum.

Joe masayı toplamak için ayağa kalkarak, "İşte başlıyoruz," dedi. "Neden verandaya geçmiyoruz baba? Sen Jig'in işine karışırken ben de Anders'e göz kulak olmak istiyorum."

Ayağa kalkıp tabağımı alıyorum ve boş su bardaklarına uzanıyorum. "Bu iyi bir fikir. Rogers iyi eğitilmiş ama vahşi yaşamın peşinden gitmesini ve güneş batarken ormanda kaybolmasını istemiyorum."

Joe otomatik olarak bulaşık makinesini doldururken ben de lavabonun yanındaki yığına bulaşıkları ekliyorum. "Onu dinle, Jig. Ne planladığını bilmiyorum ama onu tanıdığım için tahmin edebiliyorum. Maggie ve Hudson'ı seviyorlar," diyor annemle babamdan bahsederken, "ve seni kendilerinden biri olarak görüyorlar."

"Tabii ki onu dinleyeceğim," diyorum küstahça. Joe bir kaşını kaldırdı.

"Ne? Ben kaba değilim. Aileni seviyorum."

"Kaba olmadığını biliyorum. Ama inatçısın ve belli ki bir şeyler yaşıyorsun-"

"Doğru," diye kestim sözünü. "Joe. Akşam yemeği için seni geri çevirdim. Hepsi bu kadar. O bok çukurunu onarmakla uğraşıyordum" - sesim fısıltıya dönüştü- "yaşanabilir hale getirmek için ve sen yetişkin bir kadın olan benim kapıyı kilitlememi küçümsüyordun. Sadece bir konuşmaydı. Kural olarak mantıksız bir insan değilim."

Joe'nun gözleri benimkileri arıyor ve bir süre durakladıktan sonra omuzları çöküyor. "Özür dilerim."

"Öyle mi?"

"Haklısın. Bu konuyu bir daha açmayacağım. Kin tutan kadınlara karşı hassas olabilirim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yuvarlıyorum. "Kiley?" Sonunda soruyorum.

Sadece başını sallıyor, son bulaşıkları yerleştiriyor ve bulaşık makinesine sabun döküp hemen çalıştırıyor. Bunu daha önce hiçbir erkeğin yaptığını görmediğimi belirtmeliyim. Yine de bakmamaya çalışıyorum.

Eski sevgilisi hakkında daha fazla bir şey söylemek istemiyor gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse, ben kimim ki burnumu sokayım? Josiah Cole'u bebekliğimden beri tanıyorum ama onun hakkında hiçbir şey *bilmiyorum*. Yetişkinler için beş yaş fark çok fazla değil ama çocukken bu fark bir kanyondur.

"Üstünü doldurabilir miyim?" Joe şarap şişesini kaldırarak soruyor, ben de bardağı ona uzatıyorum.

"Mantıksız değilim, ama içimden bir ses bunun ikinci bir bardakla daha iyi gideceğini söylüyor."

★ ★ ★

Haklıydım. Verandaya geçtik ve Simon ile Donna verandadaki salıncakta yan yana oturarak rahat bir çift oluşturdular. Donna'nın minyon yapısı nedeniyle ayakları yere değmiyor, bu yüzden Simon onları ileri geri sallıyor. Onları görmek bana evi tekrar aramamı hatırlatıyor. Annem ve babamın, onların yerine Liam'ı göndermiş olsalar bile, benim bu şekilde ayrılmamdan endişe duyduklarına şüphe yok.

Anders neon rengi bir tenis topunu defalarca Rogers'a fırlatıyor, Rogers da her seferinde aynı hevesle topun peşinden koşuyor. Joe verandanın en üst basamağında oturuyor, sırtı korkuluğa dayalı, uzun bacakları merdivenin karşısında bileklerinden çapraz, birası kucağında.

Telefonumla oynarken Lucy'nin yanındaki çift kişilik sallanan koltuktayım. İsteyerek olmasa da yanıma yerleşirken bizi hafifçe sallamama izin veriyor. Ekrandaki baloncukları patlatmanızı gerektiren bir oyuna konsantre olurken küçük kaşları çatılmış durumda. Karmaşık değil ama uzun bir günün ardından onu hep rahatlatıcı bulmuştumdur. Muhtemelen parlak renkleri ve hoparlörlerden yayılan yumuşak *pop-pop-pop* seslerini seviyordur diye düşündüm.

Bu yüzden Simon'ın her şeye burnunu sokmasını baştan sona dinlemek zorunda kalıyorum, Joe başını sallayıp bira şişesine sırtıyor.

Coles tarafından oyuna getirildim ve tek gereken dört yaşındaki süper sevimli bir sarışındı. Mantıklı olduğumu söyledim ve öyleyim. Coles'ları kendi kanımdan ve canımdan biri kadar seviyorum, ancak bu onların önerdiği şeyi kabul ettiğim anlamına gelmiyor.

"Tatil köyünde bedavaya kalamam Simon," diye cevap veriyorum sonunda, sesim yumuşak ama kararlı.

Sallanmasını bile durdurmuyor. "Bedavaya olmazdı. Johnson açık kalp ameliyatından sonra iyileşmek için kış boyunca Green Bay'de kalacak ve Casper da zamanını Florida Keys'deki charter işine ayıracak. Sular donana kadar turlara katılacak birine ihtiyacım var. Şükran Günü'ne kadar kabin rezervasyonlarımız var ve on bir ila on dokuz numaralı villa ve kabinler kar motosikletçileri nedeniyle daha da dolu. Üstelik Musky Maren'in şehre döndüğünün reklamını yapmadan."

Bu eski lakap karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Eğer tamamen doluysanız, neden bana bir kabin teklif ediyorsunuz? Kârınızı bölmek istemem."

"Doluyuz, ancak aile ve yakın arkadaş ziyaretleri için yirmi numaralı kulübeyi yıl boyunca açık bırakıyoruz. Birinin ne zaman gelip kalmak isteyeceğini asla bilemezsiniz."

"Peki bu kış bir yere ihtiyaçları olmayacak mı?" "Senin kadar değil."

Kasabadaki karşılaşmamdan dolayı hâlâ sarsılmış bir halde içten içe ürperiyorum. "Ya göl erken buz tutarsa?"

"O zaman pansiyonda bizim için barmenlik yapabilirsin. Her iki şekilde de, bu bir ticaret. Gerçi kiradan fazlası senin olacak. Ve ne olursa olsun tam bahşiş."

"Boş zamanlarımda hâlâ Fost'un evi üzerinde çalışmam gerekiyor." "Tabii ki."

"Ve yaşanabilir hale gelir gelmez, geri taşınacağım." "Sen bilirsin. Bunu daha sonra halledebiliriz."

Boğazıma tırmanan endişeyi bastırmak için yutkunuyorum ve Lucy dönüp yüzüme bakarak onun yumuşak, ince saçlarını okşamayı bıraktığını hatırlatıyor. Tekrar başlıyorum. "Yapacak çok işim olduğu için, Musky Maren hakkında hiçbir şeyin reklamını yapmak istediğimi sanmıyorum. Kanalı uzun zaman önce sildim.

Halihazırda kitaplarda olanları dolduracağım ve yardımcı olacağım ve eğer birisi bir tur planlamak için ararsa, Johnson ya da Casper olmadığımı bilmelerinde bir sakınca yok. Ama bunu pazarlamamayı tercih ederim."

Joe'nun gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama ben salıncaktaki anne ve babasına odaklanmış durumdayım. Donna yüzümde muhtemelen sadece annelerin görebileceği bir şey okuyor gibi görünüyor, ama Simon aynı fikirde olmakta tereddüt etmiyor. "Elbette, eğer istediğin buysa."

İstemiyorum. Pek istemiyorum. Yine de tur vermeyi özlüyorum. Hayatımda bir zamanlar tüm yapacağımın bu olduğunu düşünmüştüm. Burada yaşamak, gündüzleri rehberli balıkçılık turları yapmak ve geceleri küçük bir aile yetiştirmek. Basit ve tatlı.

Ancak hayat karmaşıklaştı ve Coles için çalışmak istesem de yanlış türden bir dikkat çekmek istemiyorum.

"Sanırım en iyisi bu. Park hizmetinden izinliyim ama henüz kalıcı hale getirmediğim." Görevimi sonsuza kadar, hatta kışa kadar sürdüreceklerini sanmıyorum, ama ben de boş vermiş biri değilim. Parklara uzun yıllarımı verdim. Tüm kariyerim boyunca. Terfimin eski erkek arkadaşına gitmesi, ki bu berbat bir şey, yeni bir parkta yeniden başlayamayacağım anlamına gelmiyor. *Tanrım*. Otuz üç yaşındayım. Cidden yeniden başlamayı düşünüyor muyum?

Acele etmiyorum ve Lucy'nin sıcak ağırlığı bana baskı yaparken ileri geri sallanıyorum. Güneş hızla batıyor ama erken sonbahar gününden sonra hava hâlâ ılık. Gökyüzü sepya bir parıltıya bürünüyor ve rıhtımın ötesindeki su ışıltıyor, alacakaranlığın yemyeşil renklerini emiyor ve onları büyülü bir şekilde kırıyor. Yarasalar gökyüzünde süzülüp girdaplar çizerek, çok yüksek çamların arasından süzülürler. Kurbağalar şarkı söylüyor ve balıklar su sıçratıyor. Anders gülüyor ve Rogers pantolonunu indiriyor ve ben hala ileri geri sallanıyorum.

Sonunda karar veriyorum. "Tamam," diyorum usulca ve sertçe yutkunuyorum. "Teşekkür ederim."

ALTI

Senin Gibi Bir Kızı Beklerken

Joe

Perşembe gecesi, babamın bir mucize yaratarak Maren'i yirmi numaralı kulübeye taşınmaya ve tatil köyünde çalışmaya ikna etmesinden beş gün sonra. Şüpheliydim ve kızımın onu yerinde tutan ağırlığını kaybedip gün ışığına uyandıktan sonra fikrini değiştirmesini bekliyordum ama babama karşı bahse girmemem gerektiğini bilmeliydim.

Ya da belki Fost'un kulübesi o kadar kötüdür.

Fost'un evinin o kadar kötü olduğunu biliyorum. Beş yıl önce yaşlı adamı taşıdığımızda da bu kadar kötüydü. Tamir edilmesi haftalar, hatta belki aylar sürecektir; nedenini araştırmamın hiçbir yolu olmasa da bu gerçeği çok cesaret verici buluyorum. Ailemin ona göz kulak olabileceği bir yerde güvende olacağı için mutluyum diyelim.

"Altı Benekli İnek, Joe. Dördüncü kabin için. Ve birkaç pizza alabilir miyiz?"

Gus'ın siparişini, soslar hakkında açıklama istemeden alıyorum. Bu emekli itfaiyeci grubu her yıl Eylül ortasında gelir, kulübelerimizin yarısını kiralar (tabii ki eski olanları) ve her gece hava karardıktan sonra bar taburelerimin üzerine park ederler. Sadece ekstra peynirli iki et-sever pizzası sipariş ederler, ancak Koca Freddy yanında küçük bir tabak sardalya alır.

"Balıklar nasıl?" Musluktan ilk birkaç bardağı uzatırken soruyorum.

"Bok gibi," diye homurdanıyor Gus, ama kocaman gülümsüyor, eksik bir kesici dişi ortaya çıkıyor ve birasını boğazından aşağı döküyor.

"Adamın kafası dolu." Grubun bir diğerk üyesi Jack Dawson kendi taburesine tırmanıyor ve başının ucuyla bardağına uzanıyor. "O küçük kız bizi Tanrı'nın yeşil dünyasının her yerine götürdü, buradaki Tüm Parmaklar'ın bile sınırlı kalmasını sağladı."

"Maren iyi miydi?" İyi olduğunu bildiğim halde kibarca soruyorum.

"İyi misin? Hiç bu kadar çok balık görmemiştim. Daha fazla ödemeliymişiz gibi hissettim! Birkaçımız onun bu haftaki müsaitliğini kontrol etmek istedik. Bir misk balığı gezisi ayarlayabilir mi?"

Tezgâhın arkasından rehber program defterini çıkarıyorum. Tatil köyünü yirmi birinci yüzyıla uygun hale getirmek için çok çalıştım ama en son üç gün elektriksiz kaldığımızda babam bilgisayarlı kayıtlara karşı çıkmıştı. "Maren'den teyit etmem gerekecek. Kendisi kiralık ama misk balıkları onun ekmek teknesi. Bir tur için zaman ayırmaya ikna olabilir."

Daha fazla adam geldi ve sonunda grubu birkaç masaya taşıdılar. Siparişleri dolduruyorum ve yemek alanındaki yüksek sesli konuşmalara kulak kabartıyorum. Maren sonunda kulübeye geri döndüğünde yüksek sesli bir tezahürat patladığında yaşlı adam grubunu kazandığı açıktı. Maren'in belden aşağısı lacivert yağmurlukların içindeydi ama ceketini küçük belinin etrafına bağlanmıştı ve spor sütyeninin üzerine beyaz bir atlet giymişti, saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı.

Ciğerlerimdeki havayı alıyor.

Bir grup erkeğin yanına gidip beşlik çakmasını ve tatlı gülücükler dağıtmasını izliyorum. Kendimi bu kadar kaptırmamış olsaydım, bu etki çok komik olurdu.

"Kim o?"

Bakışlarımı elimdeki işe geri çeviriyorum. Musluktan içki dolduruyorum ve odaklanmam gerekiyor. Gündüz barmenlerimizden biri olan Angela Hartley barın arkasına geçiyor ve plastik bir bardağa birkaç maraschino kirazı ve limonata dolduruyor. Angela yılın geri kalanında lisede İngilizce öğretmenliği yaptığı için sadece yazları çalışıyor.

"Son çekini almaya mı geldin?"

"Evet, ama Matt'in benimle burada buluşması gerekiyordu. Yılın bu zamanından nefret ediyorum. Resmen tek ebeveynim. Kusura bakma," diye geçiştiriyor. Matt Angela'nın kocası. O da lisede öğretmenlik yapıyor ve aynı zamanda futbol koçu.

"Zarar yok, faul yok," diyerek onu başından savdım. "Ve bu da Maren Laughlin." "Oh! Liam'ın küçük kız kardeşi mi? Onu hatırlıyorum. YouTube'u yok muydu?"

kanalı mı?"

"Bugünlerde park bekçisi ama izinde. Fost imparatorluğunun anahtarlarını ona bıraktı, babam da işleri yoluna koyana kadar rehberli turlar yapması için onu işe aldı."

"Çok komik görünüyor. Bu moruklar kazanılması zor bir kalabalık."

Tam o sırada Maren gelip bir tabureye oturuyor ve ellerini cilalı bar tezgahına şakacı bir şekilde vuruyor. "Barmen, bana bir içki doldur."

Sırıtarak yutkunuyorum. "Kimliğin var mı?"

"Korkarım diğer yağmur pantolonumun içinde." Kirpiklerini kırıştırıyor ve sırtıyor. "Annemi arayıp doğum tarihim sormak ister misin? Seni uyarayım, epizyotomi hakkında konuşmaya bayılır."

"Pekala, ukala. Ne istersin?"

"Leinie's on tap?"

Başımı sallıyorum ve içkisini dolduruyorum, köpüğü en aza indirmek için bardağı ustalıkla eğiyorum, ağzına bir limon dilimi koymadan önce.

Maren meyveyi parmaklarının arasına alıyor ve birasının içinde sıkıyor. Sonra gözlerini kapatarak uzun bir yudum alıyor. "Bu çok iyi."

"Michigan'da Leinie's yok mu?"

"Elbette," diye itiraf ediyor, koltuğunda mutlu bir şekilde kıpırdanarak. "Ama Wisconsin'de, uzun bir gün suda walleye yakalandıktan sonra müzik kutusunda Foreigner çalan bir barda tadı daha güzel."

Bunu ona vereceğim.

"Ben Angela," diyor Angela, küçük elini Maren'e uzatarak. "Kardeşini tanıyordum."

Angela'nın elini tutarken Maren'in burnu kırılıyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Hangisi?"

"Yazları Kyle ile takılıyordum ama Liam ve Joe ile yakın olan Mathew Hartley ile evlendim."

"Hav," diyor Maren, iyi huylu bir şekilde. "En iyisini sona saklamışsın. Ben Maren."

"Musky Maren, değil mi?"

Maren'in yüzünün buz tutmasını izlemek büyüleyici. Eğer gözünüzü kırparsanız, bunu tamamen kaçırsınız çünkü aynı hızla doğal haline geri döner.

sıcak ve açık bir ifade. Başka bir zaman incelemek üzere bir kenara koyuyorum. "O bendim. Bugünlerde bana sadece Mare diyebilirsin."

İkili çok iyi anlaşır ve iki tur daha attıktan sonra tabureleri neredeyse birbirine yapışır. Matt arkalarından yaklaşıyor, gözleri yuvarlak.

"Beni beklemedin mi?"

"Buraya gelmeni beklerken ayak parmaklarına vuran sinirli ve ayık bir eşin olabilir ya da eğer şanslıysan banyoda bir şeyler hissetmene izin verebilecek mutlu ve çakırkeyif bir eşin olabilir."

Angela'nın yanında bir tabure açılır ve Matt oturup bir içki sipariş eder. "Sadece bir bira. Okul gecesi ve araba kullanacakmışım gibi görünüyor."

"Tuvalete gittikten sonra, unutma. Bu sabah temizledim, sadece senin için."

Matt sırtlıyor, sonra Angela onu Maren'la tanıştıırken şişesini önce bana doğru uzatıyor.

Yudumlarken boğuluyor. "Küçük Laughlin?"

"Tanrım. Hep küçük kız kardeş," diyor Maren baykuş gibi. "Buraya üç erkek kardeşimin toplamından daha fazla geldiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Sorun o değil," diye yardımcı oluyor Angela. "Sen Fost'un peşinde koşan küçük bir erkek fatmaydın. O küçük kızın büyüüp de ... yani, bilirsin işte. Bir afet."

Maren'in yüzü kızarır ama pizzalarını bitirmiş ve kulübelerine dönmekte olan balıkçılar tarafından kurtarılır.

"Hey, hayatım," diyor Gus, sanki uzun süredir kayıp olan amcasıymış gibi ona yaklaşıyor. "Bu hafta başka bir geziye çıkacak mısın? Arkadaşlar bizi misk balığı avına götürmeni istiyor."

"Sanırım öyle." Bana baktı. "Müsait miyim?"

Sadece onun duyabileceği şekilde öne eğilip kulağına konuşuyorum. "Olmak istiyor musun? Aslında Musky Maren'ı soruyorlar."

Maren bana yavaşça göz kırpmıyor. Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor ve aniden geriye doğru kaymadan önce onu izliyorum. Kendini silkeliyor ve yarısı bitmiş içkisini bana doğru itiyor.

"Sanırım işim bitti. Akşam yemeği yemediğimi yeni fark ettim." "Mare, müsait misin?"

Başını sallıyor. "Tamam."

Gus'a bakıyorum. "Programı iki kez kontrol etmem için bana bir saniye ver." Sonra Matt'e dönüyorum. "Bana bir dakika izin verir misin?"

Cevabını beklemedim. Barın etrafından dolanıyorum, Maren'i tabureden çekiyorum ve onu küçük mutfığa doğru götürüyorum.

"Tamam dedim," diyor bana, sesi daha kendisinden geliyor.

"Seni duydum," diyorum ona, ellerini avuçlarımın içinde sıkarak. "Ama kendini zor durumda hissetmeni istemiyorum. Musky Maren ne zaman gündeme gelse yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. Bana nedenini söylemek zorunda değilsin ama ailem için çalışacaksan kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum."

"Senin için, değil mi?"

"Ne?"

"Ben *senin* için çalışıyorum, Joe. Baban karışmış olabilir, annen de anne kartını oynamış olabilir ama sorumlu olan sensin. Ben *senin* için çalışıyorum."

Bu sözlerin doğrudan kasıklarına vurmasını görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Tamam.

Tabii. Misk balığı turlarına katılmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet. Ama lütfen reklamını yapmayın. Bunları duruma göre yapacağım." "Anladın sen onu. Ama siz de farkındasınız ki, bir sürü vaka gelecek.

bu hızla."

Maren başını sallıyor ve hâlâ benimkilere kenetlenmiş olan ellerine bakıyor. Ellerini çekti ve ben de boğazımı temizledim. Ne yapıyorum ben?

"Özür dilerim. Alışkanlık işte," diye şaka yapıyorum. "Onunla konuşurken dikkatini çekmek için Lucy'nin ellerini sık sık tutuyorum."

Maren rahatlar. "Evet. Anlıyorum. Yine şu çocuk meselesi."

Hiç de öyle değil, ama aslında ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bıraktım. "Tamam, ben dördüncü kamaradaki itfaiyecileri misk balığı turu için kaydedeyim, sen de

"Daha fazlası için hazır olduğunuzda bana haber verin."

"Teşekkürler Joe. Ayrıntılar için yarın uğrarım. Kapatayım mı? Rogers'a dönmeliyim. İkimizin de yemeğe ihtiyacı var."

"Çalışan olduğunuzda içkiler şirketten. Görüşürüz, evlat."

Maren yaşlı adamlara, Matt ve Angela'ya el sallayarak veda ediyor ve ayrılmadan önce bana küçük bir selam veriyor. Ben de barın arkasındaki yerime döndüm.

"Liam onun burada olduğunu biliyor mu?"

Matt'e bakıp başımı sallıyorum. "Birkaç gün boyunca onu takip etti, ama Fost'un evindeyken burada kaldı."

"Senin için çalıştığını biliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Onunla her gün konuşmuyorum. Onun bir hayatı var." Ve var da. Boşanmam sırasında ve hemen sonrasında Liam'ın neredeyse her gün beni kontrol ettiği bir zaman vardı, ama bu yıllar önceydi.

Matt şişesini devirerek başını sallıyor. "İyi büyümüş. Evlendi mi ya da başka bir şey?"

"Erkek arkadaşından yeni ayrılmış," diyor Angela. "Birlikte çalışıyorlardı ve görünüşe göre adam onun arkasından iş çevirdi ve son on yıldır uğraştığı terfi için başvurdu. Onu altından çekip almış ve sonra da küçük kadını oynayarak, mutfakta çıplak ayakla havalı olacağını düşünerek, herkesin içinde evlenme teklif etme cüretini göstermiş."

Vay be. Bu düşündüğümde de kötüymüş. "Ve şimdi senin için çalışıyor."

Omuz silkiyorum. "Teknik olarak. Ailemi bilirsin, herkesin işine karışır. Ama o çok iyi bir rehber ve yaşlılar onu seviyor."

"Eminim öyledir."

Gözlerimi kısıyorum ama Angela "Bu da ne demek oluyor?" diye çıkışıyor.

Matt birasına gülümser. "Yok bir şey canım. Yemin ederim. Sadece Johnson ya da Casper'dan çok daha çekici olduğunu söylemek istedim. Sadece görünüşü değil," diye açıklar. "O tam bir paket ve muhtemelen teknesinde çok yüksek sesle konuştuklarında onlara küfretmiyordur."

"Muhtemelen hayır, ama öyle olsa da umursayacaklarını sanmıyorum."

"Okuldan birkaç kız arkadaşım suya girip misk balığı avlamak istiyordu. Johnson ya da Casper'la hiç uğraşmak istemedim ama Maren çok tatlı biri. Sence bizi dışarı çıkarır mı?" Angela bana soruyor.

"Kontrol edeceğim. Ama sorun olmayacağına eminim. Sadece program yapmak için beni arayın."

★ ★ ★

Saat 10'da ışıkları kapatıp kulübeyi kilitliyorum. Hafta içi bir gece ve teknik olarak sezon dışı, bu yüzden eve dönmem alışılmadık bir şey değil

gece yarısından önce, yazın en yoğun zamanlarında ise genellikle gece ikiden sonra kapatıyorum.

Hava mevsim normallerinin dışında sıcak, durgun ve berrak. Ellerimi kapüşonlu sweatshirtümün ceplerine sokuyorum ve dışarıdaki deponun kilitlerini iki kez kontrol ediyorum. Eskiden asma kilit vardı ama ailemi biraz daha gelişmiş bir güvenlik koymaya ikna ettim. Dürüst olmak gerekirse, içeri girerken yakalanan tek kişi bendim. Ben ve Kiley, çoğunlukla, ama Liam ve ben de birkaç kez reşit olmayan biralar için gizlice dışarı çıktık.

Kiley hiçbir zaman tatil köyünü benim sevdiğim gibi sevmemi. Her zaman Northwoods'dan ayrılıp başka bir yere gitmeye hazır. Bu yüzden ilk başta benim Deniz Kuvvetleri'nde olmamı sevmiştir. Bu bizim çıkış biletimizdi. Evliliğimizin ilk on yılı boyunca bunu sorun etmedi. Seyahat etmeyi seviyordu, üs yaşamına aldırımıyordu, çok sayıda arkadaşı ve emlak lisansı vardı... Eğitim görevleri için ya da daha uzun süreler için gönderilmemi hiç umursamıyor gibiydi. Kendi alanını severdi. Ben yanımdayken birlikteydik, ben yokken o kendi işine bakardı. Sadakatsiz olduğundan falan değil. En azından ben bilmiyordum ve bana anlattıklarına bakılırsa öyle olsaydı bunu kabul ederdi. Hayır, o sadece kariyerine odaklanmış bekar bir kadın olarak yaşamayı seviyordu.

Olmayana kadar da iyiydi. Her zaman çocuk istedim ve bir gün Wisconsin'e geri dönüp aileme tatil köyünde yardım etmeyi ve ailemi burada büyütmeyi umdum. Ben tek çocuğum ve neredeyse doğduğumdan beri her şeyin bir gün benim başıma geleceğini konuşurlardı. Kiley biliyordu ama bunu ciddiye aldığını hiç sanmıyorum. Önemli olduğundan değil. Onun için vazgeçebilirdim. Eğer bana geri dönemeyeceğini söyleseydi, başka bir şey bulurdum. Ailem tesisi satar ya da bir kuzenine devreder ve yoluna devam ederdi. Evliliğime değmezdi.

Ama bu hiç gündeme gelmedi. O kadar ileri gidemedik bile. O da Anders'i benim kadar çok istiyordu. Zamanı gelmişti ve bir sonraki adım için kendimizi hazır hissediyorduk. Ben hala aktif görevdeydim ama Kiley kariyerinde kendini sağlam hissediyordu ve üste çocukları olan pek çok arkadaşı vardı. Bunu başarabileceğinden emindi. Ve bir süre başardı da. Hatta o kadar iyi ki, tekrar denemek istedi ve neredeyse anında Lucy'ye hamile kaldı. Neredeyse bir gecede, mümkün olduğunca uzun süre deniz kuvvetlerinde kalmamı isterken, eve dönmemi ister hale gelmişti. Daha fazla bir şeye ihtiyacım vardı - yaşanabilir bir gelir gerektirecek daha fazla bir şeye - bu yüzden hepimizi Wisconsin'e tatil köyüne geri getirdim. Annem ve babam

gücün bir kısmını devretmek ve torunlarının yakınlarda olmasını istediler. İlk yıl için her şey iyiydi. Bir aile olarak birlikte yaşamaya alıştığımızı düşünüyordum. Kiley kendi emlak işini yerel olarak kurdu ve ben de tesisin günlük sorumluluklarını yavaş yavaş devralırken çocukları yanımda tuttum.

Bununla birlikte, Lucy'nin gelişimsel gecikmeleri olduğu erken yaşlardan itibaren oldukça açıktı. İkinci doğum gününde otistik olduğunu ve müdahale ve yardıma ihtiyaç duyacağını doğrulayabildik. İşte o zaman Kiley ayrılmaya karar verdi. Wisconsin'de yaşamaya alışmıştı ama piyasa Kaliforniya'daki kadar inanılmaz değildi. Soğuktan nefret ediyordu. Tatil köyüyle uğraşmak istemiyordu. Sebep Lucy değildi, ama onun teşhisi bir sürü bardağı taşıran son damla olmuştu. Bir hafta içinde bavullarını toplayıp eyalet dışına taşındı. Önce Kaliforniya'ya, yeni kocasına aşık olduktan sonra da Florida'ya.

Eğer bana yirmi yıl önce Kiley olmadan, yaptıklarımla ve inşa ettiğimiz her şeyle şu an bulunduğum yerde olabileceğimi ve bunu sorun etmeyeceğimi söyleseydiniz, size inanmazdım.

Ama çocuklarını terk edebilen birinden ayrılmanın oldukça kolay olduğu ortaya çıktı.

Kiley'nin pipeti vardı. Ben de benimkini buldum.

Tesisteki ışıklar çok az. Sadece evimin bulunduğu bir uçtan diğer uca güvenli bir yolu aydınlatmaya yetecek kadar. Çocuklar bu gece ailemde uyuyor. Bazı geceler, ben barmenlik yaparken orada uyuyorlar; bazı geceler ise annem ya da babam bana gelip onlarla birlikte oturuyor ve çocuklara bir düzen vermeye çalışıyor. Kulübelerin önünden teker teker geçiyorum, yirminci kulübeye gelene kadar onları pek fark etmiyorum.

"Selam yabancı," diyor Maren küçük güvertesindeki bir sandalyeden. Yanındaki yerde pille çalışan bir fener var ve ayakları korkuluğa tünemiş. Ona doğru ilerliyorum ve bana ikinci sandalyeyi uzatıyor.

"Bira?" diye soruyor.

Eve gitsem iyi olacak. Gün doğmadan kalkmış olacağım. Ama kendimi yorgun hissediyorum, bu yüzden oturup bana uzattığı şişeyi alıyorum, açıyorum ve sandalyeye geri yerleşiyorum.

"Bu sandalyeler bok gibi" diyorum.

"Yani, bir şey söylemeyecektim ama... evet. Harika değiller." Rahat etmek için yer değiştiriyorum. "Bunlar genç insanların sandalyeleri."

"Birinin yönetimi bilgilendirmesi gerekiyor. Adirondack ya da başka bir şey."

"Öneri kutusuna bir not bırakacağım."

Kıs kıs gülüyor. "O şey hala var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Babam çocukların sakızlarını içine tükürmelerinden bıktı."

Maren titrek ışıktta eğlenerek gözlerini kısıyor. "Bunu yapan sen değil miydin?"

Omuz silkiyorum. "Her zaman değil."

Ondan sonra sessizce oturuyoruz ve hiç garip gelmiyor. Sadece iki eski arkadaş içki içiyor.

"Rogers nerede?" Sonunda ona sordum. Telaşsızca.

"İçeride. Erken yatıyor. Saat dokuza geldiğinde bana onaylamayan bir bakış atıyor ve kendini yatağa atıyor."

"Bu çok kullanışlı."

"Tam olarak değil. O da erken kalkıyor. Bir köpek yavrusunun mesanesine ve yaşlı bir adamın ruhuna sahip."

"Bütün gün kulübede nasıl oturuyordu?"

Maren boğazının arkasından bir uğultu çıkarıyor. "O iyi. Park hizmetinde daha uzun saatler çalıştım, ancak gerçekten uzun günlerde bir komşu çocuğu gelip onu gezdirdi."

"Eminim Anders ne zaman istersen gelip Rogers'ı gezdirmekten, hatta onu alıp evime getirmekten mutluluk duyacaktır. O çocuk köpekleri çok sever."

"Bu çok hoş olurdu. Teşekkür ederim. Ona soracağım."

"Hayır, teşekkür ederim. Bu şekilde ona bir köpek almak zorunda kalmayacağım. Bunu erteliyordum."

"Neden? Burada bir köpek beslemek şaşırtıcı derecede kolay."

"İlk başta Lucy yüzündendi. Köpekleri sevmediği için değil, ama evimizdeki genel kaosa başka bir şey eklemekten çekiniyordum. Sanırım sebep hala bu, ama artık yerleşiyoruz, o yüzden belki de aramaya başlamalıyım. Anders sabırlı davrandı."

"O iyi bir çocuk," diyor Maren.

"Öyle," diye katılıyorum. "En iyisi." Ve sonra kelimeler gelmeye devam ediyor. "Yine de ihmal edilmiş hissetmesi konusunda endişeleniyorum, hemen hemen her zaman. Benden sadece bir tane var ve ailem yardım etse bile, Lucy sadece kendisi olarak bile dikkatimin çoğunu çekiyor. Anders soğukkanlı davranmayı seviyor ama Kiley'nin gidişine kızgın. Onları bundan uzak tutmaya çalıştım, ama onu duydu."

otistik bir çocuğa sahip olmaktan şikayet ediyor. Bu onu kızdırıyor ve kız kardeşine karşı daha da korumacı yapıyor. Açılması gereken çok şey var ve gün içinde bunları açmak için yeterli dakika yok."

"Oof. Üzgünüm, Joe. Bu berbat bir şey."

Biramı yudumluyorum, Maren'in en ufak bir kışkırtmasıyla tüm bunların bir şekilde içimden dökülmesine şaşırıyorum. Bir çeşit sihirli "bana güven" geni çalışıyor olmalı. Yine de. Sanırım içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Bu garip, çünkü Liam buradayken beni konuşturmaya çalışmıştı ve ben onu susturmuştum. Sanırım aradaki fark Liam'ın tekrar gitmeden önce her şeyi düzeltmeye çalışması. Benim bir düzelticiye ihtiyacım yok. Belki bir ortağa? Ya da sadece "Bu berbat" diyecek birine. Çünkü Maren'in bunu söylediğini duymak gerçekten iyi hissettiriyor. "Evet."

"Hayır. Gerçekten. Ne boktan bir durum. Otistik bir çocuğa ebeveynlik yapmakla ilgili bir şey söyleyemem ama iki çocuğunuzla da tanışmış biri olarak söyleyebilirim ki, ikisi de harika. Gerçekten. Harika bir iş çıkarıyorsunuz."

"Teşekkür ederim. Ama sakın sabahın yedi buçuğunda Lucy'yi giydirmeye ve Anders'i otobüse yetiştirmeye çalışırken bana gelme. Tam bir felaket."

"Ha," diyor şişesinin arkasından sırtarak. "Senin sözüne güveniyorum."

YEDİ

Alaska

Maren

İki gün sonra, bunun muhtemelen büyük bir hata olduğunu düşünüyorum. Ne de olsa bana sabah erken gelmememi söylemişti. Ama ayrıca, Rogers McBaby-Bladder sayesinde zaten ayaktayım ve eğer ayaktaysak, uğrayıp yardım da edebiliriz. Her neyse, çıtır çıtır şekerli yaban mersinli kekler yaptım ve hepsini tek başıma yiyemem.

(Bu bir yalan. Kesinlikle yapabilirdim ve yaptım, sadece bugün değil).

Ayrıca, dört dakika uzaklıkta oturuyorum. Joe benim ağabeyim sayılır ve eğer gerçek ağabeylerim yolun dört dakika aşağısında yaşıyor ve iki çocuğu tek başlarına büyötmeye çalışıyor olsalardı, ben de tam olarak bunu yapıyor olurum.

Ön kapıyı çalıyorum ama içeriden çok ses gelmesine rağmen kimse cevap vermiyor. Ben de kendimi aptal gibi hissederek kapıyı tekrar çaldım. Kardeşim olsaydı, elbette içeri girerdim. Ama Joe'nun bu konuda ne hissedeceğini bilmiyorum, bu yüzden bir elim Rogers'ın tasmaını tutarken, diğer elimde sıcak keklerin olduğu bir tupperware ile bekliyorum.

Lucy'nin ağlaması daha da yükselse de hâlâ cevap yok. Düşünerek dudağımı ısıırıyorum. En kötü ihtimalle Joe bunun büyük bir saldırı olduğunu düşünür ve bana bağırır. Bu berbat olurdu ama risk almaya değer. Tasmanın halkasını ön koluma doğru kaydırıyorum ve paravan kapıyı açıp eğilerek içeri giriyorum. Sonra ön kapıyı test ediyorum. Kilitli değil, bu yüzden tekrar çalıyorum ve fısıltıyla "Merhaba?" demeden önce sadece başımı içeri sokuyorum.

"Maren!" Anders uzun kahvaltı barında oturduğu yerden başını kaldırıyor, bir kase marshmallow gevreği yiyor ve babasının telefonundan bir şeyler izliyor.

"Hey, dostum, seni ziyaret etmesi için birini getirdim, ama şimdi kötü bir zaman mı diye merak ediyorum."

"Rogers?!"

"Evet," diyorum, teyze şapkamı sonuna kadar takıyorum ve ani bir karar veriyorum. "Onu bir süreliğine verandada bağlı bırakacağım. Gelip onu ziyaret edebilirsin ama önce okula hazır olduğundan emin olalım. Sonra, otobüs gelmeden önce vaktimiz olursa Rogers'ı sevebilirsin. Olur mu? Ben yardım ederim. Birlikte çalışırsak daha hızlı olur."

"Anlaştık!" Anders mısır gevreğinin sonunu da atıştırıyor, sütü doğrudan kaseden içiyor ve lavaboya koyuyor. Tabağına bir muffin koyuyorum ve tekrar oturması için onu yönlendiriyorum. Bana göz kırpmıyor. "Pişirdin mi?"

"Yaptım ve hala sıcak, bu yüzden şimdi yemek isteyeceksin. Tereyağı ister misin?"

Hevesle başını sallıyor, üstünden hevesle bir ısırık alıyor ve gülümsüyor. "Bu çok lezzetli," diyor. Ya da en azından ben onun dolu ağzından bunu tercüme etmeyi başarıyorum. Neredeyse her santimetrekareyi kaplayan göz kamaştırıcı sanat eserlerini fark ederek buzdolabına uzanıyorum. Parlak boyamalar, soyut şekiller, ince detaylar... Bir çocuk tarafından yapıldığı belli, ama sadece kullanılan malzemelerden dolayı: boya kalemleri, sulu boya ve inşaat kâğıdı.

Anders'e tereyağını verdikten sonra çekmecedan bir bıçak çıkarıp onu da uzatıyorum. "Bunları sen mi yaptın?" Sanat eserlerini işaret ederek soruyorum.

Başını sallar ve bir ısırık daha alır.

Tasarımları tekrar incelemek için dönüyorum.

"Bunları Lucy mi yaptı?" Yutkunuyor. "Oldukça iyiler, değil mi?"

"Daha çok inanılmaz gibi," diye kabul ediyorum. "Öğle yemeği hazırladın mı?"

Bıçağı eline alıp tereyağına dalmadan önce başını sallıyor. "Luce yatağın ters tarafında uyandığında babam genellikle bana sıcak öğle yemeği hazırlar."

Kız kardeşini tarif ederken göğsümdeki yapışkan duyguya engel olamıyorum. Hem zarif hem de doğru. Lucy'nin ağlaması tamamen kesilmedi ama hıçkırık şeklinde bir sızlanmaya kadar sakinleşti. Mutfaktan Joe'nun derin, yatıştırıcı mırıltısını duyabiliyorum. Sabah krizleri konusunda çok fazla deneyimim olmadığından, Anders'e bağlı kalmanın en yararlısı olacağını düşündüm. Yoluna çıkmaya çalışmıyorum.

"Ne tür bir sandviç istersin, evlat? Sen kekini bitirirken ben de öğle yemeğini hazırlayayım. Hazırlanmak için başka ne yapman gerekiyor?" Anders omuz silkiyor ve babasının küçüklüğüne o kadar benziyor ki gülmek için kendimi zor tutuyorum. "Tamam. Bir bakalım. Dişlerini fırçaladın mı? Saçını taradın mı? Sırt çantanı hazırladın mı? İzin kağıdın var mı?"

Çocuk bana merhamet ediyor ve sırtarak kahvaltısının üzerindeki kâğıt ambalajı sıyrıyor. "İzin kâğıdı ya da imzalayacak bir şey yok. Babam bunları yatmadan önce halleder. Yemeğimi bitirdikten sonra dişlerimi fırçalayacağım. Ve güneş tereyağlı ve reçelli sandviçleri severim."

İşe koyuluyorum, malzemeleri çıkarıyorum ve ekmeğin her iki tarafını da bol miktarda SunButter ve çilek reçeli ile doldurduğumdan emin oluyorum. Bunları bir kenara koyuyorum ve öğle yemeği için küçük bir cips poşeti, elma dilimleri ve bir muffin daha atıyorum. "Atıştırmak için," diyorum ona. "Böylece baban ve kız kardeşin için bir tane daha kalır."

Öğle yemeği kabının fermuarını çekip uzatıyorum ama Anders kabı almak yerine, "Oof" dememe neden olan bir sarılmayla beni şaşırtıyor.

"Teşekkürler, Maren."

Keklerden mi, köpeğimden mi yoksa kahvaltıda ona eşlik etmek için yanında olmamdan mı bahsediyor bilmiyorum ama kollarımı ona dolayarak sarı saçlarını düzeltiyorum. "Bir şey değil, evlat." Başımı kaldırıp baktığımda sessiz olduğunu ve bir izleyicimiz olduğunu fark ediyorum.

"Maren?"

"Heyyyy," diyorum Joe'ya. "Kek yaptım. Ve kendimi içeri aldım. Umarım sorun olmaz."

"Öğle yemeğimi o hazırladı, baba. Fazladan güneş yağıyla. Gidip dişlerimi fırçalayacağım, sonra da otobüs gelene kadar Rogers'la oynayabileceğimi söyledi."

"Eğer senin için de uygunsa," diye Joe'yu temin ettim. "Rahatsız etmek istememiştim... çok fazla."

Joe kaşını kaldırıyor ama Lucy "Muffin!" diye bağırıyor.

Joe'nun gözlerinden kaçarak hemen adaya doğru ilerliyorum. "Kek ister misin? Bir tane kesebilirim..."

"Anladım," diyor Joe. Sesi tuhaf ama kızgın değil, hatta sinirli bile değil, bu yüzden fazla düşünmemeye karar veriyorum.

"Pekâlâ. Senin için de bir tane var," diyorum ona. "Sonuncusunu Anders'e ögle yemeğinde atıştırmalık olarak verdim."

"Ekstra SunButter ile birlikte, duyduğuma göre. Teşekkür ederim," diyor.
"Gerçekten."

Joe, Lucy'yi bir sandalyeye oturtur ve nedense Avustralya aksanıyla konuşan köpeklerin olduğu bir çizgi film açar, ardından kağıdı çıkardıktan sonra ona bütün bir muffin uzatır.

Sonra musluktan bir bardak su dolduruyor ve üstüne ağır hizmet tipi bir pipet yerleştiriyor.

"Bunu zor yoldan öğrendim. Programına kendini o kadar kaptırıyor ki fincanından içmek için gözlerini indirmek istemiyor. Yemek saatinde ya da ekranlar olmadan yemek yediğimizde ona meydan okuyorum ama sabahları bununla mücadele edecek gücüm yok."

Bir sabah için zaten yeterince kavga duyduğumu düşünerek başımı sallıyorum. Kolay yolu seçtiği için onu hiç suçlamıyorum. Yine de hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeyi söylemek istemiyorum, bunun yerine "Burada yargılama yok. Aksine, onun acısını hissediyorum. *The Great British Baking Show*'un geçmiş sezonlarını izlerken gözyaşı döktüğümde, şovu durduran tur sırasında nefes almayı zar zor hatırlıyorum. İçki içmek felaket olur. En iyi arkadaşım Shelby iki Noel önce bana bir önlük almıştı. Üzerinde "BU ÖNLÜK BENİ KEL GÖSTERİYOR MU?" yazıyordu.

Joe elindeki çöreği ağzına götürmek üzereyken işini bırakıp gözlerini kırptırıyor ve sonra Anders bağılıyor: "Her şey hazır! Artık Rogers'la oynayabilir miyiz?"

Tanrıya şükür. Çıkarın beni buradan. Ne dediğimi bile bilmiyorum. "Tabii ki! Baban için sorun olmadığı sürece."

Joe benim garip kelime kusmalarımdan sonra kendine gelir gibi oluyor ve çiğneyerek başını sallıyor. Yutkunuyor ve sarılmak için kollarını açıyor. "Okulda iyi günler dostum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum baba!"

Anders'i kapıdan dışarı kadar takip ediyorum ve verandayı ısıtan güneş ışığından faydalanan Rogers'ı hemen serbest bırakıyorum. Anders'in sırt çantasını almak için elimi uzatıyorum ve en üst basamağa yerleşip çocukla köpeğin çimenlerde oynamasını izliyorum.

Bir dakika sonra arkamdaki kapı açıldı ve Joe geldi. Bana dumanı tüten bir fincan kahve uzattı.

"Nasıl karşıladığınızdan emin olamadım ama zaten sadece badem sütümüz var."

Bir yudum alıyorum ve çok lezzetli. Zengin ve sıcak ve tek ihtiyacım olan şey. "Bu mükemmel." Tereddüt ediyor, sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor ama söylemiyor. Anders çığlık atıyor ve Rogers havlıyor ve biz sessiziz, ama geçen gece olduğu gibi, rahatsız edici değil. Bekliyoruz, yan yana, ben oturuyorum, o ayakta; ben yudumluyorum, Joe seyrediyor, sonra dönüp alçak sesle, "Bu sabah için teşekkürler Maren," diyerek içeri giriyor.

Kahveme gülümseyip fısıldıyorum, "Bir şey değil Joe."

★ ★ ★

Shane'in bizim için savaşmayacağını düşünmemem gerektiğini biliyordum. Daha birkaç ay öncesine kadar ona aşık olduğuma yemin ediyordum, o da bana aşıktı. Seks oldukça iyiydi, konuşacak çok şeyimiz vardı, ikimiz de park bekçisi olarak çalışıyorduk ve onun ne kadar güvenli olduğunu seviyordum. Tecrübelerime göre erkekler ya yüzümden korkarlardı ya da bana bir kez bakıp boş olduğumu düşünürlerdi. Shane öyle değildi. Beni dinledi, güldürdü ve fikirlerime saygı duydu.

Çoğunlukla.

Bu yüzden yolculuğa çıkmasının an meselesi olduğunu düşündüm. Sakin bir Salı öğleden sonrasıydı ve kulübedeydik çünkü Shane kulübemi bulacak kadar tesisi tanımiyordu. Ona GPS'ine girmesi için adresi verdim ve sonra on beş dakikalık yürüyüşü sakınlaşarak ve kendime bir çift olarak uyumlu olmadığımız yolları hatırlatarak geçirdim. Savunmamı tuğla tuğla ördüm.

Shane, Tanrı'nın ona verdiklerini nasıl kullanacağını bilen yakışıklı bir adam ve benim bu ayartmaya ihtiyacım yok. Temiz bir ayrılık istiyorum.

Doğru seçim olduğu ortaya çıktı.

"Bebeğim, eve gel. Evan ve Jerry ile konuştum. İşini sadece bir hafta daha sürdürebileceklerini söylediler. En iyisi."

"Sen artık benim patronum değil misin?" Sesimden öfkeyi uzak tutmaya çalışıyorum ve içimdeki Zen Maren'i yönlendiriyorum.

İç geçiriyor ve ben ondan yayılan patronluk taslamayı tam anlamıyla hissedebiliyorum. "Mare. Ciddi misin? Bunu aşman gerek. İkimiz de başvurduk. En iyi adayı seçtiler."

Haklı, ki bu daha da sinir bozucu. "Bunu biliyorum, ama... iş ve pozisyona nasıl başvuracağım hakkında konuştuğumuz onca zaman boyunca tek kelime etmedin. Shane, özgeçmişimi düzelttin. Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

"Şaşıracığını tahmin etmiştim."

Şaşırdınız mı? Bu cesur bir yaklaşım. "Sürprizlerden pek hoşlanmam," diyorum ona.

"Fark ettim," diye karşılık veriyor kuru bir sesle.

Midemde iğrenç bir şey kayıyor ve sonra damarlarımda donuyor. "Dur bir dakika, pozisyonu benim kazanabileceğim aklının ucundan bile geçmedi, değil mi?"

Tek söylediği "Bebeğim," ama gözleri eğleniyor ve tüm bu durum beni sinirlendiriyor.

"Dinle, Shane. İşe başvurduğun için üzgün değilim, hatta benim yerime kazandığın için de üzgün değilim. Bu konuda *aylarca* yüzüme karşı yalan söylediğin için kızgınım ve görünüşe göre yeterince iyi olduğuma hiç inanmadığın için kırgınım. Bana patronluk tasladın, beni yatıştırdın ve bu yüzden beni utandırdın."

Sanki ağzını tekrar açmadan önce kelimeler ağzından çıkmamış gibi. "O zaman sana yeni bir park buluruz. Anlıyorum Mare. Senin patronun olmak tuhaf olurdu ve muhtemelen etik de olmazdı. Tayin için başvurabiliriz."

"Bu birlikte çalışma sorununu çözerdi elbette ama ilişkimizdeki sorunu çözmezdi. Sana güvenmiyorum."

Shane sandalyesinde öne doğru bastırıyor ve masaya yaslanarak sallanmasına neden oluyor. Aptal, parlak saçlarından bir tutam yüzüne düşüyor ve içimden bara gidip bir makas isteyerek saçlarını kesmek için delice bir istek duyuyorum. Bunun kötüye işaret olduğunu anladım. "Tanrım, Mare," diyor, yatıştırıcı tonu hâlâ yerinde. "Sence de biraz fazla dramatik davranmıyor musun?" Saç kesme düşüncelerimden sıyrılıp başımı yana eğiyorum ve gözlerimi kısıyorum.

"Son birkaç aydaki eylemlerinizin hangi kısmı size güvenmem gerektiğini gösterdi?"

"Sana evlenme teklif ettim!" diye neredeyse bağırıyor ve barın yönünden gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum.

"Bu sana güvenmem gerektiğini göstermez, Shane. Bu bana aramızdaki ilişkiye dair hiçbir şey bilmediğini söylüyor."

Shane koltuğunda geriye doğru çöküyor ve belki de *sonunda* beni duyduğunu düşünüyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama aramızdaki şeyler yoluna girdi. Dürüst olmak gerekirse, bu iyi bir şey. Sen, hayatını seninkiyle birleştirmesini istediğinde evet diyecek birini hak ediyorsun ve ben de bana asla toplum içinde evlenme teklif etmeyeceğini bilen birini hak ediyorum. İkimiz de yeniden başlayacağız."

"Yeniden başlamak istemiyorum," diyor. "Bize neredeyse bir yılını verdim ve sen bunu önemsiz bir teklif yüzünden bitirdin." Elini mükemmel saçlarında gezdiriyor. "Teklifi unut, tamam mı? Hiç olmamış gibi davranalım."

"Yapabilseydim bile, mesele sadece teklif değildi. Ayrılmamın itici gücü buydu ama bunun öncesinde de pek çok işaret olduğunu fark ettim. O terfi için neden başvurdu, Shane?"

Konunun değişmesiyle irkilerek gözlerini kırıştırıyor. "Çünkü bize destek olacak bir iş istedim."

Başımı sallamaya başladım bile. "Hayır, demek istediğim, hedeflerin neler? Uzun vadeli mi?"

"Politikacı olmak ve sonunda devlet yönetiminde çalışmak."

Avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi uzattım. "Evet. Terfiyi bir sonraki pozisyonun için bir basamak olarak istiyorsun. Merdiveni tırmanıyorsun. Politikada bir kariyer istiyorsun."

"Değişimi uygulamanın en iyi yolu budur-"

Ona el salladım. "Biliyorum. Kesinlikle haklısın. Ama Shane, ben bir politikacının karısı olmak istemiyorum. İnciler takmak ve siyah kravatlı bağış toplama etkinlikleri yapmak istemiyorum. Kalori alıma dikkat etmek ve düzenli olarak pahalı saç kesimleri yaptırmak istemiyorum. Açık havada olmayı seviyorum. Kuzey ormanlarını severim. Doğa ve balıkçılık konusunda tutkuluyum."

"Ama bağış toplama ve etkinliklerde çok iyisin..."

Omuz silkiyorum. "Güzellik yarışmalarından olsa gerek. Ama bundan zevk almıyorum ve kesinlikle hayatımın geri kalanını bu yarışmalarda geçirmek istemiyorum."

"Yani bu kadar mı? Kesinlikle emin misin?"

Bunu düşünmeme gerek yok, daha doğrusu zaten *düşünüyordum*. Düşünmeyi bıraktım. Mesele sadece iş meselesi ya da evlenme teklifi değildi, gerçi itiraf etmeliyim ki bunlar cevabımı gerçekten sağlamlaştıran şeylerdi. Aksine, birlikte olduğumuz süre uzadıkça onu daha az sevdim, daha çok değil.

Ayağa kalkıyorum, elimi onunkine uzatıyorum, o da tutuyor ve ayağa kalkıyor. Eğilip ona son bir kez sarılıyorum, güçlü kollarının beni son bir kez sardığı hissiyle gözlerimi kapatıyorum, yine de onun içinde eriyormuş gibi hissetmediğimi fark ediyorum ve hiç eridim mi diye merak ediyorum. Bu şimdiye kadar fark etmem gereken bir şeymiş gibi görünüyor.

"Eminim. Kesinlikle eminim," diye fısıldıyorum kulağına ve ağzımı kuru bir öpücükle yanağına bastırıyorum. "Kendine iyi bak, Shane. Terfin için tebrikler ve tüm çabalarında bol şans."

Bana uzun bir süre sıkıca sarılıyor ve kendi kendime bunun hoş olduğunu düşünüyorum, ama barışmak, kötü zamanlanmış teklifini kabul etmek ve bebek yapmaya, evini dekore etmeye ve kokteyl partileri düzenlemeye başlayabileceğim Michigan'a geri dönmek istediğim anlamına gelecek şekilde hoş değil.

Hiç hoş değil. Ama genelde ayrılıklarım boktan olur. O yüzden belki de bana evlenme teklif ettiği için minnettarımdır. Önümde diz çökene kadar cevabı bilmiyordum.

SEKİZ

Yalnız

Maren

Shane gittikten sonra içmeye başladığımda barmen Donna'ydı. Bana yarı votka, yarı şarküteri ve biraz da baharatlı domates suyundan oluşan klasik bir Wisconsin Bloody Mary'si hazırladı. Ara sıra gelen yem, balıkçılık lisansı veya benzin doldurma talepleri dışında bar neredeyse boştu, bu yüzden dağıldık ve Donna müzik kutusu için istediğim şarkıları seçmeme izin verdi.

En iyi arkadaşım Lorelai, "Sırada Chicks'ten bir şeyler çal, olur mu?" diye rica ediyor. O ve Shelby, FaceTime aracılığıyla gün boyu içki içerken bana katılıyorlar. Neyse ki pansiyonda iyi bir Wi-Fi var. Telefonum yan yatmış ve boş bir bardağa yaslanmış durumda. Lorelai, nişanlısı Craig'in kendisine doldurduğu pahalı bir kadeh chardonnay'i içiyor ve bana pis bir uzun mesafe öpücüğü gönderip sahibi olduğu plak stüdyosundaki işine geri dönüyor.

Donna barın arkasından atlayıp müziğin birkaç düğmesine tıklıyor. "Tamamdır, Mizz Jones. Başka ne var?"

Shelby bir bardak portakal suyunu pipetle yudumlarken "Hm," diyor. Cameron'la ilk bebeklerine altı aylık hamile olduğu için alkol kullanmıyor. Cameron'la birlikte rol aldıkları reality ev tadilatı programının çekimlerinden öğleden sonra izin alabilmiş. Dürüst olmak gerekirse, Cameron onu yasaklamak için bir bahanesi olduğu için rahatlamış görünüyordu. Shelby yerleşirken, Cameron onun her şeyi duvar kâğıdına dökmek gibi bir görevde olduğunu söyledi. Shelby'nin rolünün genellikle marangozluk ve mobilya yapımı olduğu düşünüldüğünde, bu birçok açıdan endişe vericiydi.

"Hm?" Dürtüyorum, turşuyu gürültülü bir çıtırtıyla ısıyorum.

"Sanırım biraz Heart gibi hissediyorum. Orada hiç Heart var mı, Donna?"

Donna canlanıyor ve Shelby'nin onu kazandığını şimdiden söyleyebilirim. Çok erkeksi bir oğlun annesi olarak, Donna'nın kadın erkek ilişkilerini kaçırdığı anlaşıyor. Benim ayrılığımı, Shelby'nin hamileliğini ve Lorelai'nın düğün planlamasını düşünerek bu öğleden sonra kaçırdığı her şeyi dolduruyoruz. Yaşlı kadın birkaç parça daha seçiyor ve sonra barın arkasına geçerek Heart'ın "Alone" şarkısına eşlik ediyor.

"Hey, Donna, siz hala karaoke yapıyor musunuz?" Turşumun etrafında ona soruyorum. "Yazları tabii ki. Programımızda yok ama uzun zamandır

Joe'yu barın karşısında görüp hemen bir istekte bulunan zamanlayıcılar. İyi para kazandırıyor, bu yüzden umursamıyoruz. Her ihtimale karşı elimizde birkaç mikrofon bulunduruyoruz."

"Joe Donna'nın oğlu," diye açıklıyorum en iyi arkadaşlarıma. "Liam'la kankaydı."

"Büyük kardeş Liam?" Shelby canlandı. Ağabeyime karşılıksız küçük bir aşk beslemiş olabilir. Hatta hepsine, bir noktada.

"Evet. Eskiden Joe barmenlik yaparken karaoke gecelerinde şarkı söylemesi için sürekli istek alırdı." Düşündükçe garip bir şekilde kızarıyorum. O zamanlar, genç ve bronzlaşmış Josiah Cole'un içkileri karıştırması ve seksenlerin klasik rock'ını söylemesi benim erken cinsel uyanışımdı. "Adam Bon Jovi gibi bağırabiliyordu. 'I'll Be There for You' şarkısını söylediğinde on üç yaşındaki emo-kız kalbim bile hoplardı."

"Gerçekten, Jig. Bon Jovi, ha?"

Joe'nun alaycı bakışları arasında taburemde doğruluyorum. Sırıttıyor ve bana Rogers'ın bağlı olduğu köpek tasmaını uzatıyor. "Barın arkasından uzak durduğunu sürece," diye uyarıyor, poposunu hemen taburemin yanındaki zemine yerleştiren son derece mutlu köpeğimi işaret ederek.

"Rogers!" diye bağırıyor en iyi arkadaşlarım hep birlikte. Telefonu indiriyorum ve kuyruğu sertçe sallanan oğluma yaklaşıyorum, yankılanan bir *güm*, *güm*, *güm* sesiyle yere vuruyor. Ben telefonu belimde tutarken ikisi bebekçe konuşarak onu kucaklıyorlar. İçkime uzanıyorum ve içinden etli çubuğu alıp bir ısırık atıyorum. Karnım gurulduyor ve Shane geldiğinden beri öğle yemeği yemediğimi hatırlatıyor.

"Bloody Marys, Heart ve en iyi arkadaşlarınız olduğunu varsayıyorum... Her şey yolunda mı?" Joe kısık bir sesle sorarken Shelby ve Lorelai kıkırdamaya devam ediyor.

"Eski sevgilim ziyarete geldi."

"Michigan'dan mı?" Sarışın kaşları kalkıyor. "Ziyaret için uzun bir yol."

"Evet," diyorum iç çekerek. "Belki onu görürsem, onunla evlenmeme konusundaki fikrimi değiştirebileceğimi düşündü."

Joe'nun dudakları seğiriyor, eğleniyor ve Shane'in yaptığı kadar sinir bozucu olmadığını fark ediyorum, muhtemelen ağabeyim olmasına ve beni bebekliğimden beri tanımasına rağmen Joe şimdiye kadar bu konuda patronluk taslamadı. Başka konularda tabii ama bu konuda değil. İnanın bana, fark ederdim.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Yaptın mı?" "Ne düşünüyorsun?"

Başını sallıyor, sonra turşu kavanozunu çıkarıp garnitürlerimi tazeliyor. "Heart tam olarak düğün müziği sayılmaz."

"Hayır," diyorum ve hemen turşuya yöneliyorum. Telefonumu kaldırıyorum ve tekrar barın üzerine koyuyorum.

"Üzgünüm hanımlar. Gerçekten çok hoş bir öğleden sonraydı ama kocamın yanına dönmem gerekiyor," diyor Donna ve ekrandaki arkadaşlarıma el sallayarak veda ediyor. Bana sarılıyor ve "Daha iyi birini bulacaksın, tatlım" diyor.

"Rogers'tan daha iyisini bulabileceğimi sanmıyorum," diye takılıyorum. Donna çınlayan kahkahasını atıyor ve bu içimi ısıtıyor. Annem değil ama ondan sonraki en iyi şey. "Bu öğleden sonrası için teşekkür ederim, Donna. Burada olman benim için çok anlamlıydı."

"Elbette tatlım. Burada olabildiğim için mutluyum." Donna şımarık Rogers'la bir tur daha kucaklaştıktan sonra ayrılıyor ve ben tekrar arkadaşlarıma ve Joe'ya dönüyorum.

"Evet, hanımlar." Joe ellerini bara bastırıp açıyor ve sanki Lorelai ile Shelby yanımdaki taburelerde oturuyormuş gibi telefonla konuşuyor. "Ne olacak?"

En iyi arkadaşlarımdan Joe'yu bütünüyle görmelerini izliyorum ve onu onların bakış açısından hayal etmeye çalışıyorum. Cameron Riggs gibi sakallı bir dev değil ama Craig gibi sırık gibi bir sanatçı da değil. Josiah Cole kendi başına bir adam. Kalın, dalgalı sarı saçları ve iki gamzesini ortaya çıkaran pürüzsüz traşlı yanakları var. Lacivert bir Henley giyiyor.

Gözlerinin kristal mavisi, kolları ön kollarını geçecek şekilde yukarı itilmiş ve üzerine tam oturan bir kot pantolon. Sade. Erkeksi. Saçmalık yok. Kendi abartısız tarzında yakışıklı.

"Um." Shelby gözlerini kırıştırır. Lorelai ekrana doğru eğilirken yüzünde hesapçı bir ifade vardır.

Belki o kadar sade değildir.

"Joe, bize Mare'in çocukken nasıl biri olduğunu anlat. Shelby onu güzellik yarışmalarından tanıyordu ama ben onu sadece park bekçisi olarak biliyorum."

Joe ünlü kankalarım karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. Bunun yerine musluktan kendine bir bira dolduruyor ve bir kalçasını aramızdaki bara dayayarak kayıyor. "Hm. Jig hakkında ne söyleyebilirim?"

"Her şeyden önce, ona ne diyorsun?" Shelby karnına ve bir bardak meyve suyuna daha da yaklaşarak soruyor.

Arkadaşlarıma gözlerimi devirerek konuşuyorum. "Jig. Balıkçılık yemlerindeki gibi... jig."

"Maren çocukken böyleydi," diyor Joe onlara. "Erkek ya da kadın, yaşlı ya da genç, hepimizin tanıdığı en balık tutma takıntılı kişiydi. Belki onu sürekli teknesiyle gezdiren İhtiyar Fost'u saymazsak."

"Yani açık hava meraklısı mıydı? Bu hiç de zorlama değil."

"Her zaman dışarıdaydı, her zaman ağabeylerinin peşinden koşardı ve her zaman üstü başı toprak içindeydi çünkü balık tutmadığı zamanlarda solucan arardı."

Omuz silkiyorum. "Walleye yağlı ve sulu bir gece balığından daha çok sevdiren bir şey yoktur. Bunun arkasındayım."

Shelby ekrana doğru mırıldanıyor: "Ve bu da beni yarışmadan yarışmaya koşturan kız," diyor.

"Hepsi annemin suçuydu," diyorum ona. "Üç haşarı puşt oğlanın ardından kız gibi kızına sahip olmaya kararlıydı. Ve Küçük Michigan Güzeli olarak taçlandırılmaktan daha kız gibi bir şey olamazdı. Muhtemelen bu yüzden her yaz balık tutmak için çok uğraştım. Sonunda güzel elbiseler, güneşsiz bronzlaşma ve buraya kadar taranmış saçlardan oluşan sonsuz döngüden kurtuldum," diyorum elimi başımın üzerinde tutarak.

"Peki ya büyüdüğünde?" Lorelai sorar. "Genç Maren?"

Joe yüzünü buruşturur, düşünür. "Bunu söylemek daha zor. Ben beş yaş büyüğüm, yani o ergenliğe girdiğinde ben mezun olmuş ve Deniz Kuvvetleri'ne katılmışım,

evleniyor. Bildiğim her şeyi Liam'dan öğrendim ve çoğunlukla arkadaşlarının kızın YouTube kanalını izlemesinden falan yakınıyordu."

"Bu doğru değil!" Sözünü keserek söylüyorum.

Gözleri parlıyor, bana meydan okuyor. "Nereden biliyorsun? Onu hemen arayıp teyit edeceğim."

"Oh, lütfen. Arkadaşları benim kanalımı izlemedi."

"Hepimiz senin kanalını izledik, Jig."

"Ne?!" Çığlık atarak ayağa fırladım.

Değişim anlıktır ve Joe sakın ve derli toplu bir halden parlak kiraz kırmızısına döner. "Yani, ben hariç herkes."

"Biz' dedin!"

"Kesinlikle 'biz' dedin," diye onaylıyor Lorelai, çarpıcı yüzünü neredeyse ikiye bölen dev bir kedi sırtışıyla.

"Onları kastettim," diye dener Joe.

Barın etrafında dolaşp onun alanına giriyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve parmağımı sert göğsüne sokuyorum. "Bana kanalımı izlemediğini söyle."

"Belki bir ya da iki kez görmüşümdür," diye geçiriyor, yüzü her an daha da kızarıyor.

"Josiah Cole, seni koca yalancı. Kanalımı mı izledin?"

"Sakin ol evlat," diye alay ediyor sonunda. "Seks kaseti gibi bir şey değil. Birkaç bölüm izledim, tamam mı? Güzeldi. Evi özlemiştim. Tanıdığım bir kızı evimde güvende, gölümde balık tutarken izleyebiliyordum ve evi özlemek için iyi bir nedenim varmış gibi hissediyordum."

"Oh," diyorum, açıklamasıyla midemin kıpırdadığını ve döndüğünü hissederek. "Bu iyi bir sebep."

"Evet, biliyorum," diyor savunmaya geçerek.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim. Aslında bu gerçekten çok hoş."

Yine çok yaklaştık. Çok yaklaştık. Bu sefer benim yaptığımı biliyorum. Barın etrafından dolaşp onun alanına giren ve parmaklarımı (çok) sağlam göğsüne saplayan bendim.

Ağzıma bakıyor. Bu da bende onun kine bakma isteği uyandırıyor. Ben de bakıyorum. Ve onun güzel dudaklarının "Bu iyi" kelimesinin etrafını

sarmasını izliyorum. "İyi mi?"

Shelby telefondan, "Gerçekten çok iyi," diyor.

Lorelai sırtarak, "Süper-çok iyi," diyor.

Boğazımı temizliyorum, kendimi kararsız hissediyorum ve barın diğer tarafına geri dönüyorum, tam da birkaç adam Joe'dan içki sipariş etmek için yürürken. Bu benim işaretimdi. Köpeğime uzanıyorum. "Eve gitsem iyi olacak. Öğle yemeğini kaçırdım."

Omzumun üzerinden Joe'ya el sallamadan önce bir elime telefonumu, diğer elime de Rogers'ın tasmaını alıyorum.

Güneşli dış mekâna yeniden girdiğimde Lorelai, "Şarkı söyleyen barmen Joe'yla konuşmam bitmemişti," diye surat asıyor.

"Son derece çekici barmen Joe demek istiyorsun," diyor Shelby. "Nasıl olur da Joe'dan hiç bahsetmezsin? Orada kalıp Michigan'ı terk etmeye karar vermene şaşmamalı."

"Oh, sus," diyorum telefonuma, dışarıda yalnız olup olmadığımı kontrol ederek. "Neden kalmaya karar verdiğimi biliyorsun ve bunun Joe ile hiçbir ilgisi yok. Yine de, kayıt dışı olarak, onun son derece çekici olduğuna katılıyorum."

"Fazlasıyla dedim," diye hatırlatıyor Shelby. "Ama kayıtlar bunu söyleyenin sen olduğunu gösterdiği sürece *son derece demene* izin vereceğim."

"Çok seksi," diye hayıflanarak itiraf ediyorum. "Belli ki öyle. Ayrıca iki çocuğu olan bekâr bir baba ve işletmesi gereken bir tatil köyü var. Ayrıca Liam beni ondan uzak durmam konusunda uyarmıştı. Daha ilk gün, ilk beş dakika içinde, yani bu kadar."

"Yuh, Liam!" Lorelai ve Shelby hep bir ağızdan bağırıyor ve ben bir yandan en iyi arkadaşlarımla yüzündeki ekşi ifadeye gülerken bir yandan da sesi kısmaaya çalışıyorum.

"Biliyorum. Tam bir oyunbozan. Ama sorun değil. Şu anda yapacak çok işim var ve ayrıca ikimizin de bir arkadaşına ihtiyacı var."

Lorelai başını yana eğerken işaret parmağıyla çenesine dokunur. "Hm. Acaba senin *sadece arkadaş* olma versiyonun benim ve Craig'inkinden daha mı iyi işleyecek?"

Gizliden gizliye, *çok çok* derinlerde, kalbimle vajinam arasında bir yerde, acaba o da olacak mı?

DOKUZ

Yaptığı Her Küçük Şey Sihirli

Joe

"Adamı gördün mü peki?" Liam bana sordu. "Mare'den daha güzel. Bu doğru değil."

Telefonun hoparlörüne homurdanıyorum ve kamyonetimi park edip koltuğuma yerleşmeden önce kasabadaki nalbur dükkanına dönüşümü tamamlıyorum. "Ben görmedim. Ama annem söyledi ve ona göre adam Rock Hudson'a benziyormuş."

"Kim?"

"Bir aktör. Öldü... Boş ver," diyorum ona. "Ayrıca onun çok yumuşak olduğunu söyledi ve kız kardeşin bu konuda o kadar da üzgün görünmüyordu, bu da ona Michigan'a dönüş yolunu göstermesinin iyi bir şey olduğu anlamına geliyordu."

"Evet. Sanırım. Sadece geçen yıl boyunca onunla ne yaptığını bilmiyorum."

"Sanırım dalga geçtiğini düşünmemiştir." Maren'i yakın zamana kadar çok iyi tanıımıyordum ama hiçbir zaman birinin duygularıyla oynayacak biri olduğu izlenimini edinmemiştim. "Tahminimce onu seviyordu."

Hoparlörden Liam'ın alayını duyabiliyorum. "Aşkın ne olduğunu bile bilmiyor; o daha bir çocuk."

"Kardeşim, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama o bizden o kadar da genç değil," diyorum, en yakın arkadaşımın yüzümün nasıl yandığını görmemesine sevinerek. Ama *lanet olsun*. Ama değil. "Ve ikimiz de üniversiteyi yeni bitirmişken evlendik."

"Evet, ne biliyorduk ki? Benim şansım yaver gitti ama sen Kiley'le kötü bir anlaşma yaptın dostum."

Belki yaptım, belki yapmadım. Çevremdeki hiç kimsenin Kiley'e karşı hücumu geçmesi konusunda çok rahat olamadım. Evet, işler yolunda gitmedi ama o kötü biri değil. Hatta iyi olmayan biri. Ne yazık ki, Liam benim en kötü halimi gördü. Kiley gittiğinde o da oradaydı. İlk uçakla gitti ve iki hafta kaldı, beni bir arada tuttu ve yemek yememizi sağladı. Ne kadar kötü olduğunu herkesten çok o biliyor.

Ama o zamanki bendim ve bu iki yıl önceydi. "Mesele şu ki, Maren hayatıyla ilgili ne istiyorsa onu yapacak yaşta; Rock Hudson'a benzeyen adamlara aşık olabilir ya da ailelerinin önünde onlardan ayrılabilir."

"Sana onun ayakkabılarına kustuğunu söylemiş miydin?"

Maren'ın bağırsaklarını Rock Hudson'ın ayakkabılarının üzerine yığıldığı görüntüsüne sırtıyorum. "Evet, böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum."

"İtiraf etmeliyim ki, bu çok komikti."

Yüzde bin aynı fikirde olsam da bunu söylemek Maren'a haksızlık gibi geliyor. "Muhtemelen kız kardeşin için değil."

"Hayır." Bir süre durakladıktan sonra, "Tekrar kontrol etmek için onu aramalıyım."

"Yapmalısın," diyorum ona, anahtarlarımı kontaktan çıkarıp telefonu kapatmaya hazırlanırken. "Ama belki eski sevgilinden ya da kusmuktan bahsetmezsin... ya da iş meselesinden," diye ekliyorum.

"O zaman ona ne sormam gerekiyor?" Liam mağdur bir ses tonuyla soruyor ve ben de onun tanıdık ses tonuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Liam iki şeyde gerçekten çok iyi: Ona en çok ihtiyaç duyduğunuz anda ortaya çıkmak ve en az ihtiyaç duyduğunuz anda size bok atmak.

Ona mesaj atmayı önerirken ses tonumu mizahtan uzak tutmaya çalışıyorum. Ya da ona çiçek falan gönder. Kulübeye gönder, ben ona ulaştırırım."

"Bunu yapabilirim."

"Pekâlâ, dostum. Gitmem gerek. Dördüncü kabinde duş sızıntısı var ve parçaları almam gerekiyor."

"Tamam. Sadece... şey. Maren'in yanında olduğun için teşekkürler," diyor. "Yakınında bir ailesi olmasına sevindim."

"Evet. Memnuniyetle." Telefon görüşmesini sonlandırıp kamyonetimden iniyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve küçük otoparkı geçiyorum. Kapıyı açtığımda çınlayan bir zil sesiyle geldiğimi anladım.

bir dükkânın tezgâhlarını geziyorum. Bunun yerine, duraklıyorum, ağırlığımı değiştiriyorum ve ezici gübre parfümünü içime çekiyorum. Bir an sonra Bryce Callahan ön tarafa doğru ilerliyor ve dostça bir gülümseme sunuyor.

Bryce'la aynı okula gidiyorduk ama o benden birkaç yaş gerideydi. Onu o kadar iyi tanıımıyordum ama biraz tuhaf olsa da iyi bir çocuğa benziyordu. Tuhaflikları olduğu için değil. Hepimizin vardı. Sadece her zaman çok tanıdık olduğunu ve önemli olmayı gerçekten çok sevdiğini hissettim. Amcası bu dükkânın sahibiydi ve kasabanın demirbaşlarından biriydi ama Bryce üniversiteden sonra geri döndüğünde dükkânı devraldı. Bir çeşit koleksiyoncu. Örneğin, duvarlarında farklı Comic-Cons'larda tanıştığı çeşitli ünlülerle çekilmiş devasa fotoğraflar sergiliyor. Ben hiçbir zaman fandomlarla ya da cosplaylerle ilgilenmedim, ama bunun nedeni çoğunlukla yurtdışında ölmemeye çalışmakla meşgul olmamdı. Sanırım cazibesini anlıyorum, ancak "sırf ünlü oldukları için bir ünlüyle fotoğraf çekertmek" konusunda kendimi hiçbir zaman rahat hissetmedim. Ünlüler sadece işleri gereği ekranlarda ya da kulaklarımızda olan insanlar. Maren'in arkadaşları Shelby ve Lorelai gibi... Ünlü olduklarını biliyorum. Popüler kültürden *o kadar da* uzak değilim. Ama dün onları telefonunun ekranında görünce bana çok normal geldiler. Karışan, meraklı, destekleyici, komik ve çok normal. Onlar Maren'i, Maren de onları sevdi.

Her neyse, tüm bunlar listemi çıkarıp Bryce'a uzatırken aklımda, hayran duvarını inceleme dürtüsünü görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Tatil köyünde tesisat sorunu mu var?" diye soruyor, gözleri kalın camların arkasından eşyaları gözden geçirirken.

"Küçük bir tane, o şekilde tutmaya çalışıyorum. Stoklarınızda her şey var mı yoksa özel sipariş mi vermem gerekiyor?"

Bryce hızlıca bir kez başını sallar. "Rafta olmalı. Bu pullar için arkayı kontrol edeceğim, ama daha yeni bir sevkiyat aldım. Henüz hepsini yerleştirme fırsatım olmadı. Bana birkaç tane verin, bir araya getireyim."

Memleketteki bir hırdavatçıdan daha iyisi yoktur. Seçenekler sınırlıdır, ancak hizmetin üstüne yoktur. Daha büyük mağaza seçenekleri de var ama onlar da yolun yirmi dakika ötesinde. Eşyalarımı başkasının seçme zahmetine katlanmak istemediğimde bu yolu kullanırım ama bu, tasarım tercihi göz önünde bulundurularak yapılan bir iş değil. Kendi çamaşır makinelerimi seçmekte ısrar ederek Callahan'ı gücendirmeye değmez.

Kalçamı tezgâha dayıyorum ve kasanın arkasındaki çerçeveli fotoğrafları tarayarak resimlerle olan savaşımlı kaybediyorum. Bryce devasa bir

Ortaçağ kıyafeti giymiş Viking görünümlü adam, ikisi de bariz bir fotoğraf çekimi için bir perdenin önünde duruyor. Bryce, çenesinden dokunaçlar çıkan bir tür uzaylı görünümlü şeyin elini sıkıyor. Kaptan Kanca kılığındaki Bryce, daha kaliteli bir Kaptan Kanca kostümü giymiş başka bir adamla birlikte duruyor.

Gözlerim Callahan'ın kişisel Şöhretler Duvarı'nı rahatça değerlendirmeye devam ederken bakışlarım tanıdık bir şekle takılıyor ve huzursuzluk omurgamdan yukarıya doğru kayıyor.

Maren.

Sadece resim değil. Geçen gün ona söylediğim gibi, videolarını izledim ve bunun Musky Maren günlerinin zirvesinde çekildiği açık. Daha eski değilse bile en az on yıllık. Maren'in saçları daha uzun, sarı çizgiler var ve parlak dudaklarına yapışmış o fotojenik güzellik kraliçesi gülümsemesi var. Üzerinde logosu bulunan masanın arkasında oturuyor, Bryce ise masanın üzerinden ona doğru olabildiğince yaklaşıyor ve başlarını birbirine yaklaştırıyor. Bryce'ın yüzü pembeleşmiş ve altını ıslatmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. Maren uzun farlara yakalanmış bir dişi geyik gibi görünüyor.

İki hafta önce fotoğrafının orada olmadığını bilmesem belki sorun olmazdı. Ya da ondan önceki ay. Aslında, duvarındaki fotoğrafı hiç görmedim. Son on yıldır neredeydi bilmiyorum ve belki de bilmek istemiyorum, ama şimdi orada olduğunu biliyorum - Maren şehre geri döndüğünde - ve bu doğru gelmiyor.

Onun burada olduğunu biliyor mu? Buraya geldi mi? Kilometrelerce uzaktaki tek hırdavatçı olduğu ve Fost'un evinde ağır tadilatlar yaptığı için mantıklı olurdu. Resmi gördü mü? Yoksa onu gördükten sonra mı astı?

Tanrım, umarım görmemiştir. Callahan'ın tuhaf koleksiyon duvarında resminin asılı olmasının onu rahatlatacağını düşünemiyorum.

"Pekâlâ. Şansımız yaver gitti. Yıkayıcılar stokta varmış," diyor Bryce ve istediğim ürünleri kollarıyla tezgâha boşaltıp sıraya koymaya başlıyor.

"Harika." Bir süre sonra, eşyalarımı tarayıcısında kaydırırken, doğrudan resim hakkında soru sormaya karar verdim. "Hey, dostum, bu koleksiyonuna eklediğin yeni bir fotoğraf mı? Bunu daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Dönüp bakmıyor bile ya da hangisini sorduğum konusunda aptal numarası yapmıyor. Onun yerine boktan bir sırtısla kafasını sallıyor.

"Hayır. Bu benim kişisel koleksiyonumdan. Yıllardır evde duruyordu ama birkaç hafta önce onu burada gördüm," diyor kaşlarını anlamlı bir şekilde sallayarak, "ve geri döndüğünde ona bununla sürpriz yapmak istedim."

"Onu gördün mü?" Soğukkanlı davranmaya, sesimi sıradan tutmaya çalışıyorum, tıpkı askerde sivilleri sorgularken yaptığım gibi, ama çenem kelimelerin etrafında sıkıca kenetleniyor.

"Evet," diyor son parçayı da çantaya atarken. "Yıllar oldu ama daha da iyi görünüyor. O geri döndü, dostum. Musky Maren. Eminim daha çok video çekiyordur. Onu tatil köyünde görmedin mi? Çocukken ailesiyle orada vakit geçirdiğini sanıyordum..."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu adam onun buraya ailesiyle geldiğini biliyor mu? Musky Maren günlerinde etrafta değildim, ama o bu kişisel şeyleri kilit altında tutuyordu. Ben buranın benim evim olduğunu biliyordum ama onun izleyicileri bilmiyordu. Ayrıca, tatil köyü şehrin kilometrelerce dışında ve düzinelerce tatil köyünden biri. Evet, başarılı bir tatil köyüyüz ama kazmadıkça kimsenin misafirlerimizle ilgili bilgilere ulaşması mümkün değil.

Bu adam belli ki biraz araştırma yapmış. Musky Maren'in reklamını yapmak, adını kullanmak ya da şehirde olduğunu yaymak istemediğini açıkça söylemişti. Bunu park bekçisi olarak çalışmaya dönebileceği için yapıyormuş gibi göstermişti ama ya bundan fazlası varsa? Liam'la küçük kız kardeşinin YouTube kanalı olan bir fıstık olduğu konusunda dalga geçmiştik ve hatta muhtemelen onun videolarına salyalarını akıtan erkekler hakkında şakalaşmıştık, ama bunun gerçek olması birdenbire çok komik gelmemeye başladı.

O anda Callahan'a karşı aptalı oynamaya karar verdim. Her ne oluyorsa, onun hâlâ buralarda olduğunu ya da nerede olduğunu bildiğimi bilmesini istemiyorum. Babamın her şeye burnunu sokan biri olduğu ve onu tatil köyümüzdeki kulübede kalmaya ikna ettiği için birden çok ama çok rahatladım. Bilmeden onu çok daha güvenli hale getirdi. Tanrım.

Bankamatik kartımı kart okuyucuya dokundurup işlemin tamamlanmasını ve makbuzumun çıkmasını bekliyorum. "Hayır, Bryce. Onu uzun zamandır görmedim. Onu gerçekten gördüğüne emin misin? Şey," diye devam ettim, konuşmasına izin vermeden, "aferin sana, dostum." Çantalarımı uzanıp kapıya doğru dönüyorum. "Görüşürüz."

Ve oradan defolup gidiyorum.

ON

Gizli Bahçe

Joe

Maren'a Bryce Callahan'ı sormam gerekiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Doğru zamanı bulana kadar bir hafta daha geçiyor. Bu süre zarfında onu neredeyse her gün görüyorum. Ya sabahları gelip Anders'le takılıyor, Rogers'ı oğluma bakıldığını hissettirmek için şeffaf bir bahane olarak kullanıp bana Lucy'ye odaklanmam için alan bırakıyor ya da rehberli turlar arasında parlak gülümsemesi ve büyük beyniyle yaşlı küfürleri büyülüyor.

Bu yüzden çocuklarım ve kulübenin etrafında dolaşan sezon dışı misafirler arasında, onu kenara çekmek için doğru zamanı bir türlü bulamıyorum. Sorunun bir kısmı da Callahan konusunu açmanın berbat olacağına dair içimde bir his olması ve Maren'in bugünlerde çok mutlu görünmesi. İlk ortaya çıktığında olmadığı kadar rahat - kendini yem dükkanının tadilatına gömmeyi planlıyordu - ve ben onun bu şekilde kalmasını istiyorum. Bu kadar kısa sürede çocuklarım için yaptıklarından dolayı ona çok şey borçluymuşum gibi hissediyorum.

Onu yalnız bırakma fırsatı mevsim normallerinin dışında sıcak bir Cumartesi günü, Eylül ayının son Cumartesi günü geldi. Hafta sonu olduğu için Angela gelip bara bakmayı teklif etti ve ailem de çocuklarımla birlikte "Encanto Live "ı izlemek için aylar öncesinden bilet aldı. Lucy için yedek kıyafetler ve gürültü önleyici kulaklıklar da dahil olmak üzere ikiliyi bütün bir gün için hazırladım ve bu sabah erkenden bıraktım. Akşam yemeğine kadar dönmeyi planlıyorlar, ancak Lucy için çok fazla uyarıcı olması ihtimaline karşı, sakın bir yere ihtiyaç duyarlarsa Green Bay'de bir otelde kalmak için yedek bir planları var. Anders mayosunu paketlemiş, bu yüzden gizliden gizliye hangi versiyonu umduğunu biliyorum. Bu sefer işe yaramazsa onu yüzmeye götürmeyi aklıma not ettim.

Çocuk da hepimiz gibi bir molayı hak ediyor.

Her neyse, işte bu yüzden sabah saat onda yirmi numaralı kamaranın kapısını çalıyorum, denizde bir gün geçirmek için kendi çantamı hazırladım ve Maren'i tadilat işlerine bir gün ara vermeye ikna edebileceğimi umuyorum.

Şaşkın bir sırtıyla cevap veriyor ve verandaya çıkıyor, Rogers'ın bacaklarımızın etrafında dans etmesine ve kendi selamını istemesine izin veriyor.

Başını okşuyorum, muhtemelen gerekenden daha uzun süre selam veriyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Bu konuda ileri geri gittim ve hala "Bir günlüğüne tekneme gel" demenin ağabeye yakın bir aktivite olup olmadığına dair kesin bir cevap bulamadım. Liam burada olsaydı, hiç soru olmazdı. Ya da çocuklarım etrafta olsaydı. Ama sadece ikimiz?

Tek bildiğim günü onunla teknede geçirmek istediğim. Onu rahatlamış görmek istiyorum. Onun güvertesinde geçirdiği zaman ve benimkinden geçirdiği sabahlar gibi. Onun sakın halini arzuluyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Senin için ne yapabilirim, Joe?" Direkt konuya giriyor. Ben de aynı şekilde cevap vermeye karar verdim.

"MasterCraft'la yola çıkıyorum. Gelmek ister misin diye soracaktım?"

Bir anda dikkatini çektiğimi anladım. "MasterCraft mı?"

"Dışarının güzel olması gerekiyordu, belki de yılın son gerçekten güzel günü. Angela bara bakıyor ve önümde bir gün var. Çocuk yok, o yüzden duba da yok. Canım gezmek istiyor. Rogers da gelebilir."

"Oh, tırmalamasını istemem..."

"Cehenneme kadar yolu var ve on yaşını geçti ama hâlâ yeni gibi mırıldıyor. Rogers da rüzgarı saçlarında hissetmeyi hak ediyor."

Sanki düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Sahtekar. "Bugün banyo zemininde çalışacaktım ama gerçekten bunun son güzel gün olduğunu düşünüyorsan..."

"Takım elbiseni giy. Ben beklerim."

"Bize biraz sandviç hazırlayayım mı? Soğutucu?"

"Çoktan hazır. Sadece bir takım elbise ve kendi güneş kremi kullanmak istersen güneş kremi. Sanırım teknede organik, toksik olmayan bebek SPF 360 gibi bir şey var ama sizi uyarıyorum, kendinizi katrana boyayıp tüylerin gelmesini beklemek gibi bir şey."

Maren yüksek sesle gülüyor ve ben bunu tüm vücudumda hissediyorum. Birini güldürmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşünmek bile

istemiyorum.

tek başına bir kadın. Ve gerçekten ne kadar hoşuma gittiğini düşünmek istemiyorum.

Beni Rogers'la verandada bırakıp üstünü değiştirmek için içeri koştu. Dakikalar sonra bir çift kısa pantolon ve bol, uzun kollu beyaz keten bir üstle dışarı çıkıyor. Bir çift parmak arası terlik dışında ayakları çıplak ama ayak parmakları, boynunun arkasına bağladığı parlak pembe mayo ipleriyle uyumlu parlak pembe bir cilaya sahip. Kırmızımsı kahverengi saçları basit bir at kuyruğu şeklinde arkasında sallanıyor ve başının üstünde bir çift güneş gözlüğü var. Ayrıca bir şekilde, içinde havlu ve Rogers için bir tür köpek oyuncağı olan bir bez çantayı bir omzuna atmış ve buz küpleriyle tıkırdayan dev bir su şişesini doldurmuş.

Belli ki çocuklarımın zaman çizelgesine çok alışmışım çünkü bu mucizevi derecede hızlı hissettiriyor.

"Ben hazırım!"

"Tamam. Depoyu bu sabah doldurdum bile. Kulübede park halinde."

Güzel havanın tadını çıkararak patikadan kulübeye doğru yürüyoruz. Yaklaştığımızda büyük cumbalı pencerelere bakmaktan özenle kaçınıyorum. Otel sahibi olduğum için tesiste her zaman biraz dikkat çekiyorum. Ailem ve ben herkesin tanıdığı kişileriz ve bu durum hoşumuza gitse de, bugün olduğu gibi izinli olduğum günlerde sadece kendim olmayı tercih ediyorum. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini tek başıma gezmeye götürdüğümü görürse Angela'nın ne diyeceğini düşünmek bile istemiyorum.

Temmuz ayındaki kadar yoğun olmasa da güneş çoktan bastırmaya başladı. Rogers aramızda koşturuyor, biz rıhtımdan tekneye doğru ilerlerken dili dolaşüyor ve kuyruğunu sallıyor. Teknemin ne kadar eski olduğu konusunda şaka yapmıyordum. Bir zamanlar en iyisiydi ama annemle babam artık su kayağı yapmıyor ve suda oynarken Lucy'yi dubaya çıkarmak daha kolay oluyor. Anders'i ve onun şimdiye kadar su kayağında ne kadar rahat olması gerektiğini düşünerek her zamanki suçluluk duygumu bastırıyorum. Onu dışarı çıkarıp öğretme fırsatım olmadı. Birinin tekneyi sürmesi, diğerinin de onu bulup...

"Merhaba güzelim," diyerek kendi kendimi kırbaçlamamı bölen Maren, MasterCraft'a doğru yürüyor ve avucunu soluk mavi fiberglasa sevgiyle sürüyor. Atlayıp tekneyi sallanmaya bırakıyorum. Maren bana çantasını ve su şişesini uzatıyor, sonra da çömelip kıpırdanan Rogers'ı kucağına alıyor. Kollarımı uzatıp onu ondan alıyorum ve

koltukların arasında ayaklarının üzerinde duruyordu. Ben Maren'a elimi uzatmadan, o bir profesyonel gibi arkamdan atladı.

"Nereye?"

"Bir süre Evans Gölü'nde gezip sonra da park ederiz diye düşünmüştüm."

Mare başını sallar. "Bunu sevdim. Herkes havadan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştığı için bugün trafik olacağı kesin. Evans saklanmış durumda."

Kaptan koltuğuna yerleşip motoru çalıştırıyorum, Maren bizi rıhtıma bağlayan halatlarla ilgilenirken bizi geri götürüyorum. Yanımdaki sandalyeye yerleşip suyuna uzanmadan ve bir yudum almadan önce halatları ustalıkla sarışını ve karışmamaları için yerleştirilişini izliyorum.

Ben motoru çalıştırırken Maren güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indiriyor. Bir süre seyir halindeyiz. Evans Gölü akıntının diğer tarafında, bataklıkların, adaların, köprülerin ve yolumuz boyunca çeşitli tatil yerlerini sınırlayan dalgasız bölgelerin içinden ve etrafından geçiyor. Maren sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kollarını uzatmış rüzgarda dans ediyor, at kuyruğu dalgalanıyor. Rogers yere, aramıza kolayca yerleşiyor, yolculuğa eşlik ediyor.

Ve güzel. Gerçekten çok güzel.

Evans Gölü'ne vardığımızda motoru yavaşlatıyorum ve gölün tamamının bize ait olduğunu görmekten memnun oluyorum. Kıyı şeridinde ilerliyoruz ve bu suları avucumun içi gibi bilmeme rağmen bir gözüm derinlik bulucuda. Yüzebileceğimiz kadar derin ama çapa atabileceğim kadar sığ bir nokta bulduğumda motoru durduruyorum. Çapayla oynuyorum ve Maren radyoyu açıp bize biraz Jimmy Buffett buluyor.

Sonra soğutucudan bir bira açıyor, tişörtünü ve şortunu çıkarıyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi parlak pembe cilalı çıplak ayak parmaklarıyla dışarı adım atıyor. Çünkü önemli değil. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıyan yetişkinler olarak gölde bir teknedeyiz ve dışarısı sıcak. Bu tam da kıyafetlerini çıkarman gereken bir durum.

Bu yüzden yüzümün neden annesi tarafından porno izlerken yakalanmış bir çocuk gibi yandığını anlamıyorum. Çapayla gereğinden çok daha uzun süre uğraşmaya devam ediyorum, ipi çekiştiriyorum ve tabandaki düğümü sıkıyormuş gibi yapıyorum. O kadar uzun süre oyalandım ki Maren "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Ve bana doğru gelmeye başladı.

"Hayır!" Neredeyse bağıracaktım, sonra boğazımı temizleyerek kendimden utanan bir kahrkahaya dönüştürdüm. "Özür dilerim. Hayır. Buraya kadar gelmenize gerek yok. Ben hallederim. İşte.

sadece ... bir şeydi. Ot gibi ya da... balık olduğunu düşündüm." "Balık mı?"

"Ya da başka bir şey. Önemli bir şey değildi." Aşağı inip yanından geçiyorum, kıvrımlarına bakmaktan kaçınıyorum, ki çok fazla kıvrım var ve ayrıca neden bu kadar mükemmeller? Maren'ı daha önce mayoyla görmüştüm. Genç bir kızken. O zaman kıvrımları olduğunu hatırlamıyorum. Kesinlikle kabarıklık ya da kıvrım ve kesinlikle sıfır dip yoktu. Şimdi bunların hepsi doğru yerlerde var.

Lanet olsun, bu bir hataydı. Liam beni öldürecek.

"Bunu sırtıma sürmeme yardım eder misin?" Maren bir şişe SPF 35 uzatarak soruyor. Bunun da organik ve toksik olmadığını fark ediyorum ama avuçlarımın arasında ovuşturduğumda pürüzsüz ve kaygan olduğunu görüyorum.

Harika.

"Sırada sen varsın," diye teklif ediyor.

Yutkunuyorum ve boğazımın arkasında bir yerlerde onayımı homurdanıyorum.

Dönüyor, midillisini bir eliyle yakalıyor ve parmaklarının arasında döndürüyor. Bu da bana, ona arkadan sokulurken parmaklarımın arasında döndürmeyi düşündürüyor.

Gözlerimi kapadım ve bu düşüncüyü beynimden silkeledim. *Liam*. Liam'ı düşün. Ve diğer kardeşlerini, Kyle ve Brett'i. Bayan Laughlin'i düşün. Bu yardımcı oluyor ve güneş kremi omuzlarının yumuşak tenine, omurgasından aşağıya, ince beline ve sırtının küçük kısmındaki çukurlara sürmeye başlıyorum. Tüm bunları, tüm ereksiyonları sona erdirecek ereksiyonla savaşıırken yapıyorum ve hatta kendimi yeterince toparlamayı başarıyorum, böylece minnetle gülümseyerek tekrar bana döndüğünde, ona güneş kremi uzatıyorum ve kendi gömleğini çıkarıyorum.

"Benim sıram."

ON BİR

Bir çeşit peri masalı

Maren

"Benim sıram."

Ağabeyimin en iyi arkadaşına sapıklık yapmayacağım. Ağabeyimin en iyi arkadaşına sapıklık yapmayacağım. Ağabeyimin en iyi arkadaşına sapıklık yapmayacağım.

Liam on üç saat uzakta olsa bile. Ben neredeyse otuz dört yaşındayım ve Joe otuz sekiz yaşında, bu yüzden onu ağabeyimin herhangi bir şeyi olarak sınıflandırmak çocukça olsa da. Eskiden deniz piyadesi olan ve akıl sağlığını korumak için her sabah koşan ateşli bir bekar baba olmasına rağmen, bira içen ve düzenli olarak bar artığı yemek yiyen biri için oldukça mükemmel bir fiziğe sahip.

Her ne kadar on dört yaşına bastığım yaz onu tesadüfen deponun arkasında o zamanki kız arkadaşı, şimdiki eski karısıyla sarmaş dolaş görmüş olsam da ve o sırada neye baktığımı anlamamış olsam da, yumuşak inlemeleri beynime sonsuza dek kazındı ve temelde cinsel uyanışımın planı oldu.

Tüm bunlara rağmen... Josiah Cole'a sapıklık yapmayacağım. O bundan daha iyisini hak ediyor. Bu şeylerin hiçbirine yardım edemez ve üzerine salyalarımı akıtmama ihtiyacı yok. Bu yüzden şehvetimi bastırıyorum ve meme uçlarımda tekrarlayan karıncalanmayı görmezden geliyorum ve lanet güneş kremi kışkırtıcı sırtının sert düzlemlerine yayıyorum, bu konuda tamamen platonik olmaya dikkat ediyorum.

Çoğunlukla. Muhtemelen yanaklarımdaki kızarıklığı ve kalbimdeki çarpıntıyı gizleyerek baktan bir iş çıkarıyorum, ama arkası dönük ve zaten dışarısı oldukça sıcak.

Her tarafa güneş kremi sürüldükten sonra Joe soğutucudan kendine bir bira aldı ve ikimiz de güverteye yayılmak için teknenin ön tarafına geçtik.

Teknenin yan tarafına çarpan dalgaların dingin sesi gözlerimi kapatıp cama yaslanmama neden oluyor. D vitamini içime çekiyorum ve tüm vücudumun minderin içinde eridiğini hissediyorum. Aslında o kadar rahatım ki, kendime nefes alıp vermem gerektiğini hatırlatmam gerekiyor ama aldırmiyorum çünkü şu an için tek sorumluluğum bu.

Burada benim için başka kimse yok, tabii ki yanımdaki adam ve aramızda mutlu bir şekilde nefes alıp veren köpek dışında.

Konuşmuyoruz, hareket etmiyoruz. Sadece uzanıp yüyüyoruz, Jimmy Buffett'ın kırkına bakan bir korsan hakkında söylediği şarkıyı dinliyoruz ve ısınan biralarımızı yudumluyoruz. Bir saat geçiyor ve ben farkına bile varmıyorum. En güzeli de Joe'nun da fark etmemesi. Onu öyle hareketsiz, öyle sessiz, öyle mutlu görmek beni uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissettiriyor. Sürekli hareket halinde, çocukları, tatil köyü misafirleri ve ailesi arasında koşuşturuyor. Herkes ondan çok şey talep ediyor ama o hiç şikâyet etmiyor. Tüm bunları muzip bir gülümseme ve sabırlı bir mizaçla yapıyor.

O veriyor, veriyor, veriyor ve ben bir kez olsun almasını istiyorum. Zaman, güneş ışığı, bira ve Jimmy Buffett. Bir başlangıçla, onunla ilgilenmek istediğimi fark ediyorum. Hem de çok.

Onu düzeltmek ya da değiştirmek gibi bir şey değil. Sadece... ona iyi bak. O herkesle ilgileniyor; belki ben de burada olduğum kısa süre içinde ona biraz huzur verebilirim.

"Mare?"

"Hm?" Gözlerimi açma zahmetine girmeden soruyorum.

"Sana bir şey sormam lazım, ama bunu büyötmek istemiyorum.

o."

Bunun üzerine başımı yana eğdim ve bir gözümü açarak aşağı doğru çevirdim güneş gözlüğümün parlaklığına karşı. "Tamam mı?"

"Kulağa garip gelecek ama kasabadaki hırdavatçıya gittiniz mi?

Callahan's?"

Rahatlama düşünceleri aklımdan uçup gidiyor ve sarsılarak oturuyorum. "Neden?"

"Siktir," dedi Joe usulca. "Siktir," diye tekrarlıyor, aynı sessizlikle. "Tam da böyle bir tepki *vermemeni* umuyordum."

Beynim halsizleşiyor ama onun sözlerinin üzerinde dönüyor ve iç çekiyorum. "Ben iyiyim. Neden soruyorsun?"

"Çünkü geçen sabah Bryce Callahan'ın dükkanındaki tuhaf koleksiyon panosunda senin bir resmini gördüm ve ona sorduğumda bana Musky Maren'in şehre geri döndüğünü söyleyerek heyecanlandı."

Dizlerimi göğsüme çekerek bir iniltiyle başımı eğiyorum. "Yeni bir resim miydi?"

"Yeni değil. Gerçi dükkana yeni koymuş... Daha önce evinde olduğunu söyledi."

"İğrenç," diye fısıldıyorum.

"Evet. Ben de o hisleri alıyorum. Hikayede bilmem gereken daha fazla şey var mı?" "Duruma göre değişir," diyorum sinirlenerek. Gerçi kime sinirlendiğimi bilmiyorum:

Joe, Bryce, ben? "Başka kime söyledin?"

"Hiç kimse, ve eğer bana Liam'ı soruyorsanız, hala hiç kimse. Yemin ederim. Gerçi aynı sabah Liam beni aradı. Ben dükkâna girmeden önceydi."

Çenemi dizlerimin üzerine koyup dalgalara bakıyorum. "Anlatacak pek bir şey yok aslında. Bryce o günlerde bana biraz... *kafayı takmıştı*. Canlı etkinliklerime katılır ve web sitem üzerinden bana e-postalar gönderirdi. Sadece o değildi. Kendiniz de söylediniz, birçok erkek videolarımı izliyordu ve hepsi de misk balığı yakalamayı umursamıyordu.

"Ama Bryce... şey, gelmek için uçmak zorunda olduğu etkinliklerde ortaya çıkıyordu ve videolarımı nasıl izlediğinden bahsetmeye başladı. Beni her gördüğünde çıkma teklif ediyordu ve onu telefonuyla fotoğraf çekerken görüyordum ve bu bana *daha fazlası* gibi geliyordu. Anlarsınız ya? Tipik tuhaf tiplerden alıştığım şeylerden bile daha fazlası."

"Uzaklaştırma emri aldın mı? Polisi aradın mı?"

"Ne için?" Bakışlarımı kaldırıp gözlerimi Joe'ya dikerek soruyorum. Çenesi kenetlenmişti ve oradaki kaslarda bir kıpırtı görebiliyordum, ama Bryce Callahan ve diğerlerinin bana o zamanlar ve şimdi aşıladığı olağan çaresizlik duygusunu hissederek ve kendime kızarak devam ediyorum. "Beni hiç incitmedi ya da tehdit etmedi. Beni arabama kadar takip etmedi ya da evime gelmedi. Kişisel e-postama hiç e-posta göndermedi ve telefonumu hiç aramadı. Halka açık etkinliklerde ortaya çıktı. İnternette kasıtlı olarak yayınladığım videoları izledi. Resmi web sitem üzerinden mesajlar gönderdi."

"Ailenle birlikte tatil köyüne geldiğini biliyordu. Bu saçmalığı videolarına koymadığını biliyorum Maren."

Sözleri ve suçlayıcı tonu karşısında sertçe nefes alıyorum. "Beni mi suçluyorsun?"

Gözleri büyür ve doğrulur. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Özür dilerim," diye hemen özür diliyor. "Bunu yaşadığın için çok kızgıyım. Çok korkmuş olmalısın."

"Öyleydim. Bu yüzden hesabı kapattım ve eyalet dışına taşındım. Michigan'daki işi kabul ettim ve Musky Maren'ı geride bıraktım. Birkaç yıl öncesine kadar tüm sosyal medyamı gizli tuttum ve o zaman bile beni ona bağlayan hiçbir şey paylaşmadım. Web sitemi kapattım... Hepsini. Gitti."

"Yardıma oldu mu?"

"Yüzde yüz. Ta ki birkaç hafta önce kasabaya gidip hırdavatçıda Bryce'a rastlayana kadar. Sanki Noel'deymişiz gibi davrandı. Bana evli olup olmadığını sordu ve buralarda olup olmayacağımı öğrenmek istedi. Ona söyledim..." Hatırladıkça yüzümün ısındığını hissediyorum. "Belki de evli olduğuma inanmasına izin verdim ve oradan kaçtım. Tamamen çıldırmıştım. Belli ki çözülmesi gereken bazı travma kalıntıları var ama üstesinden geldiğimi hissettim. Bir daha da geri dönmedim. Tanrım," diyorum inleyerek. "Resmimi astığına inanamıyorum."

Joe yüzünü buruşturur. "En azından eski bir resimdi. Seni görmemiş ve neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davrandım, yani hâlâ burada olduğunu bilmeme ihtimali çok yüksek. Tek bildiği, haftalar önce kocanla birlikte şehri terk ettiğin."

Göz ucuyla dudaklarının seğirdiğini görüyorum. Alay etmesine sinirlenerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ama bu biraz komik. "Sana söyledim, panikledim."

"Bu sahte kocanın bir adı var mı? Mesleği ne? Bahse girerim itfaiyeci ya da inşaat işçisi gibi erkeksi bir şeydir."

"Village People'daki karakterlerin isimlerini mi veriyorsun?" "Aslında erkek striptizci karakterleri düşünüyordum."

Dudaklarımdan kıkırdamalar dökülüyor ve hiç de hoş olmayan bir homurtu çıkarıyorum. "Tanrım, Jig, az önce homurdandın mı?"

Tekrar homurdanıyorum, daha fazla kıkırdamaya başlıyorum. "Evet!"

"Bunun sevimli mi yoksa iğrenç mi olduğunu bilmiyorum."

"Siktir git!" Sert pazusuna vurarak ağlıyorum. "Bu çok sevimli."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa."

Ve bunu yine yaptığını fark ettim. Benimle ilgilendi, bir şekilde kendimi daha iyi, daha güvende hissetmemi sağladı.

"Yüzmek ister misin?" diye soruyor, çapaya doğru ilerleyerek.
"Evet," dedim ona. "Bir sahil bulalım ve Rogers'ın bir süre koşmasına izin verelim." "Senin dileğin, benim emrim."

★ ★ ★

Günün geri kalanını kıyıda, belimize kadar serin göl suyunun içinde bira içerek ve eski dostlar gibi konuşarak geçiriyoruz. Hayatım boyunca hiç gülmediğim kadar çok gülüyorum ve buna Shelby ve Lorelai ile birlikte olduğum zamanlar da dahil. Joe'yla birlikte olmak nefes almak kadar kolay. Yüzüyoruz, Rogers için kukla atıyoruz, tekneye geri dönüyoruz ve uyuyoruz. Hava çok sıcak olduğunda suya atlıyoruz ve bulutlar güneşi örttüğünde ve göl çok soğuduğunda güvertede pişiyoruz. Öğle yemeğinde jambonlu ve peynirli sandviçler yiyoruz ve eve dönerken Joe ailesinden çocukları daha sonra alacaklarını söyleyen bir telefon aldıktan sonra akşam yemeği için dışarıda oturma yeri olan evcil hayvan dostu bir barda duruyoruz. Herkes Joe'ya uzun zamandır görmediği bir arkadaşımı gibi davranıyor ve biz de insanların bize ısmarladığı bedava içkileri uzun uzun içiyoruz, sonunda rıhtımdaki teknede oturup güneşin batışını izlemek zorunda kalıyoruz ve ayıldıktan sonra karanlıkta ışıklarımız açık bir şekilde eve dönüyoruz.

Çok ama çok uzun zamandır geçirdiğim en güzel gün. Bana verdiği başka bir şey.

ON İKİ

Bir Arkadaşın Var

Maren

Fost'un tüm eşyaları arasında yatak odası şifonyerini en sona bıraktım çünkü çok kişisel hissettiriyor. Özellikle de hayatının son birkaç yılında on dört numaralı kulübeye taşındığını bildiğimden. İlk araştırmamda çekmeceleri açtım ve kişisel eşyalarla dolup taşıtığını gördüm. Fost'un ailesi yoktu ve bunların hepsi teknik olarak bana aitti, ama bir yanım sırlarına dokunmadan hepsini atmak istiyordu.

Ama bu benim için dünyalara bedel olan birine saygısızlık gibi geliyor.

Bunun yerine, Ekim ayının başlarında güneşli bir Pazar öğleden sonrasında, Rogers ve Fost'un en sevdiği biradan altı paketle, yaprakların arasından geçerek Fost'un evine gittim.

Bizi içeri aldım, yakın zamanda aldığım ağır perdeleri araladım ve birkaç pencereyi de açtım. Hava serin, ama tozun ve kullanılmamışlığın kalıcı kokusu hala duvarları kaplıyor. Üzgün olabilirim ama mazoşist değilim.

Biraz Carole King koydum, çünkü Fost bana onun doğrudan ruhundan şarkı söylediğini ve bunu sevdiğini söyledi. Kulübeden aldığım soğuk birayı açıyorum ve ilk yudumu içerken yüzümü buruşturuyorum.

İğrenç.

İkincisi orta derecede daha iyi.

Carole mırıldanırken, yatak odasına doğru ilerliyorum. Sadece en üst çekmece kişisel eşyalarla dolu. Donna'ya göre diğerlerinde yıllar önce Goodwill'e bağışlanmış giysiler varmış. Ama en üst çekmece hayatını sakladığı yer.

Derin bir nefes alıp açıyorum, sonraki bir saati iğrenç ucuz biramı yudumlayarak ve Carole King ile Fost'un beni ağlatmasına izin vererek geçiriyorum. Orada

hediye makbuzları, bilet koçanları ve doğum günü kartları var. Ciltli sayfaların arasına sıkıştırılmış gevşek kağıtlarla dolup taşan bir adres defteri. Fotoğraf üstüne fotoğraf. Bazıları siyah-beyaz, bazıları sepya, bazıları ise tamamen renkli. Birkaçında çocukluğumun çeşitli dönemlerinde ben varım... dişsiz, güneş yanığı, bacaklı ve huysuz. Her aşama düzgün küçük bir yığın halinde yakalanmış. Yığının sonuna geliyorum ve orada üçe katlanmış bir parça yaprak kağıt var. Tanıdık karalamasını hatırlıyorum.

(lütfen vasiyetnameye ekleyin)

Maren Laughlin için,

Bu yaşlı adama alacakaranlık yıllarında gün ışığı getirdin. Ben de Bunun için sana asla teşekkür edemeyeceğim, ama belki de bu hayalini kurduğun itici güç olur. Kendi teknenizin babası olun.

Sevgi

ler,

Fost

O kadar çok gülüyorum ki ağlıyorum ve sonra biraz daha ağlıyorum.

Altı yıl önce

Çok uzun zamandır yoktum. Bu kadar yıl geçmesini hiç istememiştim. Ailem her yıl geri geliyor. Kardeşlerimin çoğu ve onların aileleri de. Arabamı park ediyorum, sahile doğru ilerlerken kapıyı arkamdan kapatma zahmetine bile girmiyorum.

Çok çürük bir rıhtımın ucunda duruyorum ve ciğerlerime derin bir nefes çekerken göz kapaklarım kapanıyor, yıllar sonra aldığım ilk tam nefesi yakalıyorum. Kirpiklerimin altından sıcak bir gözyaşı süzülüyor ve onu durdurmuyorum. Diğerleri de ona katılıyor ama umurumda değil. Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Tam olarak üzgün değilim. Hayatım gayet iyi. Muhtemelen daha fazla. Sadece... bu yerle ilgili bir şey var. Beni doğru hissettiriyor. Burada, dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığım kadar kendimim. Geri dönmeliyim. Geri dönmek istiyorum. Eminim burada bir şeyler yapabilirim, rehberlik yapabilirim ve belki bir tatil köyünde çalışabilirim. Kazançlı bir yaşam olmaz ama iyi bir yaşam olur.

Ya da yalnız biri.

"Bu benim kızım mı?"

Nefesimi içime çekip gözyaşlarımı yüzümden siliyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde kıyıya doğru dönüyorum.

"Fost?" Ona doğru koşuyorum, kolları beni yakalamak için gerilmiş, ama son birkaç adımı nazikçe atıyorum çünkü eskisi kadar sağlam değil. O beni göğsüne bastırırken ben de kollarımı onun ince gövdesine doluyorum. Güneş ışığı, balık bağırsağı ve yaşlı adam gibi kokuyor. Ev gibi kokuyor.

"Hey, evlat, şehirde olabileceğini duydum. Ama yarına kadar değil?"

"İşten erken çıktım," diye mırıldandım omzuna. "Ve bir dakika daha bekleyemedim."

"Seni gördüğüme çok sevindim."

"Gel ve benimle otur," diyorum, uzaklaşıyorum ve koluna uzanıyorum. Onu tekrar iskeleye götürüyorum ve iskelenin sonundaki banka oturuyoruz.

"Balıklar nasıl?" Soruyorum ve romatizmalı gözlerinde bir parıltıyla bana anlatıyor.

★ ★ ★

"Hayatın hakkında ne kadar sessiz olduğunu fark etmediğimi sanma küçük hanım. Kaç yıldır uzak kaldığından bahsetmiyorum bile. Ne oldu?"

"Ugh." Başımı omzuna doğru eğip kolumu omzuna doluyorum. "Anlatacak bir şey yok. Erkekler aptal olduğu için bekârim, işimi çok seviyorum ama burada değil ve tüm erkek kardeşlerim zevkle üreme mücadelesi verirken ben en sevilen teyze olmanın tadını çıkarıyorum."

"Burada aptal olmayan adamlar var."

Başımı sallayıp ona doğru yuvarlıyorum. "Özür dilerim, daha açık konuşmalıyım - benim yaşındaki erkekler aptaldır. Buralarda aptallık dönemini geride bırakmış bir sürü yaşlı bunak var ama ben tekne babası aramıyorum."

Fost kıs kıs güler. "Tekne baba?"

"Tabii. Şeker bir baba gibi ama onun yerine güzel bir balıkçı teknesi. Ranger ya da Skeeter gibi, son model bir trol motoru ve GPS'i olan, işaretleyip kilitleyebileceğiniz bir tekne... Kırmızı parıltılar düşünüyorum."

"Tekneyle mi yoksa babayla mı ilgileniyorsun?" İçimi çektim. "Asıl soru bu, değil mi?"

"Buraya geri dönebilir, rehber olarak bir dükkan açabilirsin." "Hm," diyorum.

*"Kendi ışılı balıkçı tekneni bile satın
alabilirsin." "Hayal bu, Fost. Hayal bu."*

★ ★ ★

Anders'in benden daha iyi bir balıkçı olduğunu söylemiyorum, ama potansiyel var. Acaba Fost yıllar önce beni dışarı çıkarırken böyle mi hissediyordu? Daha iyi olduğumdan değil, çünkü o harika bir balıkçıydı, ama tüm bu kullanılmayan potansiyel ve cehennem, pratik yapmayı ne kadar çok seviyordum. Bu, buradan uzakta geçirdiğim onca yıl boyunca kaybolmayan bir şeydi ve Michigan'da balık tutmaya gitsem de aynı şey değildi. Bu *benim suyum*. Otuzdan fazla yaz bu derinlikleri inceleyerek, bataklıkları her yıl ortaya çıkarken ve batarken işaretleyerek geçti. Bu, dünyanın başka hiçbir yerinde tekrarlayabileceğim bir şey değil. Benim suyumdaki berbat bir gün, o aşırı kalabalık, ateşli göllerden birindeki en iyi günden yüzde bin daha iyiydi.

Anders bunu hissediyor. Kaşıntısı o kadar kötü ki, daha çok tüm vücudunu sarmış gibi. Her gece onu kıyıda durmuş, olta atarken, elden düşme olta kutusunun, kendi kazdığı yemlerin ve büyüyünce kullanacağı olta ve olta takımının yanında görüyorum. Bir şeyi -herhangi bir şeyi- yakalayışını, şanslı balığı yavaşça sığılığa geri atmadan önce ona ya da belki kendisine *gülümseyişini* ve mırıldanarak "Bir dahaki sefere görüşürüz" deyişini izlerdim.

İşte gerçek bir balıkçı ile fırsatçı bir balıkçı arasındaki fark budur. Sıradan bir yakalama ve bırakma. Anders'in tek istediği sanatını mükemmelleştirmek ve adını bir duvara yazdıracak kadar büyüyene kadar onları rahatça bırakıyor.

Anders'i ilk andan itibaren fark ettim ve istediğim kişi olarak onu seçtim: mükemmel bir balıkçı ortağı. Joe sorduğumda güldü ama kolayca kabul etti. "İskelede yakalayabileceği bir şey kaldığını sanmıyorum. Kelimenin tam anlamıyla göldeki her şeyi üç kez yakaladı."

Hava dönmeye başlıyor. Tam olarak değil ama belki de haftalarımızın kaldığını bilecek kadar. Buz olmadığı sürece balık tutabilirsiniz (ve sonra buzda balık tutabilirsiniz) ama musky derinlere gider, sıcaklığı kovalar ve göl benim mutlu yerim olabilir, ama küçükleri kovalamaktan kıcımın donmasına gerek yok.

Hayır, teşekkür ederim. Sıcacık bir şömine ve aşk romanı alacağım. Ama şimdilik balık tutuyoruz.

"Gerginliğini azalt evlat. Çaresiz olduğunu anlayabilirler." "Ben çaresiz değilim," diye alay ediyor, dudaklarını yalıyor ve birbirine doluyor konsantrasyonla. Bu üçüncü seferimiz ve ona ilk misk balığını tutturmaya kararlıyım. O kadar büyük bir şey ki, ağ bile onu tutamıyor. O kadar büyük ki ikimizin de onu tekneye çekmesi gerekiyor ve o zaman bile ertesi sabah bu çabadan dolayı ağrımız oluyor.

Ama bu gecenin o gece olacağına dair umudumu kaybetmeye başlıyorum. Güneş çoktan gökyüzünde alçalmaya başladı. Birini yakalasa bile, gözümüzü ondan ayıramayız.

"Hey, hadi işleri değiştirelim. İçeri çek. Küçük balıklar için bizi Harper Köprüsü'ne götüreceğim."

"Bas istemiyorum."

"Elbette var. İçeri girmekten iyidir. Ayrıca, burada oltanda bir misk balığı olsa bile, onu karanlıkta kaybedebiliriz. İlk misk balığını kaybetmek istemezsin. Hayatının geri kalanını insanlara *bu kadar büyük* olduğunu söyleyerek geçirirsin" -ellerimi genişçe uzatıyorum- "ve herkes *"Tabii dostum"* diye gözlerini devirir."

O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyor ki kalbim sıkışıyor. "Bak," diyorum, eğitim turlarımda yürüyüşçüleri patikadaki en büyük tepeye tırmanmaya ikna etmem gerektiğinde her zaman işe yarayan en iyi Ranger Maren sesimi kullanarak. "Yarın sadece sabah grubum var. Babana soralım, eğer uygun görürse seninle otobüsten iner inmez buluşuruz ve saat dörtte yola çıkarız. Bu bize bolca gün ışığı sağlayacaktır."

Başka bir günün beklentisiyle parlıyor. "Tamam."

"Küçük balıklar o zaman?"

"Evet." Sırıttıyor, oltasını çoktan sarmış.

★ ★ ★

"Maren?"

"Öyle mi?"

Anders bana bakmıyor, gözleri durgun suda dans eden şeffaf çizgide. Ama dikkatinin her zamankinden daha fazla benim üzerimde olduğunu hissediyorum. Onda bir yoğunluk var ki, bunu gizleyecek kadar yaşlı ya da becerikli değil. Bu yüzden oltamı telaşsızca sarıyorum.

"Babam seni benim yaşımdan beri tanıdığını söyledi."

"Hatta daha da uzun, gerçi o kadar eskiyi hatırlamadığına eminim. Gerçekten çok uzun zaman önceydi," diye abartılı bir şekilde sırtıyorum.

"Bu annemi de tanıdığın anlamına mı geliyor?"

Göz kırpıyorum. Bana sorabileceği onca soru arasında bu soru radarımda yoktu. Dürüst olmaya karar verdim.

"Birazcık. Onlar gençken, flört ederken babanla takılmak için tatil köyüne gelirdi ve Liam Amca'nın benim ağabeyim olduğunu biliyorsun. O da onlarla vakit geçirirdi. Ben buralardaydım ama çok daha küçüktüm. Liam peşlerine takılmamdan hoşlanmıyordu ve ben de senin gibiydim, büyük çocuklarla sıkıcı büyük çocuk işleri yapmaktansa balığa çıkmayı tercih ederdim. Neden? Ne bilmek istiyorsun?"

"Nasıl biriydi?"

Başımı yana eğiyorum, geçmişi hatırlıyorum ve Kiley'nin o zamanki halini zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. "Güzel, tatlı ve çok dışa dönük biriydi. Ve babana çok aşıktı."

"Babam ona aşık gibi mi görünüyordu?"

"Hem de çok. Dürüst olmak gerekirse biraz iğrençlerdi.

Süper aşıklardı." "Çocukları olana kadar."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, beynimde alarm zilleri çalıyor. Bununla nasıl başa çıkabilirim? "Tam olarak öyle olduğundan emin değilim Anders. Birincisi, duyduğum kadarıyla çocuklar sevginizi çoğaltıyor, bölmüyor. Çarpma ve bölmeyi öğreniyorsun, değil mi?" Başını sallayınca devam ediyorum. "Tamam, o zaman çarpmanın bir şeylerin büyümesi anlamına geldiğini biliyorsun.

"Benim kendi çocuğum bile yok ama seni tanımak, seninle, kız kardeşinle ya da yeğenlerimle takılmak bile kalbimin patlayacakmış gibi şişmesine neden oluyor. Eskiden çok küçüktü. Sana söylüyorum," diyorum ve ona göstermek için iki parmağımı birbirine çok yakın tutuyorum. Gülümsüyor. "Minicik gibi. Ama sonra seninle tanıştım ve..." Ruh parmaklarımı sallayarak sahte bir patlama sesi çıkarıyorum. "Demek o değilmiş."

Anders'in gülümsemesi kaybolur. "Ama sonra ne oldu?"

Omzumu kaldırıyorum, kollarımın yanlarıma düşmesine izin veriyorum. "Emin değilim. Babanla konuşman gerekecek. Bence bazen yanlış kişiyi sevebiliriz. Belki ilk başta doğru kişidirler ama sonra zaman geçer ve yanlış kişi olurlar. Annen ve baban aşıklardı ve

Çünkü onların seni ve Lucy'yi yaratması gerekiyordu. Ve yaptılar da."

"Ve hepsi bu muydu?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle, dostum. Gerçi ben buna *o* kadar da demezdim. Bu çok fazla. Hatta her şey. Sen ve Lucy harikasınız."

"Bazen Lucy'ye kızıyorum," diye itiraf ediyor. "Ama onu hala seviyorum."

"Bu oldukça normal. Ben de kardeşlerime kızıyorum. Ama onları hala seviyorum ve onlar da beni seviyor."

"Bazen anneme kızıyorum." "Bu da sorun değil."

"Öyle mi?" diye kontrol etti, sesi kısıktı.

Uzun bir nefes alıyorum, suya bakıyorum ve bunu berbat etmemek için dua ediyorum. Bu konuda konuşması gereken kişi *gerçekten* ben değilim ama konuşmaya ihtiyacı olduğu açık. Yıllar boyunca Fost'un ayaklarının dibine döktüğüm tüm duyguları pişmanlıkla düşünüyorum ve bunun onun gökyüzündeki büyük gölden aldığı intikam olduğunu anlıyorum.

"Duyguların olmasına izin var, Anders. Hepimizin var. Ve zaten onları gerçekten kontrol edemeyiz. Ne hissediyorsak onu hissederiz," diyorum, kulağa ne kadar klişe geldiğimi içten içe yüzüme vurarak. "Bu mantıklı mı?"

"Pek sayılmaz."

Bir kahkaha attım. "Evet, haklısın. Haklısın. Neden bahsettiğimi bilmiyorum. Son erkek arkadaşımı üzerine kusarak terk etmiştim."

Anders kıs kıs güler. "Bu iğrenç." "Süper iğrenç," diye katılıyorum.

"Ama anneme kızgın olmamın sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Biliyorum. Sen yaralısın ve o burada değil. Bu adil bir durum. Ama ben olsam onu arardım."

"Hayır, teşekkürler."

Zorlamıyorum ama Joe'nun Kiley'e onu araması için bir mesaj iletip iletemeyeceğini görmek için aklıma bir not alıyorum. Ne de olsa ona ulaşmak Anders'in işi değil. Ama aynı hızla bu düşünceden sıyrılıyorum. Ben bu işe dahil değilim ve kendimi bu ailenin içine sokmaya ihtiyacım yok. Anders'in içini dökmesi ayrı bir şey. O benim balık tutma ortağım. Ebeveynlik görevlerine aracılık etmeye başlamak bambaşka bir şey.

"Tamam. Bu senin seçimin."

"Sanırım bir süre balık tutmak istiyorum, Maren, tamam mı? Bu konuda konuşmaktan bıktım."

"Elbette," diyorum, sopamı kaldırarak. "Ne zaman istersen buradayım. İçeri girmeden önce birkaç tane daha yakalayalım."

Anders ailesi hakkında tek kelime bile etmiyor.

Ama onları düşünmeden edemiyorum. En çok da Kiley'i. Nasıl olup da onları bırakıp gidebildiğini merak ediyorum. Aşk, evlilik, çocuklar ve aile konularında pek bir şey bilmiyorum ama burada işim bittiğinde yeni balıkçı ortağımdan ayrılmak için çok kötü bir zaman geçireceğimi şimdiden biliyorum.

ON ÜÇ

Haklı Çıktı

Joe

"Chad ve ben yıl sonundan önce çocuklarla bir aile gezisine çıkabildiğimiz tek zaman bu, J. Onları Noel'de fazladan götüreceğiz, söz veriyorum. Anders için çok tatlı bir şey yapacağım. Upper Peninsula'ya gidip onu yamaçlara çıkaracağız."

Bu cümlede o kadar çok yanlış şey var ki, cevap vermeden önce tam bir dakika bekliyorum, elimdeki telefonu sıkıp kulağımdan uzaklaştırıyorum. Göz ucuyla Anders ve Lucy'nin koltukta kıvrılmış, tabletlerindeki bir programa dalmış olduklarını görüyorum. Telefonun hoparlörünü kapatıp Anders'a "Bir dakikalığına dışarı çıkacağım dostum. Sadece güvertede."

Anlayışla başını sallıyor, hemen kucağındaki ekrana dönüyor ve ben de yatak odamdan sürgülü kapıya doğru ilerleyip içeri giriyorum ve arkamdan kapatıyorum.

"J?" Kiley'nin sinirli sesini duyuyorum. "Seni kaybettim mi?" "Ben buradayım."

"Oh, işte buradasın. Tamam. Seni nerede kaybettim? Şükran Günü'nü kaçırmakla ilgili kısmı duydun mu? O kadar da kaçırmadım aslında. Sadece erteliyorum. Çocukları Noel'den Yeni Yıl'a kadar götürebilirim. Chad ve ben onları alıp yukarıya gideriz. Orada bir tatil köyünde boş yer buldum..."

"Kiley."

"Ne?" Sesi sertti ama tecrübelerime dayanarak sorunun ben olmadığımı biliyordum. Kendini suçlu hissediyor ve bunun acısını benden çıkarıyor, bir yandan da başka bir teklifi yönetmeye çalışıyor, böylece "Onları kabul etmiyorum" yerine "Daha iyi bir şey buldum!" diyor.

Bunu her seferinde yapıyor. Bu boku yerin dibine sokar.

Bu canavarın yaratılmasında benim de payım olduğunun farkındayım. İlişkimizin büyük bölümünde, terk eden bendim. O ise tüm parçaları kendi başına birleştirmeye çalışmak zorunda kaldı. Sorumluluğu tamamen kabul ediyorum.

"Benden eve geri dönmemi ve o iki çocuğa anneleri ile Mayıs ayından bu yana takvimde geri saydıkları Florida sahil tatilinin iptal olduğunu söylememi istiyorsun ve bunun yerine buraya gelip onları hiç yapmadıkları ve Lucy'nin üstesinden gelebileceğinden emin olmadığım bir şey olan kayak yapmaya götüreceksin, bu arada Noel ve Yeni Yıl bu yıl *benim tatillerim* ve ailemin onlar için zaten planları var."

Eski sevgilim bir süre sessiz kaldıktan sonra telefonun hoparlöründen homurdandı. "Tanrım, J, çok mu dramatiksin? Luce'un bunu nereden aldığı belli." Gözlerimi kapadım ve ona çıkışmamak için çenemi sıktım. Bunun bir yararı olmazdı. Kiley'e göre Lucy otistik değil. Teşhisi o da benim gibi duymuştu. O küçük, soğuk ofiste oturdu ve nöropsikologla benim gibi konuştu. Ama her nasılsa, "otizm spektrum bozukluğu" yerine "anormal derecede zor ve dramatik olmaya eğilimli" ifadesini duydu.

Derin bir nefes alıyorum ve ses tonumu sakın ve kararlı olmaya zorluyorum. "Kiley. Bence en azından Anders'le konuşmalısın. Telefonu ona verebilirim ve sen de haberi ona verebilirsin. Kayak gezisinden bahsedersin. Ne yapman gerekiyorsa yap ama annesinin sesini duymaya ihtiyacı var. Seni öznlüyor ve seni görmesinin bir ay daha süreceğini duymak canını yakacak."

"Yapamayacağımı biliyorsun J. O ağlayacak, sonra ben ağlayacağım ve şu anda ağlayamam. Arabadayım, bir gösteriye girmek üzereyim. Sen işleri yumuşatmakta daha iyisin."

"O zaman onu gösteriden sonra ara."

"Lütfen, J," diye fısıldıyor ve ben boyun eğdiğimi hissediyorum.

Bir nefes çektim. "İyi, ama onu yakında aramalısın. Çok yakında Kiley. FaceTime yap ki Luce ile de konuşabilesin. Telefonda pek hoşlanmıyor ama senin yüzünü de görmesi gerek. Özellikle de onu bir tatil köyüne götürmeye çalışacaksan."

"Biliyor musun, şimdi sen söyleyince, Lucy'yi götürmenin bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Bir kayak tepesi için muhtemelen çok genç..."

"Ne oluyor, Kiley?"

"Chad'le konuşacağım," diyor aceleyle. "Bakalım onu ikna edebilecek miyim, ama nasıl biri olduğunu biliyorsun ve ayrıca Anders'in küçük kız kardeşi olmadan biraz zaman geçirmesi iyi olur-"

"Çocuğumuz hakkında gerçekten kötü bir şey söylemeden önce sözünü keseceğim ve bu saçmalığı duymadan edemeyeceğim. Çocuklarla ben konuşurum. Sen gösterine git, sonra da en kısa zamanda onları aramayı planla. Hoşça kal, Kiley." O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve güvertede durup ormana bakarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Onu arayıp Lucy ve Anders'i tüm tatiller boyunca yanımda tutacağımı ve tüm bu çileyi unutmasını söyleme dürtüsüne karşı koyuyorum. Tecrübelerim bana henüz hiçbir plan yapmadığını söylüyor. Sadece meşhur duvara bir şeyler fırlatıyor ve bir şeylerin yapışıp yapışmayacağına bakıyor - eğer onunla savaşırsam. Ve tecrübelerim ona savaşmayacağımı söylüyor. Her zaman ihtiyaç duyduğu hayata sahip olmasını istiyorum ve çocuklarımın bu süreçte zarar görmesini istemiyorum. Süreç. Anneleri ile işleri berbat etmem onların suçu değil.

Ama tam velayet bende. Kazandığım için değil, o bana verdiği için. Onları yılda birkaç kez görebiliyor. Adil olması için tatilleri değiştirmeye çalışıyoruz, ama çoğunlukla sadece annelerini tanıyarak büyümelerini istedim. Sorun şu ki, onu tanımak, onlara tanınan uzak yoldan, yeterli değil. Ve ben de her iki rolü de uzak olmayan bir şekilde üstlenmeye yeterli değilim. Anders sekiz yaşında. Hâlâ Kiley'nin sallandırdığı kırıntıları arzuluyor ama pes etmesi ne kadar sürecek? Bu oyunu daha ne kadar izlemek zorunda kalacağım, içime saplanan bir bıçak gibi, tekrar tekrar?

Benden neden uzaklaştığını anlıyorum. Bunu onlara nasıl yapabildiğini anlayamıyorum.

★ ★ ★

Sonunda öğleden sonra soğuğu tişörtümün ve çıplak ayaklarımın içine sızıyor ve kendimi zihinsel olarak çocuklarıma kötü haberi verme görevine hazırlayarak eve geri dönüyorum. Oturma odamda sohbet eden üç sesle karşılaşıyorum ve içimi bir sakinlik dalgasının kapladığını hissediyorum. *Maren geldi.*

Odaya girdiğimde aşk koltuğumda birbirine yapışmış üç kafa görüyorum. Maren çocuklarımın arasına sıkışmış. Anders'in neredeyse onun kucağında olması şaşırtıcı değil. Çocuk onun bastığı yere tapıyor. Ödünç aldığı balıkçı teknesinde onu kanatları altına alması ve

Rogers'la istediği zaman oynamasına izin veriyor, onun hayalleri gerçek oluyor.

Ama Lucy'nin diğer tarafına bastırıldığını görmek beni biraz şaşırttı. Lucy'nin yüz ifadesi pek de hayranlık dolu değildi. Bu yüz ifadesini ağabeyi ve nadiren de olsa benden başka kimseye göstermiyor ama yine de memnun. Kendi isteğiyle Maren'e dokunuyor ve onu yakından izliyor. Ben yaklaştıkça Lucy'nin elini Maren'in elinin içine soktuğunu görüyorum.

"Kolunun gıdıklanmasından hoşlanıyor," diyor Anders alçak sesle. "Bazen sinirlendiğinde kolunu gıdıklıyorum ve sakinleşiyor. Sanırım bu onu yumuşatıyor."

"Maren mırıldanarak parmaklarını Lucy'nin küçük, solgun ön kolunun üzerinde ileri geri gezdiriyor.

"Yatıştırır," diye düzeltiyor Anders kendini.

Dikkatlerini çekmek için boğazımı temizliyorum ve kesinlikle aniden yabancı bir duyguyla boğulduğumu hissettiğim için *değil*.

Mobilyaların etrafından dolaşıp karşılarındaki yumuşak deri sedirin üzerine yerleşiyorum. "Selam. Uzun süre gelemediğim için özür dilerim."

"Baba! Maren geldi!"

Maren ve ben gülüyoruz. "Evet, dostum. Bunu anladım. İkinizin unuttuğum balık tutma planları mı var?"

"Hayır," diyor Maren. Göğsünde GOOD NATURED yazan yıpranmış görünümlü uzun kollu bir gömlek giyiyor. Üzerinde çeşitli yerli bitkilerin diyagramları var. "Balıklar bir gün daha yaşayacak. Vernik dumanını solumaktan yoruldum ve yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Hiç şaşırmadım, Rogers beni buraya sürükledi." O anda Rogers'ın halımın üzerinde ayaklarının dibinde yattığını fark ediyorum. "Belli ki," diye devam ediyor sırtarak, "vernik dumanından uzaklaşmayı o da onayladı."

"Ben de tam akşam yemeği yemeyi önerecektim. Bize katılmak ister misin?" "Oh, sorun değil. Zorlamak istememiştim."

"Zorlama yok," diyorum ona ve bunda ciddiylim. Anders kolunu çekiştiriyor ve enerjik bir şekilde başını sallıyor.

"Lütfen gel! Pizza alacağız! Babam ve ben büyük boy, sen ve Luce de orta boy bir pizzayı paylaşabilirsiniz."

"Ya da ailece ne alacağımıza karar verebiliriz," diyorum düşünmeden. Gözlerim Maren'in yüz ifadesine kayıyor, ama ağızımdan çıkanı duyduysa bile tepki vermiyor.

"Pizzayı severim," diye kolayca kabul ediyor Maren. "Yine de Rogers'ı bırakmam gerekiyor."

Ne zaman yola çıkmak istersin?"

"Ne zaman istersek hazır olabiliriz. Ama neden Rogers'ı burada bırakmıyorsun? Halının üzerinde oldukça rahat görünüyor. Aslında, anında vites değiştiriyorum."

-"Neden paket servis yapmıyoruz? Eğer biraz Anders'le kalmanın sakıncası yoksa, hepimize yemek siparişi veririm ve Lucy'yle birlikte gidip alırız."

Maren değişikliği karşısında şaşırmış görünüyor ama hemen kabul ediyor.

"Elbette. Aslında Lucy'nin ve Anders'in de bana yardım edebileceğini umduğum bir şey getirdim." Yerden eski bir plastik olta kutusunu kaldırıp beceriksizce önünde tutuyor.

"Mücadele mi?"

Maren'in yanakları pembeleşiyor ve çocuklarımın bakışlarını üzerinde toplarken kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Sayılır. Aslında çocukken Fost'la birlikte yaptığımız bir şeydi. En iyi yemeklerini hep yabancı otların arasında kaybediyordum, o da bunları nasıl yapacağımı öğrenmem gerektiğine karar verdi. Lucy'nin inanılmaz sanat eserlerini gördüm," diyor ve oğluma dönmeden önce kızına gülümseyerek, "belki Anders ev yapımı bir yemekle misk balığı yakalamak ister diye düşündüm..."

"Çocuklarıma yemek yapmayı öğretmek mi istiyorsun?"

Maren başını sallamaya başladı, "Tabii... bu aptalca bir fikir değilse? Boyanın dağınık olduğunu biliyorum ama..."

Sözünü kestim ve sesim garip bir şekilde boğuk çıktı. "Aptal değil. Değil mi Lucy? Maren ile birlikte inşa etmek ister misin?"

Lucy iki eliyle kutuya uzanmaya başladı bile. "Evet, lütfen."

Maren kutuyu yere koymak için çömeliyor ve Lucy'ye menteşeli kapağın nasıl açılacağını gösteriyor. "Bunların üzerinde henüz hiç kanca yok," diye açıklıyor. "Yani oynamak için güvenliler. Belki ahşap misk yemekleriyle başlayabiliriz diye düşündüm. Zaten oyulmuşlar ama siz onları istediğiniz kadar gerçekçi ya da gösterişli boyayabilirsiniz. Masanızı güvende tutmak için biraz gazete kağıdı ve yeni boyalar aldım. Yirmi yıllık el işi boyasının nasıl koktuğunu bilmek bile istemezsiniz..."

Lucy iki farklı oymayı alıp gözlerinin önünde tutuyor. Küçük beyninin mükemmel detayları tasarladığını görebiliyorum. Bunu daha önce hiç düşünmediğime inanamıyorum. "Seninle mutfakta hızlıca konuşabilir miyim?" Maren'e soruyorum ve o da tereddüt etmeden ayağa kalkıp beni takip etmeye başlıyor.

"Yemleri sormadığım için özür dilerim, buzdolabında Lucy'nin resmini gördüm ve belki denemek ister diye düşündüm-"

"Bu mükemmel. Hiç üzülmedim. Bunu kendim düşünmediğim için biraz kızgınım ama konumuz bu değil. Az önce Kiley ile telefonda konuştum," diye başlıyorum, güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda. Tezgâha yaslanıp ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Şükran Günü'nde çocukları alması gerekiyordu. Ben onlarla birlikte Florida'ya uçacaktım, o da onlarla birlikte geri dönecekti."

Maren benim duruşumu taklit ederek karşımda duruyor, sol kalçası adaya dayalı, kolları önünde. "Bu... vay canına. Bağlılık. Geçmiş zamandan anladığım kadarıyla bir şeyler dağılmış?"

Ona neden söylemek istediğimi bilmiyorum, sadece istediğimi biliyorum. Yıllardır böyle ve konuşacak kimsem yok. Ailemle konuşmak istemiyorum çünkü Kiley söz konusu olduğunda zaten güçlü hisleri var ve kaçınılmaz olarak onun saçmalıklarını onlara karşı savunmak zorunda hissediyorum. Arkadaşlarımın çoğu evli ve başka eyaletlerde yaşıyorlar. Liam her şeyi biliyor elbette ama aşırı tepki verme eğiliminde. İşleri düzeltmek için kimsenin gelmesine ihtiyacım yok, sadece beni dinleyecek birine ihtiyacım var.

Maren burada. Maren eski sevgilimi tanıyordu. Maren Anders'i balık tutmaya götürüyordu ve Maren Lucy'nin kolunu gıdıklıyordu.

Ben de Maren'e anlatıyorum ve işim bittiğinde kaşlarını çatıyor ve nefesinin altından yavaşça bir tıslama sesi çıkarıyor. Endişem üzerindeki etkisi anında bir merhem oldu.

Sessizce, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor. "Anders Noel'i evinden ve Lucy'den uzakta geçirmek ister miydi?"

Yüzümü ovalayarak inliyorum. "Bilmiyorum. Sanmıyorum ama annesi yüzünden. Ondaki tamamen vazgeçmekle, önüne attığı her parçaya tutunmak arasında garip bir yerde. Eğer gitmek istiyorsa, ona engel olabileceğimi sanmıyorum. Bu, gitmek isteyeceği son yıl olabilir."

Maren bunu anlıyor, yüz ifadesi düşünceli ve sonra kararsız. "Bir şey söylemeyecektim, çünkü bunun hiç de bana düşmediğinin farkındayım... ama Anders benimle annesiyle olan şeyler hakkında biraz konuştu. Hiçbir şey, şey... gah." Durdu. Tekrar düşündü. Ağzını açtı, sonra tekrar durdu, yüz ifadesi acılıydı. "Tanrım, Joe, bu iş beni aşar. Liam bu işte daha iyi olurdu."

Şüpheli. "Belki, ama *seninle* konuşuyorum."

"Senin zararına, eminim." Cevap vermemi beklemiyor. "Tamam, her neyse. Başlıyorum. Anders bana sen ve Kiley hakkında sorular sordu, siz gençken. O konuda pek yardımcı olmadığımdan eminim ama ona gerçeği söyledim. Sen ve Kiley birbirinize çok aşıktınız. Nasıl olduysa, bundan 'çocukları olana kadar' diye bir şey çıkardı. Ve ben..." Yüzümü görünce sözünü kesiyor. Eminim içim gibi dışım da çarpılmış görünüyor. "Kahretsin," dedi. "Sana boyumu aştığını söylemiştim."

"Hayır, bunu duymam gerek. Lütfen."

Maren iç geçiriyor ve bana doğru iki adım yürüyor. Tezgâha ulaşıyor, dönüyor ve bana yaklaşıyor, yan yana, kalçası benimkine değiyor ve sesini daha da yumuşatıyor.

"Ona aşk hakkında çok şey bilmediğimi ama çocukların aşkı böldüğünü değil çoğalttığını deneyimlediğimi söyledim. Bana bazen Lucy'ye kızdığını söyledi. Ona bunun sorun olmadığını söyledim, çünkü ben de kardeşlerime her zaman kızarım ama yine de onları severim. Bu hoşuna gitti. Kardeşlerin tarafından rahatsız edilmek bir kriz değil, bir geçiş töreni. Bu çocuğun kardeşine taptığını herkes görebilir. Ve iyi bir sebepten dolayı! Çok sevimli bir kız. İyi çocukların var Joe. Hatta en iyileri. İyi bir iş yapıyorsun."

"Neden orada bir 'ama' varmış gibi hissediyorum?"

Maren kalçasıyla beni dürtüyor. "*Ama,*" diye vurguluyor, "sadece altı haftadır buralarda olduğumu, ebeveyn olmadığımı ve ayrıca bana evlenme teklif etmekten vazgeçmesi için erkek arkadaşımın üzerine kustüğümü da hesaba katarsak, Kiley Anders'ın yanında pek de iyi bir iş çıkarmıyor *olabilir.*"

Ses tonumu nötr tutmaya dikkat ederek bunu kabul ediyorum. "Bu yeni bir haber değil, ama neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü Anders bazen annesine de kızdığını söyledi ama ses tonu farklıydı, anlıyor musun? Bir sınırı vardı. Belki annesini arayabileceğinden bahsettiğimde, konuyu kapattı. Tamamen. Aslında bu beni gerçekten düşündürdü çünkü Tanrı aşkına, *o* bir ebeveyn. *Onun annesi.* Eğer onun için bir şey ifade ettiğini, *onu* özlediğini göstermek istiyorsa, ona ulaşmalı. Şimdi, bana anlattıklarından sonra, bunu anlayıp anlamadığını merak ediyorum."

İçimi çektim ve o da bana sessizlik verdi. Onunla birlikte alıştığım o rahat, arkadaşça sessizlik. Sözlerini zihnimde evirip çeviriyorum; çocuğum için duyduğum öfke, bu duyguları içinde tuttuğu için duyduğum pişmanlıkla karışıyor.

"Her şeyi berbat ettim," diye itiraf ediyorum. "Ben askerdeyken onu çok yalnız bıraktığım için duyduğum suçluluk duygusundan dolayı onun beni ezip geçmesine izin verdim."

"Tamam, ama sen *ordudaydın*, Joe. Ülken için savaşıyordun. Rock grubunla turnede değil."

Sözleri beni çevreleyen kendimden nefret duvarlarını delmek için çok az şey yapıyor. "Yıllarca hayal kırıklığına uğramış ve terk edilmiş hissetti ve ben bunu fark etmedim bile. Benden ayrı bir hayat kuruyordu ve ben işaretleri tamamen kaçırdım. Ben yokken evimize sahip çıkmaktan mutlu olduğunu varsaydım; kahraman rolü oynayan bencil bir pisliktim."

"Tüm bunlar bir evliliği sorgulamak için iyi bir neden gibi görünüyor, Joe. Anlıyorum. Belki de bir çift olarak çalışmayı bıraktınız. Gerçi bence bütün suçu üstlenerek kendine çok yükleniyorsun ... ama bu ne burada ne de orada. Kendi çocuklarından neden uzaklaştığına dair bir şey duymadım."

"Bunu bana ödetiyor," diyorum Maren'e.

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Dudaklarımdan çıkan bir kahkaha sesi odadaki gerginliği kırıyor ve Maren'in yüzü yanakları pembeleşirken bile gülümsemeye dönüşüyor.

"Üzgünüm ama bu doğru. Büyümesi gerekiyor ve bunu söyleyen de güvenli kariyerini bırakıp ıssız bir yerde bir yem dükkanını yenileyen biri."

Buna homurdanıyorum, kahkahalarım hala kenarlarda duruyor.

"Yine de çocuklarını bunun içine sürüklemiyorsun," diyorum. "Kariyerinle istediğin gibi oynamaya hakkın var."

Elini tekrar katlanmış kollarının altına sokmadan önce bana el sallıyor. "Belki de öyledir. Rogers kulübede yaşamaya alıştı, bu yüzden işleri tamamen berbat etmiyorum. Demek istediğim, ikinizin arasında yaşananlar yüzünden kızgın olabilir ve seni desteklemek için harcadığı on yıl yüzünden hayal kırıklığına uğramış olabilir. Yine de bana boktan geliyor, çünkü sen ordudaydın ve onun başarılı bir kariyeri ve istikrarlı bir evi vardı, ama her neyse. Sanırım ben önyargılıyım." Maren beni savunuyormuş gibi hissediyorum. Göğsümün ortasında bir şeyin gevşediğini hissediyorum; duvarlarımı sarsan bir şey ama o hâlâ konuşuyor.

"O zamandan beri hayatına devam ediyor. Değil mi? Kariyer, Florida, yeni koca, üvey çocuklar?"

"Doğru."

"Yani, evet. Bunun bedelini sana ödetmeyi bırakmanın zamanı geldi diye düşünüyorum. Büyümenin ve Anders ile Lucy'nin hayatında, onların ve sizin şartlarınızda bir rol isteyip istemediğine karar vermenin zamanı geldi."

"Yani satır aralarını okuyunca, bana erkek gibi davranmamı mı söylüyorsun?"

"Ne? Bunu nasıl anladın? Hayır. Söylediğim bu değil. Erkek gibi davranması gerektiğini söylüyorum. Ya da adam olmaması," diye geri adım atıyor, kaşları çatılıyor. "Bu ifadeden nefret ediyorum. Kadın düşmanlığı kokuyor. Ama ne demek istediğimi anladınız."

"Biliyorum ve aynı fikirdeyim. Onun büyümesi gerekiyor. Ama beni ezip geçmesine izin vermemeli ve çocuklarım için ayağa kalkmalıyım."

"Oh." Maren suratını asmış gibi yaparak yanıma çöktü. "Şey, evet. Sanırım biraz erkek olman gerekiyor."

"Teşekkürler, Mare. Bu çok yardımcı oldu." "Gerçekten mi?"

"O kadar şaşıрма. Bu işte iyisin. Anders'in neden sana güvendiğini anlayabiliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, ikinizin de bana güveneceğinizden pek emin değilim. Bence ikinizin de bir terapist ihtiyacı var." Başımı eğerek kabul ediyorum. "Ama bu arada yardımcı olduğuna sevindim."

"Öyle oldu. Artık saçımı başımı yolmaya hazır değilim. Anders'e kötü haberi pizzadan sonra söyleyeceğim. Yara bandını yırtar gibi, diye düşünüyorum."

"O zaman sen dışarıdayken boyaları hazırlayacağım. Akşam yemeğinden sonrası için."

"Orada bir savaş yaşayabiliriz. Lucy'yi komplo kurmaktan alıkoyabilecek miyim bilmiyorum."

"Eğer sorun olmazsa o da kalabilir. Boya kalemlerinizi ve kâğıtlarınız varsa, onları önce çizim yapmaya ve yemekten sonra resim yapmaya ikna etmeye çalışabilirim," diyor Mare rahat bir sırıtışla. Bu kadar yakın, bu kadar rahat bir şekilde, neredeyse göğsümdeki nefesi kesiyor. Güzellik yarışmalarından fırlayan türden bir gülümseme. Çocuklarımı kazanan türden bir gülümseme.

Masada olsaydı ölü kalbimi bile kazanabilecek türden bir gülümseme.

Olmaması çok kötü.

"O zaman pizzaları sipariş etsem iyi olacak. Önümüzde yoğun bir gece var gibi görünüyor."

ON DÖRT

Kendi Başıma Dans

Maren

Kulübem her ne kadar güzel olsa da, orada Wi-Fi yok, bu yüzden e-postalarımı kulübede kontrol etmem gerekiyor. Bu yüzden ilk iş olarak "sabah kahvesi" sırasında oradayım.

İnanın bana, elimden gelse bundan kaçınırdım.

"Sabah kahvesi" tam olarak kulağa geldiği gibi, yaşlı erkekler dışında. Ve dinle, yaşlı adamları severim. Ama hepsi aynı anda, uzun zamandır görmediğiniz, işinize burnunu sokan ve her biri "bir adam tanıyan" on iki meraklı amcayla birlikte bir tatil yemeği gibidir. Tamire mi ihtiyacınız var? Birini tanıyorlar. Bir şeye bakılması mı gerekiyor? Birini tanıyorlar. Sizi hamile bırakacak birine mi ihtiyacınız var? Oh, bir zamanlar dişçi olarak çok kazançlı bir kariyere sahip olan ve saçının peruk olduğunu zar zor anlayabileceğiniz bir yeğenleri var. O müsait!

Bu yüzden sabahın bu erken saatlerinde kulübeden uzak durmaya çalışıyorum, ancak Bryce olayından beri şehirden de uzak duruyorum, ayrıca Simon ve Donna beni turlarla neredeyse tamamen doldurdular, bu yüzden boş zamanım sınırlı. Havalarda mevsim normallerinin dışında sıcak ve sıcaklıklar devam ederken rehberli balıkçılık turlarına büyük bir talep var.

Balık tutmadığım her an, ya yem dükkânı-slash-dairesinde yavaş ama istikrarlı bir ilerleme kaydediyorum ya da Joe'nun yerindeyim. Zaman geçiyor, hem de birden fazla şekilde. Örneğin, birikimlerim sonsuza kadar sürmeyecek. Turlar, günlük yaşam giderleri için rezervlerimden harcama yapmamı engelliyor ama yem dükkânı tam anlamıyla bir çukur. Muhtemelen her şeyi buldozerle yerle bir ettirmeliydim ama nostalji (ve Joe) galip geldi. O çirkin panelli duvarların içinde bir ton tarih var.

Kurtarılabilir ama kolay ya da hızlı değil. Temelde eşyaları bir yerden diğerine karıştırıyorum, ancak bu hafta sonu gelecek olan dev bir çöp konteyneri kiraladım ve Joe ile ailesi onu doldurmama yardım etmeyi teklif ettiler. Tüm eski malzemelerin temizlenmesinin yardımcı olacağını düşünüyorum.

Bu sabah ilk işim bu. E-postalarımı kontrol etmek. Devasa öp konteynerinin yakında geleceğini teyit etmek ve ardından en iyi arkadaşımı aramak. Keşke onu Fost'un evinden FaceTime ile arayabilseydim ama orası bir para çukuru olmasının yanı sıra teknoloji için de bir kara delik.

Bu yüzden dairenin ve yem dükkânının tartışmaya açık her santimini kapsayan düzinelerce fotoğraf çektim ve bunları Shelby ile kocası Cameron'a e-posta ile gönderdim. Çünkü onlar televizyonda ev tadilatısı rolünü oynasalar da, aynı zamanda en gerçek anlaşmacılar. Beş dakika sonra bir FaceTime görüşmesi ayarladım.

Dizüstü bilgisayarımın açılmasını beklerken kahvemi yudumluyorum (kel yeğenlerimle ilgilenmiyor olmam bedava kafeinden faydalanmayacağım anlamına gelmiyor) ve ardından e-posta simgesine tıklıyorum. Tüm gereksiz postaları çöp kutusuna gönderiyorum ve teknolojiye geri döndüğümde bir kez daha gözden geçirip abonelikten çıkmak için aklıma bir not alıyorum. Uyku sersemi beynim, **"Dahili İş İlanı"** yazan bir metin satırına takılıyor: **Büyük Kanyon Ulusal Parkı**.

Hemen tıklıyorum, kalbim bir sızı veriyor. Tam anlamıyla bir kıpırdanma değil, bir yarış değil, gümbür gümbür bir vuruş değil, ama bir sızı. Büyük Kanyon'u seviyorum. Elbette evimi satıp taşınmam gerekecekti ama yine de Michigan'da kalmayı gerçekten istiyor muyum? Tayin yatay bir geçiş olacaktı ama park daha büyük olduğu için daha fazla sorumluluk olacaktı ve ben de kademe artışı ve zam almaya hak kazanacaktım.

İlan yeni ve bir ay boyunca yayında olacak, bu uzun bir süre ve bana mevcut bir pozisyonu değiştirmek yerine bu pozisyonu yarattıklarını düşündürüyor. Tatil dönemine girdiğimizden bahsetmiyorum bile. Yeni yıla kadar bu pozisyonu doldurmak isteyeceklerinden şüpheliyim. Dudağımlı dişlerimin arasında tutarak açıklamayı ve detayları gözden geçiriyorum.

Son on yılda kazandığım ilerlemeyi kaybetmeden yeni bir başlangıç olacaktı. Sekmeyi kapatmak yerine simge durumuna küçültüyorum. Bunun üzerinde biraz daha düşünmem gerekiyor. Dışarıdan bakınca benim için yapılmış gibi görünüyor ama son zamanlarda her şeyi sorguluyorum. Kendimi tamamen dengesiz hissediyorum ve bu yaşta kesinlikle kendime çeki düzen vermeliyim.

Arkadaşlarım bebek sahibi olurken, düğünler planlarken, kariyerleri yükselirken ben kendimi bulmaya çalışarak bir yıl ara vermiş gibi hissediyorum. Garip bir şekilde, Shelby ya da Lorelai'ı ve onların bireysel şöhretlerini hiç kıskanmadım. Bugün bulundukları yere gelmek için çok fazla şeyin üstesinden geldiler ve cehennem ateşinden geçtiler. Onlar için daha fazla heyecanlanamazdım.

Ama bugünlerde ikisinin de takındığı memnuniyet ifadesini biraz kıskanıyorum. Sanki dünya başlarına yıkılsa, onlar her şeye rağmen güçlü bir şekilde ayakta kalmaya devam edeceklermiş gibi.

Sevgi. Onlarda bu var, bende yok. Muhtemelen azalan duygularıma rağmen Shane'le bu kadar uzun süre kalmamın nedeni de buydu. Shelby'nin Cameron'a ve Lorelai'ın Craig'e sahip olduğu gibi benimle birlikte fırtınaya göğüs gerecek birini istedim. Ama tam olarak onlar gibi değil çünkü o erkeklere en iyi arkadaşlarım olarak bayılsam da aslında benim tipim değiller.

Bu yüzden sekmeyi açık bırakıyorum. Şimdilik.

Fazla düşünmeden, hatta nedenini bile bilmeden, kendimi boş boş eski Musky Maren web siteme ulaşmak için adımları takip ederken buldum. Bana Bryce Callahan'ı sorduğunda Joe'ya gerçeği söylemişim. On yıl önce her şeyden elimi eteğimi çektiğimden beri siteme geri dönmemişim. Ama burada olmak, tekrar balık tutmak ve tüm çabalarımı rağmen "Musky Maren" lakabını tekrar tekrar duymak... beni meraklandırdı.

Arka kapıdan siteye giriyorum ve eski resimlerim arasında geziniyorum, ne kadar çocuksu hissettirdiğini düşünerek biraz kıvranıyorum. Başka bir çağ, başka bir insan gibi. Ama dürüst olmak gerekirse, hayal ettiğim kadar korkunç değil. Tarihi tekrarlamak istediğimden değil, ama kendimi bebek Maren ve onun net dürtüsüyle biraz gurur duyarken buluyorum. Ayrıca Bryce gibi insanların beni kendim için yarattığım alandan kovmasına izin verdiğim için de biraz kızgınım.

Kendi işimdeki ilk ve tek girişimimin zaman kapsülüne tıklıyorum ve dudağımı çiğneyerek bebek Maren'in yerine neredeyse otuz dört yaşındaki yetişkin Maren'i koymaya çalışıyorum. Neyi farklı yapardım? Daha iyisini mi? Bunca zaman sonra YouTube ve video içerikleriyle bir alakam olsun ister miydim?

Ama sonra köşede küçük bir simge fark ettim. Mesajlar. Web sitesi üzerinden bağlantıyı hiç kesmediğim bir iletişim formum var. Sadece e-postaları kontrol etmeyi bıraktım. Yine de buradan da erişebiliyordum.

Unutmuşum.

Derin bir nefes alarak simgenin üzerine geliyorum ve bir kez tıklıyorum.

Ekranım anında e-posta adresleriyle doluyor. Hepsini okumaya zahmet etmiyorum. Konu satırlarından ne içerdiklerine dair oldukça iyi bir tahminim var. Çoğu eski. Neredeyse on yıl kadar eski, gerçi aradan geçen yıllar içinde gelenler de var. Ancak gözlerim en yenilere takılıyor ve midem yere iniyor. En az bir düzine yeni e-posta açıkça Bryce'tan gelmiş. Mesajlara tıklamıyorum ama konu satırları yeterince şey anlatıyor ...

MUSKY MAREN GERİ DÖNDÜ

Seninle ilgili garip bir rüya gördüm...

Rehberli Tur Sorgulama?

Cole's Landing'de yerel imza günü

mü? RESMINIZI ASIN ...

Gerçekten evli misin? 😊

Kalbim hızla çarparken ve tenimi soğuk bir kızarıklık kaplarken hemen her şeyden çıkıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Kahvaltımı kusma isteğimi geri yutuyorum. Buna inanamıyorum. Aslında, evet, inanabiliyorum. Bebek Maren ile benim aramdaki fark bu. Ben farkındayım. İnternetteki erkeklerin nasıl çalıştığını biliyorum. Nasıl düşündüklerini biliyorum.

Bir dakika derin nefes aldıktan sonra dizüstü bilgisayarı tekrar açıyorum.

Bu aptalca. Benim tepkim aptalca. Ben yetişkin bir kadını ve o sadece internetteki küçük bir adam. Okunmamış tüm mesajları siliyorum, siteden tekrar çıkış yapıyorum, bu sefer temelli olarak ve kendime yeni bir fincan kahve doldurmak için kalkıyorum.

On sakın dakika sonra, telefonum nihayet bir FaceTime araması için uyarı veriyor. Kocaman gülümseyerek telefonumun ekranına dokunuyorum. "Hey, bebeğim!"

"Merhaba yabancı!" Shelby yakından bakarak şöyle diyor. "Daha da mı bronzlaştın? Nasıl *daha da* bronzlaştın? Ekim ayındayız. Saçın da farklı mı? Farklı görünüyorsun. Işıltılı falan mı?"

Tiyatrosuna sırtıyorum ve AirPods'umu takıyorum, böylece kahve saatinin gürültüsünden onu duyabiliyorum. "Her öğleden sonramı suda geçiriyorum, bu yüzden bolca güneş kremi sürmeme rağmen balıkçı kadın bronzluğum iyice gelişti. Saçlarıma gelince, üç gündür yıkamadım. Bugün de duş almadım. Belki de parlaklık yağdandır? Güneş kremi kalıntısı mı?" Omuz silkiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandı Shelby, dudakları muzipçe kıvrıldı. "Ateşli Barmen Joe'dan biraz alacağınızı umuyordum."

Kulaklıklarına rağmen, onu duyan var mı diye etrafıma bakıyorum. "Shelby!"

"Ne? Seksi olduğunu inkar mı ediyorsun?"

Tanrım, hayır. "Bunun konuyla ilgisi yok," diye fısıldıyorum. "Bunu zaten konuşmuştuk. O Liam'ın en iyi arkadaşı."

"Liam orada mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Belli ki değil."

"O zaman sorunu göremiyorum. Artık on üç yaşında olmadığından bahsetmiyorum bile, güzellik kraliçesi."

"Sadece her zaman seks yaptığın için," diye fısıldıyorum, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için tekrar etrafıma bakıyorum.

"Öyleyim, teşekkür ederim. Göbek işleri ilginç hale getirdi ama Cam yaratıcı olmaktan korkmuyor."

"Harika," diye mırıldandım.

"Oh, dur. Benim için mutlusun."

Surat asar gibi yapıyorum ama o beni çok iyi tanıyor. "Öyleyim. Peki ya gönderdiğim resimler?"

Ekrana küçümseyici bir el sallıyor. "Bir dakika. Cameron yolda." Daha yakına eğiliyor. "Gerçekten. Joe'nun nesi var? Bekâr bir baba olduğunu söylemiştin. Boşanmış mı? Dul mu?"

"Boşandım," diye onayladım. "Birkaç yıl önce. Gerçekten çok sevdiğim iki güzel çocuğu var. Bu garip mi? Yani, yeğenlerimi elbette seviyorum ama Anders ve Lucy'yi de *seviyorum*."

"Garip değil. Eminim sana ve Rogers'a bayılıyorlar. Tanrım, hayata gelmiş bir peri prensesi gibisiniz. Muhtemelen sana hayranlık duyuyorlardır."

"Pek sayılmaz," diye alay ediyorum. "Ama etrafta olmamı umursuyor gibi görünmüyorlar." "Tamam..." Ellerini önünde havaya kaldırarak konuşmasını sürdürür.

"Sorunu göremiyorum."

"Cameron hala orada değil mi?"

Bana bir bakış attı ve ben de iç çektim.

"İyi. Sorun şu ki benimle o şekilde ilgilenmiyor. Ben onun küçük kız kardeşiyim. Ayrıca, bu tadilat biter bitmez taşınıyorum. Yem dükkanını ve daireyi birlikte satacağım. Az önce Büyük Kanyon'da boş bir iş gördüm. Başvurmayı düşünüyorum."

En iyi arkadaşım bir süre hareketsiz kaldı. Ya da belki telefonda bir gecikme vardır. Her iki durumda da, onun değerlendirmesi altında kendimden utanarak kıpırdanmak zorunda kalıyorum. Sonunda, "Onunla ilgilenmediğini söylediğin kısmı kaçırdım mı?" diye soruyor.

Oh, Tanrı aşkına. "İğrençsin."

Shelby ışınlanır. "Ben de öyle düşünmüştüm. O halde şimdilik bunu masaya yatıralım." Başını kamera dışındaki birine çeviriyor ve birden Cameron'ın iri yarı, sakallı yüzü ekranının ortasında beliriyor.

"Cam!" Onu gördüğüm için heyecanlanarak ağlıyorum, sadece harika olduğu için değil. "Selam Mare. Nasılsın?"

"Değişir. Resimlerimi gördükten sonra ne düşünüyorsun? Ben deli miyim?"

Sırıtsı değişmiyor ama şöyle diyor: "Profesyonel görüş mü? Tapuyu sana verdikleri anda bir kibrit çakmalıydın."

Başımı masanın üzerine bırakıyorum ve tekrar kaldırmadan önce bir, iki kez vuruyorum. "Ve?"

"Ve..." Shelby'ye bakar. "Karımın sana kişisel fikrimizi söylemesine izin vereceğim, ama seni uyarayım, şu hayalperest olma olayını yapıyor. Genelde haklıdır ama her zaman daha fazla iş çıkarır."

"Maren," diyor Shelby, sanki başından beri konuşmuyormuşuz gibi, "burası çok karakterli. Şu antika kasa? Kasanın arkasındaki o gömme dolaplar? Göle bakan geniş pencereyi oyuk? Rüya gibi, bebeğim. Mükemmel bir yer. Buna kesinlikle değer. Yukarı geliyorum. İkimiz de geliyoruz. İki hafta sonra. Bütün çöpleri temizleyeceğini mi söylemiştin?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, bu haber karşısında afallıyorum. "Bu hafta sonu. Sanırım kasayı bir kenara atmayacağım."

"Sakın cüret etme. Sadece çöpler. Paslı tel raflar, plastikler. Ama vintage hissi veren havalı ürünler varsa, benim için bir kenara koyun. İncelemek ve birleştiremeyeceğimizden emin olmak istiyorum."

"Gerçekten geliyor musun?" Kontrol ediyorum.

"Elbette. Biz olmadan tadilat yapacağınızı düşünmediniz değil mi?"

"Şey..." Kesinlikle öyle düşünmüştüm.

"Maren Lorraine Laughlin, şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, ama şu anda birazdan daha fazla hamilesin Shelby. Ve herhangi bir zamanda ikinizin üç farklı projesi var. Ben sadece senin meşgul olduğunu düşündüm-"

"Aile için çok meşgul değilim," diye araya giriyor Cameron, ses tonundaki kesinlik ile. Bu, son teslim tarihi yaklaşan projelerde kullandığı ses tonudur ve birisi fayans ve dolapçılara çifte rezervasyon yaptırmıştır. "Sen Shelby'nin kız kardeşi gibisin. Bu seni benim kız kardeşim yapar ve biz ailemize zaman ayırırız."

"Senin zaten büyük bir ailen olduğunu biliyorum Mare, ama benim yok." Shelby'nin gözleri sulanıyor ve boğazım refleks olarak sıkılıyor. "Benim için sadece sen ve Lore varsınız. O yüzden lütfen bunu yapmama izin ver."

Cehenneme kadar yolun var. "Onur duyarım. Ayrıca," diye takılıyorum, ancak sulu kokum muhtemelen etkiyi mahvediyor, "Çaresizim."

Shelby alkışlar. "Yaşasın! İki hafta o zaman. Şimdiden bir villa ayırttık! Yıllardır duyduğum onca güzel şeyden sonra bu tesisi görmek için sabırsızlanıyorum."

Şok olmuş bir şekilde ona göz kırpmıyorum. "Bir villa mı ayırttın?"

"Cameron bir kulübe istiyordu ama orası da doluydu ve zaten bir sürü teçhizatımız olacak. Cam aletleriyle dolu bir karavan hazırlıyor."

"Aletlerim var," diyorum burnumu çekerek. Gerçi dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Cameron gibi birinin ihtiyaç duyduğu kalitede ya da miktarda bile değil. Dün gece duvarlardan birine normal bir çekiçe vurdum ve banyo duvarına hem çok fazla hem de yeterince zarar vermedi.

Cameron sırtıyor, kendini küçümseyerek. "Ben benimkini seviyorum. Kişisel bir şey değil. Bir erkek kendi aletlerini sever."

"Buna inanamıyorum," diyorum, hâlâ dengesiz hissederek. "Seni misk balığı tutmaya falan götüreceğim. Sana borçluyum."

"Aile," diye hatırlatıyor Cam bana. "Pek balıkçı sayılmam ama bir misk balığı yakalamayı çok isterim."

"Sana bir tane bulacağım," diye söz veriyorum. "Teşekkürler çocuklar. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Shelby, "Temizledikten sonra fotoğraflarını gönder," diyor. "Dairenin de. Neyle karşı karşıya olduğumuzu daha net görmek istiyorum."

"Yapacağım."

"Seni seviyorum, Mare."

Sertçe yutkunuyorum. "İkinizi de seviyorum."

★ ★ ★

Garaj yolu büyüklüğündeki dev çöp bidonunun aşırıya kaçacağını düşünmüştüm. Ne de olsa, yem dükkânı belki beş yüz metre kare ve daire de bunun ancak iki katı. Ne kadar çöp olabilir ki? Özellikle de

Shelby'nin "vintage" ya da "estetiğe uygun" her şey hakkında son sözü söylemek istediğini akılda tutarak, bunların hepsi sürekli büyüyen bir yığının içine girdi.

Yanlış düşünmüşüm. Bayat sigara dumanı kokan eski, lekeli halılar söküldü, uzun süredir paslanmış raylara sahip dolap kapakları çekildi, sızdıran musluklara sahip küçük alüminyum lavabolar ve kalın bir yemek yağı ve kir tabakası tutan orijinal dolapların hepsi çöpe gitti. Altında daha da fazla muşamba saklayan linolyum döşeme ve evet, lambri. Çok fazla panel.

Ve bu sadece dairenin içindeydi. Su harcayan tuvaletlerden güneşten solmuş manda derisi perdelere kadar her şeyin gitmesi gerekiyordu ve bu tüm günümü aldı. Ama yardım aldım. Daha önce Donna ve Simon geldiler ve Donna nostaljiden dolayı işleri biraz geciktirirken (Fost'un dairesi, müzelerde bir oturma odasının farklı on yıllar boyunca gösterildiği tarihi sergilerden biri gibi hissettirdi, ancak sadece 1980'lerdi), Simon döşemeyi kaldırmaya gelince çok yardımcı oldu. Öğleden sonra Donna kulübeye göz kulak olmak için ayrıldı ve Simon da Anders ve Lucy'yi dondurma yemeye götürdükten sonra Joe'nun benimle birlikte kulübede mesaiye kalabilmesi için onları geceye bıraktı. (Başlangıçta plan çocukların bütün gün bizimle birlikte evde kalmasıydı, ancak bu asbest ve kurşun boyanın sihirli ikilisini bulmadan önceydi. Joe'yu arayıp çocukları evde tutmasını söyledik ve maskelerimizi taktık).

Cameron haklıydı. Bir kibrit yakmalı ve günü bitirmeliydim.

"Fost'u sigara içerken gördüğümü hiç hatırlamıyorum," diyor Joe, fanilasının koluyla alnını ovuştururken ve saçları terden diken diken olurken.

Terli iyi görünmüyor. *Yakışmıyor.*

Çekicimin arkasıyla panelden bir çivi daha sıyrıyorum. Tatmin edici bir gıcırtyla suntadan çıkıyor ve diğerine geçiyorum.

"Etrafımızda yoktu ama annen hem onun hem de karısının akciğer kanserinden ölmeden önce baca gibi sigara içtiklerini hatırladığını söyledi. Ondandır bıraktığını düşünüyorum ama o noktaya kadar bir önemi kalmamıştı. En azından duvarları için."

"Temel olarak bunu saplamalara kadar götürmeliyiz," diye homurdanıyor.

İç çekiyorum. "Cameron'ın profesyonel görüşü orayı yakmak yönündeydi."

Joe yüz maskesinin üzerinden kaşlarını kaldırarak aynı fikirde olduğunu belli eder.

"Shelby idealist biri ama. Kemiklerin ateşe verilemeyecek kadar iyi olduğunu söyledi. Ama resimlerin kokusunu alamadı. Şu anda bulunduğumuz yerde dursaydı daha farklı hissedebilirdi."

"Haksız değil. Kemikler sağlam bir şekilde inşa edilmiş ve temel yeni gibi."

Yüzümü buruşturuyorum. "Belki öyle, ama her şeyi çamaşır suyunda yıkamam gerekecek."

"Yardım edeceğiz," diye teklif ediyor ve itiraz etmek istesem de edemiyorum. Yardıma ihtiyacım olduğu için değil (gerçi var), zaten beni görmezden geleceklerini hızla öğrendiğim için.

"Tatil köyü, Lucy ve Anders'le yeterince uğraşıyorsunuz... Bunun gerekli olduğunu düşünmenizi istemiyorum. Ben yoktan var etmeye çalışan bir aptalım."

"Fost'u taşıdıktan ve yıllarca tamamen ihmal ettikten sonra buranın çürümeye başladığını bilen de biziz."

Cevap vermedim. Sadece ona ters ters bakıyorum, o da bunu görmezden geliyor ve bir kucak dolusu zehirli tavan döşemesini daha kapıdan dışarı taşıyor.

Döndüğünde başını iki yana sallayıp boynunu kırıyor. "Bu odayı paketleyelim ve sabah tekrar gelelim. Hava kararıyor ve yemek yememiz gerek."

Ayağa kalkıyorum, ellerimi sırtımın alt kısmına bastırıyorum ve omurgamı kamburlaştırıyorum. "Sadece birkaç panel kaldı. Ben çivileri sökerim, sen de onları dışarı taşırsın. Pizza sipariş etmeyi teklif ederdim ama burada yemememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Şunu bitirsen, sonra seni eve bıraksam, pizza sipariş etsen, benim evde duş alsam, sonra da yemene yardım etmek için sana gelsem nasıl olur? Babam ve annem çocukları bu gece için aldılar ama benim buzdolabım boş."

"Bana uyar," diyorum, bugün Joe'yla görüşmem bitmediği için çok mutlu görünmemeye çalışarak. Bunun beni neden mutlu ettiği konusunda da fazla düşünmeye zahmet etmiyorum. Ayakta duracak halim yok. Tek yapmak istediğim bu zehirli tozlu giysileri çıkarıp, dumanı tüten sıcak bir duşun altında durmak ve yatağa girmek.

Yine de bu adama iyi geceler demeye hazır değilim.

Panellerin geri kalanını sökmeyi bitirmek ve Joe'yu ön kapıdan çıkarmak otuz dakika daha sürüyor. O zamana kadar hava tamamen kararıyor ve ellerim çiğ, tırnaklarım yok olmuş ve omuzlarım yanıyor. Köpeğim tarafından çalıştırılan bir kaldıraç ve makara olmadan sabah yataktan

kalkabileceğimden şüpheliyim.

Joe odadan odaya geçiyor, ışıkları kapatıp pencereleri iki kez kontrol ediyor. Çünkü bütün bu çalışmalardan sonra, şimdi bu evin yanmasına izin verirsem lanetleneceğim. Onu ön kapıdan çıkarken takip ediyorum ve arkamızdan kilitliyorum, sonra arabasına doğru gidiyoruz. Bu sabah buraya kadar yürüdüm ama şimdi bunu yapmak zorunda olmadığım için minnettarım. Şu anda bir ayı görsem beni götürmesine izin verebilirdim.

Daha önce Joe'nun kamyonetine hiç binmemiştim. Her zaman bir insanın aracının içinden onun hakkında çok şey söyleyebileceğinizi düşünmüştümdür. Hayatlarının bir mikrokozmosu gibidir. Joe'nun Ford'u gösterişsiz. Modifiye edilmiş ya da yükseltilmiş bir şey yok, ama düzenli ve rahat. Onun gibi kokuyor... temiz çamaşır deterjanı ve erkek. Hiç fast-food ambalajı yok, ama çeşitli şekillerde çok sayıda yeniden kullanılabilir su şişesi ve Lucy için arkada bir araba koltuğu var. Radyo otomatik olarak telefonundaki Bluetooth'a bağlanıyor ve sadece Lorelai Jones en iyi arkadaşım olduğu için tanıdığım ve bu yüzden dikkatimi verdiğim country müzik çalıyor.

Her nasılsa, onun sinirli, karanlık country müzik dinlediğini bilmek onu daha da ateşli yapıyor. İnanın bana, benim söz konusu olduğum yerde buna ihtiyacı yoktu.

Kısa sürede kulübeme yanaşıyoruz ve geçici verandama giden çakıl taşına inerken iniltimi bastırıyorum.

"Pizza mı sipariş edeceksin?"

"Evet. Teslim edilecek. Duştan sonra sipariş vereceğim. İçimden bir ses bir dakika içinde hazır olacağımı söylüyor. Benden önce hazırsanız, içeri buyurun."

Kaşları sokak lambasında çatık. "Kapı kilitli olmadan duş alma fikrinden hoşlanmıyorum. Bana mesaj at."

"Joe. Tamam, iyi, kilitleyeceğim. Rogers içeride, kapıyı çaldığında havlar ve her şey yoluna girer. Boğulmayacağım, sadece çok yorgunum."

"Bu geceyi atlayalım mı?"

"Hayır!" Çok hızlı söylüyorum ve karanlığın pembe yüzümü gizlemesine seviniyorum. "Sorun değil. Ben acıktım. Git ve geri gel."

Joe evimin kapısını açıp Rogers'ı işemesi için dışarı çıkarmamı izliyor. İşini çabucak hallediyor ve içeride bana katılmak için geri koşuyor. İçeri girdikten sonra kapımı kilitliyorum, nefesimin altında mırıldanıyorum ve doğruca yatak odama yürüyorum, giderken soyunuyorum. Daireyi ya da yem dükkanını yakmayabilirim ama bu kıyafetleri gerçekten yakmak istiyorum.

Sonra aceleyle duşa giriyorum, neredeyse kaynar hale getiriyorum ve

kaslarımın üzerine düşmesine, beni tepeden tırnağa gevşetmesine izin veriyorum.

ON BEŞ

Çok İyi Acıtıyor

Joe

Muhtemelen evime bir paket sipariş etmeliydim ama kendime engel olamadım. Ayrıca, bu arkadaş-kardeşlerin yaptığı bir şey. Liam bu kadar uzun ve yorucu bir iş gününün ardından Maren'in iyi olduğundan emin olmamı isterdi ve yemeğinin parasını ödememi beklerdi. Eğer burada olsaydı, bunu kendisi yapardı. Burada olmadığına göre, bu bana bağlı.

Her neyse, evim boş ve çocuklarım ailemle birlikte. Mahremiyetimi seviyorum ama onlar yokken ev çok sessiz. Ben de hızlıca bir duş alıp Maren'in kulübesine gittim.

Tam kapıyı çalmak için uzanıyordum ki, pizza teslimatçısının farları tatil köyü yoluna yanaştı. Kapıyı çalmadan önce onları bekleyip pizzayı kabul ederken ödemeyi yapıyorum. Rogers söylediği gibi havlıyor ama kadın kapıyı anında açıyor. Üzerinde bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkaran mavi çiçek desenli beyaz pamuklu bir şort ve kenarları dantelli, uyumlu bir bikini var. Başka bir deyişle, pijamalarını giymiş.

Hay sikeyim. Pijamalarının neye benzediğini bilmeme gerek yoktu. Ya da çok tatlı olduklarını.

"Özür dilerim," diyor nefes nefese, geri adım atıp beni içeri alıyor. "Hemen döneceğim. Bir şeyler almam lazım."

Otuz saniye sonra, pijamalarının üzerine kocaman bir hırka örtmüş ve kalın yünlü çoraplarını giymiş. İçeri girerken ıslak saçlarını başının üstünde döndürüyor ve gözlerini kapatıp dudaklarını birbirine bastırarak uzun uzun kokluyor. "Mmm. Çok güzel kokuyor," diyor. "Bıram ve suyum var. Ne alırsınız?"

"Bira."

İki şişe alıp kapaklarını çıkarıyor. "Kutunun üzerinde yememizin sakıncası var mı? Şu anda başımın üzerinden dolaplara uzanabileceğimi sanmıyorum. Kaslarım ölüden de ölü. Saçıma yıkamak bir hataydı. Bakımla bile uğraşmadım, yani yarın hepsini kesmek zorunda kalabilirim. Düğümler korkunç olacak."

Zihinsel olarak kendimi yumruklamadan önce, onun için şartlandırmış olabileceğimi düşünmek dilimin ucuna geliyor. *Liam*. Liam'ı hatırla. Onun kardeşi. *Benim* kardeşim, tüm niyet ve amaçlar için.

Maren televizyonu açıyor ve bir oturuşta tüm pizzayı yiyoruz, kanepede yan yana biralarımızı yudumluyoruz, kutu aramızda. Bitirdiğimizde, Maren kutuyu yere bırakıyor ve bacaklarını kanepede yukarı çekiyor, yan tarafı hareketten dolayı benimkine yaklaşıyor.

Bacağımı kaldırıyorum, bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum ve sert kolumu kanepenin arkasına uzatıyorum, parmaklarım yanlışlıkla ensesindeki saçları okşuyor. Fark ettiyse bile belli etmiyor.

"Beyzbol iyi mi?" diye soruyor. "Tigers wild card için yarışıyor."

İkimiz de gitmemden bahsetmiyor. Gitmeliyim. Bunun yerine başımı sallıyorum ve Maren sesi kısıp bir yastık alıyor. Yastığı kanepenin arkasına sıkıştırıyor ama ben ondan alıp kalçama koyuyorum ve okşuyorum. "Bu daha rahat olacak. Isırmam," diyorum ona kayıtsızca, gözlerimi ekrandan ayırmadan. Sanki kalbim göğsümde güm güm atmıyormuş gibi. Çünkü öyle olmamalıydı.

Ama yine de. Ağabey tipler kucaklaşabilir.

"Teşekkürler," diyor usulca ve hemen başını yastığa bırakıyor. Bu kadar yakinken, hâlâ nemli olan saçlarının ağız sulandıran kokusu yayılıyor ve ben gözlerimi kapatıp kokunun tadını çıkarıyorum. Bir kadını duştan çıkar çıkmaz koklamayalı çok uzun zaman olmuştu. Sonunda ben de rahatlıyorum, kanepeye daha da gömülüyorum ve biraz yana kayıyorum.

★ ★ ★

Karanlıkta uyanıyorum ve nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman alıyor. Uzandığımı hatırlamıyorum ama Maren'in kulübesindeki kanepeye boylu boyunca uzanmışım. Onun küçük bedeni benimkinin içine girmiş, benimki de kıvrılmış.

onunkinin etrafında. Saçları çenemin altında düzleşiyor, sıcak nefesleri köprücük kemiğime çarpıyor. Televizyon kapalı ama kapattığımı hatırlamıyorum.

Vücudu beni yastığa sıkıştırıyor ve bunu fark etmem için bir saniye bile geçmesi gerekmiyor. Maren yumuşak bir ses çıkarıyor ve kollarımda dönüyor, sırtı önüme yerleşiyor, bana sıkıca bastırıyor.

Hay sikeyim.

Kalçalarını oynatıyor, mükemmel poposu benim kotumun fermuarını zorladığım yere doğru kayıyor ve nefesi kesiliyor. Sonra geriliyor ve nefesi kesiliyor ve artık kesinlikle uyanık.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor ve hemen uzaklaşmaya başlıyor. Hiç düşünmeden elim dışarı fırlıyor ve kalçasını kavlıyor.

"Yapma."

Mümkünse daha da gerilir. "Ne yapmayayım?" diye soruyor, hâlâ fısıltıyla. Kalçasını hafifçe sıkıyorum, sonra yan tarafını, kalçasını yatıştırıcı bir daireyle ovuyorum, ve popo. Refleks olarak, ona tekrar bastırıyorum.

"Gitme."

Tereddüt ediyor ve ne söyleyeceğini beklerken ikimizin de kalbinin küt küt attığını duyabiliyorum. Beni kovmalı. Kalkıp onu yatağına göndermeliyim. Kıcımlı kaldırıp eve gitmeliyim.

Elime uzanıyor ve ön tarafına doğru çekerek izin veriyor. Ya da belki bir istekte bulunuyor. Her iki durumda da, ben gidiyorum.

Parmaklarımı yukarı doğru kaydırıyorum, göbeğinin üzerinde, göğüs kafesiyle dalga geçiyorum ve sonunda bir tanesinin etrafında kıvrılmadan önce göğüslerinin arasına giriyorum, sert meme ucunun etrafında bir parmak ucunu dolaştırmadan önce onu avuçluyorum ve avuçluyorum. Başparmağım ve işaret parmağım arasında sıkıştırıyorum ve nefes nefese kalıyor, elime doğru eğiliyor, bu da onu bir kez daha kasıklarına doğru bastırma şansına sahip. Bana karşı kükrüyor ve ben de boynuna bir öpücük konduruyorum.

Bir kadına böyle sarılmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, dayanamayacağımı biliyorum. Kotuma boşalmama şu kadar kaldı. Bunu yapamam. Aramızda sıkışıp kalan elimi onun altına götürüyorum, kıvrılıp diğer göğsünü yakalıyorum, dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapıyorum, bana karşı çılgınca çırpınana kadar yuvarlıyorum, çimdikliyorum ve masaj yapıyorum.

Bütün bunlar ve ben daha onun iç çamaşırına bile girmedim.

Bunu hemen düzeltmek için harekete geçiyorum. "Yapabilir miyim?"

Yalnız olmamıza rağmen parmak uçlarımı kemerinin altından geçirerek doğrudan kulağına fısıldıyorum.

"Tanrım, evet."

İçine girip onu sertçe avuçluyorum, sırlıslam ve benim için hazır olduğunu görüyorum. Dizlerini açıp minderi itiyor ve parmağımı içine sokup kaplıyor, sonra yavaşça dışarı çıkarıyor, tekrar dalmadan önce klitorisinin etrafında bir, iki kez dönüyorum. Bir parmak daha ekliyorum ve elime doğru itiyor, içi bana karşı kenetleniyor. Diğer elimle meme ucunu sıkıyor, yuvarlıyor ve çekiştiriyorum.

İniltimi yutuyorum, ona karşı sıklaşıyorum ve boynunun gergin tendonlarını yalıyorum, onu tadıyorum. Öpüyorum. Onu emiyor ve işaretliyorum. Parmaklarımı içinde döndürüyorum, kıvırıyorum ve en iyi hissedeceğini bildiğim iç duvara ritmik bir şekilde sürtüyorum. Başparmağım klitorisini çevreliyor, parmaklarım meme ucunu yuvarlıyor ve ağzım kulağının hemen altında çalışıyor. Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadının ellerimde parçalanmasını istediğim kadar istememiştim. Çırpınıyor ve çırpınıyor ve tırnakları uyluklarıma o kadar sert batıyor ki kotun içinden hissedebiliyorum ve bu mucizevi bir his. Bana sürtünme şeklinden eve yapış yapış döneceğimi biliyorum ama umurumda değil gibi görünüyor. Bunu algılayamıyorum bile. Tek hissettiğim, tek bildiğim o.

Sonra kendini kaybediyor, kalçaları elimi sıkıyor, içi parmaklarıma karşı defalarca ve defalarca güçlü bir şekilde kenetleniyor, ama o boşalana, elimi becerene ve bu süreçte ruhumu çalana kadar parmaklarımı itmeyi bırakmıyorum.

O aşığı iniyor, ben de iniyorum ve aramızda sadece nefes ve kalp atışları var. Parmaklarımı içinden çekiyorum ve yokluğunda yumuşak bir inilti çıkarıyor. Bu ses yankılar halinde beynime kazanıyor - uykularımı kaçırarak yankılar.

Nefeslerimiz düzleşip kalp atışlarımız sabitlenene ve elimi onun sıcak teninden çekene ve ilk kez pantolonumdaki rahatsız edici soğuk, ıslak yapışkanlığı hissedene kadar orada şaşkın bir sessizlik içinde yatıyoruz.

Lanet olsun, sanki ikinci sınıftaymışım gibi. Liam bana öyle bir bok verirdi ki ...

Lanet olsun.

Maren aynı anda kendine gelir gibi olur ve oturur, ardından ayağa kalkar ve tek kelime etmeden banyoya doğru yürür.

Doğrudum ve ellerimi kalçalarıma sürterek onun kokusunu üzerimde hissettim. Her yerimde. Neredeyse tekrar sertleştirdim, sadece bu yüzden.

Kalkıp mutfağa gidiyorum ve musluğu çalıştırıyorum. Ellerimi yıkayıp kuruluyorum, lavabonun üstünden bir bardak alıp dolduruyorum. İçiyorum. Tekrar doldurup onu da içiyorum. Hala dışarı çıkmadı. Bardağı lavaboya koyup banyo kapısına doğru ilerliyorum ve kapıyı yumrukluyorum.

"Maren. Sonsuza kadar orada kalamazsın." "Sadece beni izle."

"Rogers'a kim bakacak?"

"Anders yapabilir." Mırıldandığını duydum ve sesi "Vay a n a s ı n ı , Anders."

"Maren, buraya gel lütfen. Gideceğim ama iyi olduğunu bilmem için yüzünü görmem gerek."

Bir, iki saniye sonra kapı açılır. "Tabii ki iyiyim. İyi olmaktan çok daha fazlasıyım. Tamamen ... *iyiyim*." Banyonun loş ışığında kızarmış yanaklarını ve dağınık saçlarını görebiliyorum. Aslında iyice boku yemiş görünüyor ama bunun egomdan başka kimseye faydası olacağından şüpheliyim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyorum alaycı bir sırtışla. "Böyle bir şey olmasını beklemiyordum ama... Böyle bir şey olduğu için üzgün de değilim."

"Açıkçası, ben de öyle. Yine de sana borçluymuşum gibi hissediyorum-" Başımı salladım. "İnan bana, bilmiyorsun."

"Ama-" diye başlıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır, diyelim ki... yok. Tamam mı? Güven bana. Ben iyiyim." "İ y i s i n . " Ve sonra gözleri büyür ve dudakları "oh" der ve yanakları daha da pembeleşir. "Evet, yani. Ben iyiyim.

Ama bunu tekrar yapabileceğimizi sanmıyorum."

"Kesinlikle hayır!" diye kabul ediyor. "Kardeşim ve senin çocukların! Ve, Tanrım, senin ailen. Ve benim ailem! Ve Arizona'daki iş-ve ben bir ilişkiden yeni çıktım ve-"

"Tamam, tamam," diye kestim sözünü. "Açıkçası bunu bir daha asla yapmamak için fazlasıyla nedenimiz var."

"Doğru."

"Doğru."

"Şey. Bu olağanüstü bir şeydi."

Göz kırpıyorum. "Gerçekten mi?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm, sen düşünmedin mi?" "Kesinlikle."

İşiliyor, omuzları gevşiyor. "Güzel. Ve bundan kimseye bahsetmemize gerek yok. Hem de hiç."

"Sikeyim hayır. Sadece aramızda kalsın."

"Harika. Müthiş. Vay be!" diyor, sevimli bir şekilde alnını siliyormuş gibi yaparak.

Eğilip yaklaşıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum, öpücüğü gereğinden yarım saniye daha uzun tutuyorum ve kokusunu son bir kez daha ciğerlerime çekiyorum.

Uzaklaştığımda, sanki o da anın tadını çıkarıyormuş gibi gözleri kapalı. Bu manzara karşısında göğsümde bir sancı hissediyorum ama geri çekilip bağlantıyı koparıyorum ve çizgileri bir kez daha çiziyorum.

"İyi geceler, Mare."

"İyi geceler, Joe. Görüşmek üzere."

Sonra çıkıyorum, kamyonetime binmeden önce arkamdan sürgünün yerine oturduğunu duymayı bekliyorum. Garaj yolunda tereddüt etmedim. Eve gidiyorum, içeri giriyorum, soyunuyorum ve yatağa giriyorum. Ama uzun bir süre uyuyamadım. Bunun yerine, az önce olanların hiçbirinin kardeşçe olmadığını düşünerek uyanık yatıyorum.

Yine de içimde umursayacak bir şey bulamıyorum.

★ ★ ★

Dürüst olmak gerekirse, Cameron Riggs televizyonda görüldüğünden çok daha iri. Genelde diğer erkekleri korkutucu bulmam. Ne de olsa deniz piyadesiydim ve bar kavgalarından anlarım. Ama bu *daha önceydi*. Hatta tamamen başka bir hayat gibi geliyor. Şimdi bekar bir babayım ve bir tatil köyünü yönetiyorum. Lucy doğduğundan beri biceps curl yapmadım. Tamircilik becerilerim hafta sonu savaşıyla başlıyor ve bitiyor. En fazla sızdıran bir boruyu tamir edebilirim, ama Cameron Riggs?

Bütün bir evi inşa edebilir. Sıfırdan. Ve bunu yüzünde kameralarla anında yapmayı öğrendi.

Görünüşe göre şarkı söyleyip dans edebiliyor ve bir zamanlar Amerika'nın pop prensesi olan eşi Shelby Springfield ile birlikte son iki yıldır *People*'ın En Güzel İnsanlarından biri seçiliyor.

Bir eli arkadan bağılyken orta yüzyıldan kalma bir gardırobu yeniden inşa etti. Altı aylık hamileyken.

Bu noktada, Lorelai Jones'un elmas ağladığını ve Craig Boseman'ın gerçek bir Midas dokunuşuna sahip olduğunu varsayabilirim.

Bu sürpriz olmamalı. Maren her zaman nakavt olmuştur, hatta nakavt standartlarına göre bile. Bunu Liam'a itiraf ettiğimden değil ama gerçek bu. Trafiği durdurabilir. Burada, Northwoods'un ortasında unutmak ya da en azından bölümlere ayırmak kolay, ama onun kendine özgü bir manyetizması var. YouTube kanalını bu kadar popüler yapan şeylerden biri de bu ve sezon dışında bile rehberli turlarının satışlarını tavan yaptıran şey de bu.

Demek istediğim, benzer benzeri çeker ve son dört saat içinde Maren'in farklı türden bir kalabalığa ait olduğu benim için kesinlikle, özenle açık hale geldi. Cameron ve Shelby'ye uyuyor. Lorelai Jones'a uyuyor. Televizyona çıkmasa ya da Grammy kazanmasa bile o da onlardan biri.

Peki burada ne işi var? (Ağabeyinin en iyi arkadaşı tarafından kanepede parmaklanmak dışında.)

Mirasını onarıyor, en yüksek teklifi verene satıyor ve sonra Dodge'dan siktir olup gidiyor ve bunu hatırlamam gerekiyor. Bu geçici bir durum. O geçici. (Parmaklarımın arasında parçalandığında çıkardığı sesler ölene kadar hafızamda yer edecek olsa bile).

Birden herkesin dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve bana bir şey sorduklarını fark ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum, yüzüm yanıyor. "Başka bir şey düşünüyordum." Başka bir şey. *Kafanı oyuna ver, Cole*. "Soruyu kaçırdım."

"Tanrım," diye soruyor Maren, kumral kaşları birbirine çatılmış bir halde. "Seni önemli bir şeyden mi alıkoyuyoruz?"

Saatime bakıyorum. "Aslında Anders'i otobüsten indirmek için on beş dakika içinde evime dönmem gerekiyor. Ama birkaç dakikamız var," diye açıklıyorum, onu rahatsız etmek istemediğim için Lucy'ye işaret ederek. Lucy, Maren'in kucağına kıvrılmış, tabletinde çizim yapıyor. Her şeyden önce bir yem tasarlıyor. Biliyorum. Ben bile inanmakta güçlük çekiyorum.

"Onu benimle bırakabilirsin," diye teklif ediyor Maren kolayca. "Ben rahatım ve o da iyi görünüyor."

Tereddüt ediyorum ama yavaşça başımı sallayarak onaylıyorum. "Anders'i ve yavrunu aldıktan sonra sana uğramamı ister misin?"

"Elbette. Muhtemelen huysuzlanmaya başlamıştır ve onu yorabilecek tek kişi Anders'tir. Getirme kuklasının nerede olduğunu biliyor," diyor. "İsterse onu getirip Rogers için arkadaki iskeleden atabilir."

"Akşam yemeği mi?" Ben soruyorum.

Maren'in dudakları yana doğru kıvrılır ve başını eğerek yumuşak bir sesle Lucy'ye sorar: "Hey, kızım, acıktın mı? Akşam yemeği için ne alalım?"

"Akşam yemeği mi?" Lucy mavi gözlerini Maren'in yüzüne dikerek, küçük parmaklarının yetenekli çizimlerine ara verdiğini söylüyor.

"Evet, akşam yemeği için ne alalım?"

"Sosisli sandviç," diyor Lucy.

"Sosisli sandviç," diye onaylıyor Maren ve ardından etkileşimimizi ilgiyle izleyen Shelby ve Cameron'a bakıyor. Cameron spekülâtif bir tavır içinde, sanki büyük bir projeye göz atıyor ve bütçenin buna uygun olup olmadığını merak ediyor. Shelby gülümsüyor ve hiçbir şey belli etmiyor. "Sosisli sandviç kulağa hoş geliyor mu?"

"Çedarlı sosisli alabilir miyiz?" Shelby büyüyen karnının üzerinde bir daire çizerek soruyor.

Bunun üzerine Maren güler. "Burası Wisconsin. Peynirli her şeyi alabilirsin."

Lucy küçük dudaklarını büzerek, "Peynir olmasın lütfen," diye seslenir.

"Sana peynir yok," diye kabul ediyorum. "Ama arkadaşlarımız için peynir alabiliriz." "Tamam," diyor, hâlâ kaşlarını çatarak. "Peynir yok, lütfen," diye fısıldıyor

ve dikkatini çizimine geri verir.

"İyi olduğuna emin misin? Bu biraz zamanımı alabilir," diyorum Maren'e. "Eğer üzülsürse, tabletine indirilmiş bir sürü PBS bölümü var, bu yüzden hiçbir şey izlemesine gerek yok. Onu YouTube'dan uzak tutuyorum. Ne yapacağı belli olmaz. Fazladan bir su şişesi de var. Şişesini musluktan doldurmama rağmen musluk suyunu sevmiyor. Oh, bir de atıştırmalık," diye devam ediyorum, sadece hatırlıyorum. "Ona Japon balığı krakerleri koymuştum ama bugün istemezse, fermuarlı iç cepte acil bir meyve atıştırmalığı olduğundan eminim. Bir de kaza geçirme ihtimaline karşı fazladan bir takım kıyafet. Yapmamalı ama yeni banyolar bazen gözünü korkutuyor. Sifonun gürültüsünden hoşlanmıyor, bu yüzden kulaklarını tıkadıktan sonra sizden sifonu çekmenizi isteyecek ...

"Aslında, Luce, hadi şimdi tuvalete gidelim. Ben gitmeden önce." Elimi uzatıyorum ve Lucy kaşlarını çatarak bana bakıyor, başını sallıyor.

"Joe," diye fısıldar Maren. "Az önce gitti. Hatırladın mı?" Gülümsemesi nazik, sesi de öyle. "Bize bir şey olmaz. Burada *üç* yetişkin olacak. Cameron'ı sayarsan, ki ben saymıyorum bile, çünkü o kocaman bir çocuk. Ne olursa olsun, sayıca ondan fazlayız."

"Bu yetişkinlerden ikisi ona neredeyse yabancı." "Onun yanından ayrılmayacağım," diye söz veriyor Maren.

"Şimdi iyi," diyorum ona, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, "ama daha önce -"

Maren başını sallar. "Önemli bir şey değildi."

Gözlerim inanamayarak açıldı. Aslında çok büyük bir olaydı. Maren bu sabah her zamanki gibi Anders'e yardım etmek için geldi ve Lucy aşırı bir duygusal yüklemenin ortasındaydı. Maren kızına yaklaşırken ceketinin fermuarını açmak gibi bir hata yaptı ve sonunda yüzüne bir bardak portakal suyu ve midesine bir tekme yedi.

Hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Maren sakın sabahlara tanık olacak kadar sık gelse bile, sonunda onu korkutup kaçıracağımızdan endişelenmekten kendimi alamıyorum.

"Tamam," diye itiraf ediyor. "Büyük bir olaydı ama kişisel olarak algılamadım ve gördüğünüz gibi" -kucağındaki kızımı işaret ediyor- "her şey unutuldu."

"Sen nasıl gerçeksin?" B a ş ı m ı sallamadan ve boynumu kaşımadan önce ağzımdan kaçırđım. "Üzgünüm, sadece... bir *fermuar* yüzünden seni gerçekten incitebilirdi." Aslında onu incitmediğine ikna olmamıştım ama Maren iyi olduğunda ısrar ediyordu. "Bir, yapmadı, yemin ederim. İki, bunu zaten konuşmuştunuz. Böyle bir şey son kez olmayacak ama onu unutmamak için elimden geleni yapacağım.

Tetikleyiciler. Yapabileceğimizin en iyisi bu."

Tereddüt ediyorum ama o haklı. Bu tür bir tepki için gizli bir tedavi yok. Sadece elimizden geleni yapabiliriz.

"Joe," diye bastırır. "Sen her şeyi düşündün. İyi olacağız. Acele etme. Hatta biraz daha fazla. Belki Anders'i külah almaya ya da özel bir şeyler yemeye götürürsün. Daha erken. Henüz yemeğe ihtiyacımız yok. Yemin ederim acil bir durum olursa sana mesaj atarım."

Anders'i biraz erkek erkeğe vakit geçirmek için dışarı çıkarma fikrini sevdim. Bunu uzun zamandır yapmamıştık... belki de hiç? Lucy ailemle iyi anlaşıyor ama sadece son zamanlarda ve asla ağabeyi yanında olmadan.

"Tamam," diye kabul ediyorum, hissettiğim kadar isteksiz görünmemeye çalışarak. Maren kaşlarını kaldırıyor ve yakalandığımı anlıyorum. "Sorun sen değilsin," diye ısrar ediyorum. "Sadece-"

"Biliyorum," diye sözümü kesti. "Ama şu anda iyi. Başka bir gün olmayabilir ve bu sorun değil. Ama şu anda olduğu yerde mutlu. O yüzden git."

Sandalyemden kalkıp yere çömeliyorum ve söyleyeceklerimi dikkatle planlıyorum. Olayı büyütmek ve Lucy'yi korkutarak gittiğimi fark etmesini sağlamak istemiyorum, belki umursamaya karar verir, ama sıvışmak da istemiyorum. Bunun başka sonuçları olabilir. "Hey, Luce, gidip Anders'i otobüsten alacağım. Birazdan dönerim."

"Tamam, baba."

Son bir kez daha kontrol etmeden önce ayağa kalkıyorum. "Tamam mı?"

Maren bana sırtıyor, Lucy'nin dikkati tekrar çizimine dönüyor. "Tamam."

Cüzdanımı ve anahtarlarımı alıp arkama bakmamaya çalışıyorum. Bu sefer kızım için endişelendiğimden değil. O emin ellerde.

Bu kez Maren'in "geçici" bir parçasını daha biriktirmek ve "sonsuz" kadar "ıma eklemek istemiyorum.

ON ALTI

Bir Dua Gibi

Maren

En iyi arkadaşım, kapı Joe'nun arkasından kapandıktan sonra yaklaşık otuz beş saniye bekliyor.

"Ne. Neydi? O neydi?" diye soruyor, sanki Joe'nun dalgın dalgın bakarken yakalandığı ve Lucy'yi benimle bırakması için onu ikna ettiğim andan beri bana baktığını fark etmemişim gibi kelimelere anlam yüklüyor.

"Gidip ana odadaki pencere koltuğunu kıracağım, böylece karım onu zımparalayıp yeniden güzelleştirebilir. Bana aldırmayın. Ben burada değilim." Cam omzunun üzerinden bana sırttı. "İyi şanslar!"

"Tuhaflaştırma," diyorum ona, gözlerim kucağımdaki çocuğa kayıyor.

"Açıkçası, ben yapmazdım. Ama Mare. Hadi ama. İki aydır mı buradasınız? Siz ikiniz sanki yıllardır evliymişsiniz gibi davranıyorsunuz!"

"Ne? Hayır, yok!"

"Köpeği getirmemi ister misin?" diye soruyor Joe'nun kalın sesinin kötü bir taklidiyle. "Yemekte ne var? Sen şu çocuğu al, ben de diğerini..." Benim sesimin daha da kötü bir taklidiyle bitiriyor.

Onun incelemesi altında yüzümün ısındığını hissediyorum. Tamam, belki de bu kulağa biraz evcimen geliyor. "Sadece buradayken ona yardım ediyorum. Biz aile sayılırız."

"Yani bana söyleyip duruyorsun. Bu "-duraklıyor ve son kelimeleri ağzından çıkarıyor- göz *sikişi* de neyin nesi?"

Düzeltiyorum, gözlerim saçlarımı "örmekle" meşgul olan Lucy'ye kayıyor. Bundan sonra dünyada saçımı kurtaracak hiçbir saç kremi yok.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, genç kulakları düşünerek sözlerimi dikkatle değerlendiriyorum. "Shelby Springfield, sen şeytansın. Yirmi soruyu bana yöneltmeye karar vermeden önce hapsedilmemi mi bekledin? Lorelai da bu işin içinde mi?"

Shelby saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve karnının üst kısmını okşuyor. "Belki ve kesinlikle. Öyleyse dökül. Kaçış yolun yok."

İç çekiyorum ve Lucy de beni taklit ederek saçlarımdan vazgeçiyor ve başını göğsüme yaslıyor.

"Kalmayacağım."

"Yani?"

"Yani bu geçici bir durum." "Ve tekrar edeceğim, yani?"

"Yani ağabeyimin en iyi arkadaşı olan bekâr bir babayla kaçamak yapacak değilim." Son sözleri aceleyle bitiriyorum ve kalbim hızla çarpmasına rağmen nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. İki hafta önce kanepede geçirdiğim o geceden beri kendime defalarca söylediğim şey tam da buydu. Yansımaları çok fazla. Kendimle yaşayamazdım. Çok fazla etken var.

Shelby yumuşak bir sesle, "Onunla çoktan yattın," diyor ve ben telaşla Lucy'ye bakıyorum ama nasıl oluyorsa kucağımda uyuyor. Kahretsin, şimdi gerçekten kapana kısılmış durumdayım.

"Yapmadım," diyorum neredeyse somurtarak. "Ama kanepemde ergenler gibi birkaç kaleyi yuvarladık ve muhtemelen hayatımda yaşadığım en ateşli şeydi. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü Shane o konuda hiç de beceriksiz değildi, um"-yine aşağı bakıyorum-"alan."

"Anlıyorum."

"Öyle mi?"

Shelby başını sallar. "Evet. Bu bir turşu." "Öyle."

"Daha fazlasını istiyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Ama onun bildiğinden şüpheliyim ve tekrar söylüyorum, ben gidiyorum. Bir kaçamak için çok fazla koşul var ve zaten ben kaçamak yapacak bir kız olduğumu sanmıyorum."

"Neden gitmek zorundasın?"

"Neden kalmak zorundayım?"

Shelby'nin bakışları kucağıma düşüyor, benimkiler de onu takip ediyor ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Ne düşündüğünü biliyorum. Aklımdan geçti. Daha çok kalbimden geçti.

Ama bunu kelimelerle ifade edemem. Söylemeyeceğim de. Bu bana düşmez. Onlar başkasına ait.

Ve ben hiç kimseye ait değilim.

★ ★ ★

Rogers'ı sabahın erken saatlerinde sisli bir yürüyüşe çıkarmak için dışarı çıktığım sırada kardeşim arıyor. Bu sabahki ikinci telefon görüşmem. Michigan'daki aile üyelerim bir saat ileride çalışıyor ve beni yakalamak için kesinlikle zaman farkını kullanıyorlar.

Ben verandada oturmuş kahvemi yudumlarken annem ve babam aradı. Her zaman tuhaf bir gecikme olduğu için nefret ettiğim hoparlörden konuştular ama iyi niyetliydim. Annem her zaman "Seni çok uzun süre tutmak istemiyorum" der. Sanki her hafta ailemle konuşmak bir rahatsızlıkmış gibi. Burada, Simon ve Donna Cole'dan birkaç adım ötede olmak yardımcı oluyor. Örneğin, Shane'le pansiyonda yaşadığımız tuhaf, *son* ayrılığı aileme anlatmak zorunda kalmadım. Donna onlara çok da korkunç olmayan tüm detayları anlattı, bu yüzden sadece duydukları kadar olaysız geçtiğine dair benim sözlü onayına ihtiyaçları vardı.

Liam, yine de. Kontrol etmeden de yapabilirim.

Normalde kardeşimle konuşmayı çok severim ama şu anda zamanlama hiç de iyi değil. Liam'a ne diyeceğimi bilemiyorum. Genelde iş (şu anda işsizim) ya da ilişkiler (şu anda bekarım) hakkında konuşuruz. En eski, en yakın arkadaşının beni kanepesinde parmaklamasının yankılarını hala hissediyorum ve evet. Bunu ona söylemeyeceğim. Bunun nasıl sonuçlanacağını hayal bile edemiyorum. Benim için de Joe için de. Özellikle de Joe, pantolonunda çok belirgin bir ıslak noktayla eve gitmeden önce söz konusu parmakla sevişme anlarının tekrarlanmasını istemediğini açıkça belirtti. Bunu tekrarlamak gibi bir planım yok ve bunu yaşayan herhangi biriyle paylaşmak gibi olumsuz bir planım da yok. Shelby hariç. O da Lorelai'a çoktan söyledi, eğer **DAYUM GIRL GET IT** mesajı bir şey ifade ediyorsa.

Ama *onlardan* ayrı olarak.

İşte buradayım, hararetle, yapmak istemediğim/yapamadığım konuşmalardan kaçınmak için yeterince ilginç, ancak aramayı bitirmenin bir yolunu arayacak kadar sıkıcı olan boş küçük konuşmalar yapmaya çalışıyorum. Şu anda son iki ay içinde bir misk balığı turunda karşılaştığım her karakterin üzerinden geçiyorum. Ona Yeller Steve-O ve Sarhoş Patrick'ten bahsettim ve teknede paylaşmak için bir tencere dolusu peynirli makarna getiren Maggie hakkında bir hikaye çıkarmaya çalışıyorum.

"Ben de sana sormak istiyordum," diye araya giriyor ağabeyim ve ben kısa kesiyorum. "Joe nasıl?"

"Kim?" Tam bir aptal gibi soruyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Joe, Maren. Josiah Cole."

"Ah. Doğru. Joe'yu tanıyorum."

"Evet. Güzel." Liam telefonda kıkırdıyor. "O nasıl?" "Joe mu?"

"Evet. Ve çocuklar. O nasıl? Onu çok görüyor musun?"

"Oh." Yutkunuyorum. Dürüst olabileceğime karar verdim. "O... şey. Sanırım iyi biri. Gerçekten çok çalışıyor. Çocukları harika. Anders benim balıkçılık ortağım. Neredeyse benim onun yaşındayken olduğum kadar misk balığına düşkün, inanabiliyor musun?" Liam homurdanıyor ve ben gülümsüyorum. "Biliyorum. Lucy de tam bir bebek. Hâlâ sabahları zor oluyor ama özel anaokuluna iyi alışıyor ve hatta geçen gece Joe biraz mola verebilsin diye ona birkaç saat bakabildim."

Kardeşim bir an sustu ve ben hemen söyledığım her kelimeyi geri almak istedim. Ama az önce ne söyledığımı *bilmiyorum*. Sonunda konuştu. "Onunla bu kadar çok vakit geçirdiğini fark etmemiştim."

"Şey, bir de çocuklar," diye açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum. "Çoğunlukla çocuklar, gerçekten. Onlar harika, Joe'nun da yardımı ihtiyacı var ve ben de buradayım. Yani..." Ne kadar savunmacı görüldüğümün acı verici bir şekilde farkına vararak sözümü kesiyorum.

"Dikkatli ol, Mare."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Yani," diyor, ses tonu ağabeyliğin her tonuyla renklenmiş bir şekilde, "biz bunu yaşadık. Joe iki çocuğu ve eski karısı olan yetişkin bir adam. Onun sorunları seni aşar evlat."

"Neredeyse otuz dört yaşındayım, on sekiz değil, Liam. Önemli değil, çünkü ben sadece bir arkadaş olarak başka bir arkadaşına -aslında *senin* arkadaşına- yardım ediyorum."

"Otuz üç yaşındasın, yirmi üçe giriyorsun Maren. Ne bir işin ne de yaşayacak bir yerin var. Yıllardır yaşadığın tek ciddi ilişkiyi 'yanlış hissettirdiği' için bitirdiğinden bahsetmiyorum bile."

Benim kendime söylemediğim bir şeyi söylemiyor ama bunu ondan duymak canımı yakıyor.

"Sadece *yardım* ediyorum," diye tekrarlıyorum, kelimelerim keskin ama ölçülü.

"Ve bu iyi bir şey," diye beni temin ediyor, ses tonu ılımlı ve bunun için onu telefonun içinden tokatlamak istiyorum. "Eminim alabileceği her türlü yardımı takdir ediyordur. Ben sadece seni onunla boyundan büyük işlere kalkışmaman konusunda uyarıyorum."

"Ne ima ettiğinizi anladığımdan emin değilim."

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Gerçekleri söylüyorum. Joe'nun yapacak çok işi var. Gerçek şeyler. Senin anlayamayacağın şeyler. İhtiyacı olan son şey de senin bu işe karışman, evcilik oynaman ve sonra da çocuklarının iyiliği için bunu geride bırakmak zorunda kaldığında duygularının incinmesi."

Dudaklarımı ısıırıyorum, sözlerini duyuyorum ve gerçeklerin içime yerleştiğini hissediyorum. Ve hissettiklerim hiç iyi değil. Kardeşim haklı. Çoğunlukla. Konuşması arzulanan çok şey bırakıyor, ancak savunmasızlığımın ötesinde ana mesajı görebiliyorum. Joe bana göre değil. Çocukları bana göre değil.

Ve ben kesinlikle onlardan yana değilim.

"Gitmem gerek Liam. Cameron'la dairede buluşmam gerekiyor," diye yalan söylüyorum, aramayı sonlandırmaya hazırım. Cameron henüz dairede olmayabilir ama ben de oraya gidebilirim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, hayatıma o kadar çabuk devam edebilirim. Tekrar.

★ ★ ★

Sezon dışı ama bar bu gece dolu. Sebebin Cameron ve Shelby olduğunu söyleyebiliriz ama bu sadece kısmen doğru. Bu gece karaoke gecesi olduğu için barda yer yerinden oynuyor. Tamam, resmi olarak değil. Sezon dışı olduğu için karaoke gecesi diye bir şey yok. Ama bir mikrofon, yüksek sesli müzik ve bir sürü sarhoş tatilci var.

Yani koltukların yarısı reality TV yıldızlarıyla dirsek teması kurmayı uman tatil köyü misafirleriyle doluyken, diğer yarısı da Josiah Cole'un barın arkasında olacağını bildiği için geldi.

Keşke abartıyor olsaydım. O *kadar* seviliyor. On sekiz yaşında rüya gibiyse - bronz tenli, kibirli, oyun kurucu gibi yapılı - otuz sekiz yaşında görülmeye değer. Üzerinde düşük belli, mükemmel şekilde yıpranmış bir kot pantolon, kolları kollarının üzerine kıvrılmış açık mavi bir düğme ve altın dalgalarının üzerine geriye doğru takılmış bir Leinenkugel şapkası var.

Johnny adında yaşlı bir müdavim Creedence Clearwater Revival'dan "Fortunate Son" şarkısını söylerken musluktan doldururken başını sallıyor ve lezzetli kalçalarını sallıyor. Geç kaldım, çünkü gelmek istemedim. Yatağımın kenarında oturmuş, erken uyuyakalmışım gibi yapmayı tartışırken Shelby bana mesaj attı.

Yem dükkanında ve dairede kığımızı yırtarak çalışıyorduk. Hiç de zor değil.

Ama yapmadım. Onun yerine, yolda olduğumu belirten bir mesaj attım, en eski kovboy çizmelerimi giydim ve makyaj yapma ya da saçımı düzeltme zahmetine girmeden kapıdan çıktım. At kuyruğu ve ChapStick gecesi, hepsi bu.

Ve bira. Birden fazla bira. Eğer bundan kurtulacaksam, alkole ihtiyacım var. "Hey! Sonunda!" Shelby, barda bir tabure çekerken beni bulduğunu söylüyor. "I

Cam'i üzerine salmak üzereydim! Uyuduğunu sanmıştım!"

"Bunu düşündüm. Oldukça yorgunum," diyorum ona. "Sadece bir bira içip bırakabilirim."

"Ne?" Shelby'nin gözleri Oreo büyüklüğünde. "Kesinlikle olmaz. Bu bizim son gecemiz ve Cam'i benimle düet yapmaya ikna ettim bile. Aslında iki tane. Ben 'I Got You Babe'i seçtim, o da 'Friends in Low Places'ı."

Oh, Tanrı aşkına. Ünlü tiplerle arkadaş olduğum için başıma bunlar geliyor. *Çok fazla karaoke*. Keşke Lorelai burada olsaydı.

"Ben şu birayı alayım o zaman," diyorum ve bara doğru kayarak sıramı bekliyorum.

Joe birkaç sarışın yirmilikle meşgul olduğu için Donna bana servis yapıyor. Biramı istiyorum ve yanımda bir koltuk açılıyor, ben de Shelby'ye işaret ediyorum, o ve Cameron geliyorlar. Her zamanki centilmenliğiyle (ayrıca, dev gibi olduğu için taburelere zor sığıyor), Cam koltukları bayanlara bırakıyor ve omuzlarımızın üzerinde duruyor.

Birinci biranın sonunda, Donna yanağıma veda öpücüğü kondurdu ve Shelby benden koltuğunu kurtarmamı istedi, böylece dondurma külahı seçebilecekti.

Coles'un genellikle sadece dondurma kamyonlarında bulunan çeşitli seçenekleri stokladığı köşedeki dondurucu.

İkinci biranın sonunda, Cam ve Shelby ilk düetlerini sağır edici alkışlar ve onları kaydeden birkaç düzine telefon ekranı eşliğinde söylediler.

Üçüncü biranın sonunda Joe önümdeki bara yaslanmış, Cameron'la doğumhanede nasıl bayılmayacakları hakkında sohbet ediyordu. Ben öne doğru bastırdım, o da öyle, ön kolu benimkinden birkaç santim ötede. İşte o zaman oldu. Dört gün önce kardeşimle telefonu kapattığımdan ve Coles'larla arama biraz mesafe koymaya karar verdiğimden beri korktuğum an, benim için değil ama onların iyiliği için. Joe adının bağırılma sesiyle barda doğruldu ve biri ona mikrofonu uzattı. Gülüyor ve güzel mavi gözlerinin etrafındaki küçük çizgilerin kırışması beni büyülüyor. Biramın etrafına sardığım parmaklarım -Joe'nun sormadan bana uzattığı taze bir bira- sıkıca sarılıyor ve sonra buğunun etrafında kayıyor.

Tek gereken o kendine özgü açılış akorları ve kalbim doğrudan boğazıma atlıyor. Ve o piç de bunu biliyor. Bana doğru dönüyor ve şarkı söylemek için ağzını açmadan önce bana sevimsiz bir göz kırpmıyor.

Bu Bon Jovi. Herhangi bir Bon Jovi de değil. Çocukluk anılarımin en romantik şarkısı: "I'll Be There for You." Çok ateşli bir şarkı ve ünlü en iyi arkadaşım ve kocası da dahil olmak üzere barın geri kalanının nasıl eşlik ettiğini fark etmiyorum bile çünkü tek görebildiğim Joe. Ve beni sonsuza dek mahvettiğinin farkında değilmiş gibi bana gülümsemeye devam ediyor. Bu kadar mükemmel olmayı bırakması için ona bağırarak istiyorum. Bu bara atlayıp kollarımı ve bacaklarımı ona dolamak ve asla bırakmamak istiyorum. Kapıdan koşarak çıkmak, eşyalarımı toplayıp Arizona'ya ve Büyük Kanyon'a gitmek ve beni işe almaları için yalvarmak istiyorum.

Sonsuza kadar burada kalmak, onun bu kadar mutlu ve rahat olmasını izlemek istiyorum.

Bunun yerine, yüzümün neredeyse acıtan bir sırtışı dönüşüğünü hissediyorum ve şarkıya eşlik ediyorum. Joe çabamı fark ediyor ve yüzü değişiyor, inanılmaz derecede hafifliyor. Başını geriye atıp Bon Jovi gibi keman çalarken boynundaki tendonları izliyorum, sonra bakışlarını benimkilere çevirip bana gülümsüyor.

Sonunda, koroya devam etmeden önce beni işaret ederek ağzını açıyor.

Ve birden ben mutlu olduğum için onun da mutlu olduğunu fark ettim. Çünkü içimden bu gülümsemeyi çıkardı. Bu yüzden mikrofonu aldı ve Bon Jovi'yi söyledi. Bunu benim için yaptı.

Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

★ ★ ★

Kaçamak yapmadığımı söyledim. Ve yapmıyorum. Bağlıyım, sadıkım ve sıradan şeylerle ilgilenmiyorum.

Ama beni gülümsetmek için Bon Jovi söyledi. Ondan önce de kanepemde bana müthiş bir orgazm yaşattı. Ondan önce de beni teknesine aldı ve harika bir gün yaşattı. Ondan önce de beni tatil köyünde güzel bir kulübede bedava kalmaya ve rehberli balıkçılık turları yapmaya ikna etti ki buna bayılıyorum ve üç buçuk bira içtim ve çok tahrik oldum.

Hala. Bu hiç bana göre değil. Ben sıradan şeyler yapmam. Hem de hiç. Ben kesinlikle üçüncü randevuları seven bir kıyım. Yargılamıyorum, sadece birine ısınmam biraz zaman alıyor.

Ama sanki Joe'dan etkilenmek için doğmuşum gibi.

Kardeşim beni iyice uyardığından beri onunla yalnız kalmaktan dikkatle kaçınıyordum - yine de barı kapattıktan sonra Joe benimle eve kadar yürümeyi teklif etti ve ben de onu içeri davet ettim. Ellerim saçlarında, dilim ağzında, yumrukları gömleğimde, kalçaları bana doğru bastırılmış halde, onu kapıya yaslamadan önce kapıyı zar zor kapattı. "Son kez" lanet olsun, itiraz bile etmedi.

"Seni öpmek istiyorum,"
diyorum ona. "Sen zaten-"

Parmağımın ucunu dudaklarına bastırarak sözünü kesiyorum. "Burada olmaz." Parmaklarımı kot pantolonuna bastırıldığı yere sürüyorum. "Buraya."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye ısrar ediyor Joe, ben fermuarını yavaşça indirirken. Dürüst olmam gerekirse ses tonu pek inandırıcı değil. Sikini ağzıma almak istemeyen biri için oldukça nefes nefese kalmış durumda.

"Şşşt," diye fısıldıyorum, elimi bel kemerinin içine sokarak. "Eğer bunu istemiyorsan, yapmayacağım. Aksi takdirde, sessiz ol ve seni tatmama izin ver."

"Lanet olsun," diye inliyor. "Yıllar oldu, Maren. Bilmiyorum eğer..." Sözüünü kesiyor, görünüşe göre kendisiyle çelişiyor. Sertçe yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum ve dilim dışarı fırlayıp kirli çenesinin kulağıyla birleştiği yeri yalıyor. "Lütfen," diye fısıldıyor ve ben hemen

pantolonundan çıkarıp ellerimle kavıyorum, kalın ve güçlü. Tam orada dizlerimin üzerine çöküyorum. Öne doğru eğildiğimde ağzım sulanıyor, dilim ucuna doğru fırlıyor ve yavaşça daireler çiziyor. Sonra yarığı yalıyorum, onu tamamen ağzıma alıp sertçe emmeden önce elimi pompalıyorum. Başı bir gümbürtüyle kapıya çarpıyor ve tıslayarak kalçalarını sallıyor. Yavaşça ağzımı beceriyor ve ben hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Dilimi yuvarlıyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve elimi kalçasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Ben emdikçe ve nefesi sertleştikçe kavrayışımı büküyorum ve sıkıyorum.

"Maren, ben gidiyorum-" Başıma, omuzlarıma uzanmaya çalışıyor ama kıpırdamıyorum. Daha sert emiyorum, ona daha fazla dilimi, daha fazla elimi, tüm coşkumu veriyorum. Kalçalarım sıkılıyor, iç çamaşırım ıslanıyor, göğüslerim karıncalanıyor ve tek istediğim bu adamın parçalandığını duymak.

Bir an sonra da yuttu. Onu bırakmadan önce yutuyorum ve alnımı kalçasına dayayıp nefesimi tutuyorum. Nefes nefese kapıya yaslanmış, zar zor ayakta duruyordu, ben de onu nazikçe önce boxer'ına, sonra kot pantolonuna sokup fermuarını çekiyorum. Sonunda ayak parmaklarımla üzerinde sallanıyorum ve ayağa kalkmak için kapıyı itiyorum.

Tekrar göz hizama geldiğimde nefes nefese "Az önce ne oldu?" diye soruyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, birden kendimi çok ayık ve çok sakın hissediyorum.

İçerik.

Bu iyiye işaret olmalı, değil mi? Tabii düşündüğüm kadar sakın değilsem. Sanırım bunu zaman gösterecek.

Cevap vermek yerine onu tekrar susturuyorum, dudaklarımda küçük bir sırıtma oynuyor ve sakallı yanağına bir öpücük konduruyorum. Arkasından kapı koluna uzanıyorum ve çeviriyorum. İpucunu anlıyor ve hareket etmeye başlıyor.

"İyi geceler, Joe. İyi uykular."

Loş ışıkta bana gülümsüyor ve kapıdan içeri giriyor. "Sayende bir bebek gibi uyuyacağımı umuyorum. İyi geceler, Maren."

Kapıyı arkasından kapattım ve kapıya yaslandım. İçimdeki zonklamayı hissederek yatağa gitmeye karar veriyorum. Ağzımla onunla uğraşırken çıkardığı seslerin anısının kendi orgazmım için mükemmel bir soundtrack olacağını düşünüyorum. Ben de iyi bir uyku çekmeliyim.

YEDİ

Kendi Atışını Engelleyen Çocuk

Joe

On dört yıl önce, Orta Doğu'da bir yerlerde

Neredeyse bir saattir bilgisayar laboratuvarında oturmuş, yalnız kalmayı bekliyorum ama Kennedy'nin evde e-posta göndermesi gereken üç kız var. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum. Sadece hepsini bir arada tutmayı değil, üç kızın ilgisini çekmeyi de. Kıyafetleriyle bile pek hoş görünmüyor ve biraz hıyardan da öte, ama sanırım herkes kendi başına.

Sonunda klavyeden uzaklaşıyor ve iğrenç bir iniltiyle parmaklarını başının üzerine uzatıyor. "Bitti." Yazıcıya doğru yürüdü, sayfaları aldı ve yüzüme doğru salladı. "Yeni şaplak bankası materyalleri hazır ve yüklendi."

"Güzel," diyorum ona donuk bir sesle.

"Geri mi dönüyorsun? İstersen okumayı beklerim."

İlk kez değil, bu kızların özel e-postalarını alıp diğer erkeklere yüksek sesle okuduğunu bilip bilmediklerini merak ediyorum. Yabancılar onların cinsel fantezilerini duyup kahkahalarla kükrüyorlar. Belki de biliyorlar ve umursamıyorlar. Morallerini yükseltiyordur ya da her neyse.

"Devam et," dedim ona.

"Kızın senin ne kadar yaşlı bir adam olduğunu biliyor mu?"

Bir cevap beklemiyor, zaten ben de ona bir cevap vermeyecektim. Hepsi bana "Büyükbaba" der. İlk başta ismim İç Savaş'tan kalma bir şeye benzediği içindi. Josiah Cole. Ama sonra

Çünkü liseden beri birlikte olduğum bir nişanlım var ve onunla uğraşmıyorum. Teoride bile.

Benim tarzım değil.

Kennedy gitti ve sonunda yalnız kaldım. E-postalarımı kontrol etmedim. Bu gece Kiley ve anneme çoktan cevap vermiştim. Kiley'nin e-postası düğün planlamasına dair sorularla ve işle ilgili dert yanmalarla doluydu. Çiçek aranjmanları hakkında fikir yürütecek kafa yapısında olmasam ve "çilekli yaseminli nane" dolgusunun katmanlı bir pastada nasıl bir tadı olacağını hayal bile edemesem de elimden geldiğince yanıtladığım normal şeyler. Annemin e-postası beni çok kötü hissettirdi ama niyeti bu değildi. Her şey tatil köyü, babam ve eski arkadaşlarımın üniversiteden mezun olup taşınmalarından sonra neler yaptıklarıyla ilgiliydi.

Hepsi iyi şeyler. Onlar adına mutluyum. Ve genellikle bu tür haberler beni rahatlatır. Yaptığım işten memnunum. Ben denizciler için yaratılmışım. Bir amacım var ve bu benim huzursuzluğumu tamamlıyor.

Ancak, genellikle gece geç saatlerde, her şeyin sessiz olduğu, kimsenin bize saldırmadığı ve görevler arasındaki o bekleme döneminde olduğumuz anlarda, ev özleminin ağır baskısını hissediyorum.

Arama motoruna tıklayıp adını yazmadan önce bir kez daha arkama bakıyorum. Musky Maren. Beklendiği gibi, yeni içerik eklemiş. Mantıklı - Wisconsin'de yaz tatili. Başka eyaletlerde, başka göllerde de videolar kaydetmiş ama kendini evinde hissettiğini söylediği yer Wisconsin. Web sitesine bu yüzden geliyorum.

İlk videoya tıklıyorum ve koltuğuma yerleşip sesi ayarlıyorum. Maren'in videolarının en iyi yanı çok fazla konuşmaması. Yine de bazen sesi kapatıyorum. Balık tutma ipuçlarıyla ilgilenmiyorum. Sadece bir süreliğine çölde olduğumu unutmak istiyorum. Dalgıç kuşlarını, boyalı kaplumbağaları, mavi gökyüzünü, beyaz bulutları ve hafifçe dalgalanan dalgaları görmek istiyorum. Çamla öpüşen rüzgârın kokusunu alabildiğimi hayal etmek istiyorum. Bir keresinde Mare bir anne siyah ayıyı ve yavrularını gölde yüzerken yakaladı ve ben de göğsüm yanarak sessizlik içinde onları izledim.

Bugün Maren'i izliyorum. Onu hayatım boyunca tanıdım ama benim için hep bir çocuktü. Bu sefer, ne kadar yetişkin göründüğünü fark ettim. Olgun. Uzun kıvılcıkkahverengi saçları bir beyzbol şapkasının siperliği altında toplanmış, uçları rüzgârda savruluyor. Üzerinde şort ve sade bir atlet var. Bronzlaşmış uzuvlar

ve rahat bir gülümseme. Çiller burun köprüsünü süslüyor ve yanaklarına dağılmış. Yaz gibi görünüyor.

Hesap yaptım. Birkaç ay sonra yirmi beş yaşına gireceğim. O zaman o kaç yaşında olmalı? On dokuz mu? Yirmi mi? En iyi arkadaşım Liam'ı, onun en büyük ağabeyini düşünerek kendi kendime sırtıyorum. Eminim onun peşinden koşan serseri çocukları savuşturmaya çalışırken altına sığıyordur.

Ona bu işi kıskanmıyorum.

Ekranda, Maren'in yüzü geniş, ışıltılı bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor ve ayağa kalkıyor, oltasını çekiyor ve elleri hareket ediyor. Heyecanlı ciyaklamasını duymak için tam zamanında sesi açıyorum. İşte. Bu benim bildiğim Jig'e benziyor.

Bir su sıçramasının ardından dev bir kuzey turna balığını tutuyor, kancayı ustalıkla çıkarıyor ve iğne keskinliğindeki dişlerden kaçınmaya dikkat ederek parmaklarını solungaçlara takıyor. Dünyanın öbür ucundan, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, sandalyemde arkama yaslanmış onu izliyorum. Bana balıktan, kullandığı yemden, suyun durumundan bahsediyor; hepsini coşkulu, nefessiz bir şekilde anlatıyor, mutluluktan kan ağlıyor ve ben bunu solar pleksusuma bir füze saldırısı gibi hissediyorum.

Beni eve getirdi.

★ ★ ★

Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok, tek bildiğim durmak istemediğim.

Üç yıldır akraba olmadığım bir kadına sarılmamıştım ve birdenbire kanepelerde öpüşmeye ve karanlık koridorlarda Maren Laughlin'den kafa almaya başladım. Bebekliğinden beri tanıdığım Maren. Kardeşi otuz küsur yıldır benim can yoldaşım. Kardeşinin mükemmel ağzına dokunduğunu öğrenirse sikimi vuracak olan kardeş.

Gözlerim kafatasımın içinde yuvarlanıyor, dilinin kıvrılışını hatırladıkça...

Tanrım, başım belada.

Bunun olmasını planlamamıştım. Aslında, tam olarak ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim. Onun etrafında olmayı sevdiğimi biliyorum. Ve benim

Çocuklar onun etrafında olmayı seviyor. O da bizim etrafımızda olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Arkadaşları çok ama iyi anlamda. Ailesi beni kendilerinden biriymişim gibi seviyor, ben de onları seviyorum. Ben bekâрім, o da öyle. Ben bir yetişkinim, o da öyle. Maren tatil köyünü ve gölü en az benim kadar seviyor.

Tüm kutular işaretli ama yine de tam olarak ne *için* işaretlendiklerinden emin değilim. Arkadaş mıyız? Bunlar menfaat mi? Çıkıyor muyuz? Ona çıkma teklif etmeli miyim? Bir kıza, bir kadına çıkma teklif etmeyeli yirmi yıl oldu. O kadar uzun zaman oldu ki bir kızdı ama şimdi bir kadın olacak. Artık böyle mi yapılıyor hiçbir fikrim yok.

Ve bunu isteyip istemediği konusunda hiçbir fikrim yok. Bana ve çocuklara giderek bağlanıyor gibi görünmesine rağmen, iş biter bitmez ve yem dükkanını ve daireyi satar satmaz buradan ayrılacak. Neredeyse en başından beri hayatımıza sorunsuz bir şekilde uyum sağlamıştı, öyle ki arkadaşları gelene ve aramıza mesafe koyarak bir adım geri çekilene kadar bunun olduğunu bile fark etmemiştim.

Sonra, gerçekten fark ettim. Ve bu hoşuma gitmedi. Onu korkutacak bir şey yapıp yapmadığımdan emin değildim. Kabul edelim, eski sevgilim ve hazır ailem arasında burada tam olarak bir ödül değilim ve Maren'in önünde tüm dünya var. O muhteşem, tatlı, cömert, sabırlı, dışa dönük ve herkesi kendi yörüngesine çekip döndürme yeteneğine sahip.

Ya hepsi buysa? Manyetizma. Yerçekimi. Kimya.

O aptal Bryce Callahan gibi onun peşinden nefes nefese koşan çaresiz bir ahmak mıyım? Onun YouTube kanalını takip eden ve fotoğraflarına bakıp otuzbir çeken tüm o adamlar gibi mi?

Onu kendi haline bırakmaya neredeyse kendimi ikna etmiştim. İşini bitirmesine ve rüzgâr onu nereye götürürse oraya gitmesine izin verdim. Bu en iyisi olacaktı ve ben de bunu yalnız ve zavallı olmama bağlayacaktım. Ama sonra dün gece, o gözlerini kaçırdığında Bon Jovi söyledim çünkü onu neşelendireceğini umuyordum. Kendime engel olamadım. Tek istediğim neşeli ve mutlu Maren'i geri getirmektir. Ve bir tılsım gibi işe yaradı. Yanan bir ev gibi parladı.

Ve sonra beni kamarasında yedi bitirdi. Gerçekten. Başım hala dönüyor. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Konuşmamız lazım.

Belki de bilmiyordur. Tüm o seksi susturmalarıyla bunu istemiyor gibi görünüyor. Belki de artık çıkmak böyle bir şeydir. Bu bir takılma mıydı? Biz

Takılmak mı?

Genelde Liam'la bu tür konuları konuşurdum ama... malum sebeplerden dolayı bu konu kapandı.

Bu yüzden Cameron Riggs'ten bu sabah benimle kahve içmesini istedim. Ona bazı yenileme sorularım olduğunu ve villalardan birinde tavsiyesine ihtiyacım olduğunu söyledim. Bu yalan değil, çünkü bu kış onları yenileyeceğiz. Sadece bunun için zaten güvenilir bir müteahhidim var.

Cameron kamyonetiyle geldi. Golf arabasından atlıyorum ve hemen ona dumanı tüten karton bir fincan sade kahve uzatıyorum. Dün geceki doğaçlama karaokeden sonra biraz yıpranmış görünüyor, ama yine de hayatta piyangoyu kazandığını bilen mutlu bir piç gibi iyi huylu bir şekilde gülümsüyor.

Villanın kapısını açıyorum ve solumuzda mutfak, sağımızda oturma odası olan geniş bir açık alana adım atıyoruz. Cameron yön bulmak için hemen bana bakıyor.

"Aslında tadilat tavsiyesi konusunda yalan söyledim ama endişelenme," diye aceleyle onu temin ediyorum. Adam kocaman ve onu köşeye sıkıştığını hissettiğinde yumruk atmayacağından emin olacak kadar iyi tanımıyorum. "Seni pusuya düşürmüyorum. Bir konuda tavsiyeye ihtiyacım var ama inşaat konusunda değil."

Cameron granit kaplı adaya yaslanıyor ve rahat bir şekilde kahvesini yudumluyor. "Ah. Ben de merak ediyordum. Bir saniye bekle." Cebinden telefonunu çıkarır ve hemen kaydırmaya başlar.

"Sen ne-" Ama şimdiden bir FaceTime aramasının ayırt edici sesini duyabiliyorum.

Bir erkek sesi telaşlı bir güney aksanıyla konuşuyor. "Riggs, smokin konusunda Arlo'yu aramanı söylemişim. Bu keten pantolon meselesiyle yanlış ağaca havlıyorsun. Mayo giysen de umurumda değil, Lorelai koridorun sonunda Tanrı'nın bana bir hediyesi gibi göründükten sonra bayıldığımda beni yakalamak için zamanında oraya gel yeter."

Cameron gülerek ekrana doğru başını sallar. "Nefesini boşa harcama, *Huckleberry*. Sağdıcınla bu işi çoktan hallettim. Bunun için aramıyorum. Burada tavsiyemize ihtiyacı olan biri var. Maren'a aşık."

SEKİZ

Lütfen, Lütfen İstedığımı Almama İzin Verin

Joe

Diğer uçtaki ses, sanırım Huckleberry, "Sonunda Joe ile mi tanışıyorum?" demeden önce anladığını belli eden bir homurtu çıkarıyor.

Cameron'ın "Evet, ben Joe" dediğini duyduğumda nefesim kesiliyor, hırıltılar çıkarıyorum.

"Pekâlâ. Duyalım bakalım."

Cameron telefonu adaya, ikimizin yüzüne bakacak şekilde bırakıyor ve başlamam için işaret ediyor.

"Öncelikle, ben Maren'a aşık değilim."

"Tartışılabilir," diyor Cameron.

"Elbette, dostum." Lorelai'ın müstakbel kocası Craig Boseman olduğunu tahmin ettiğim Huckleberry, bunu bana hiç inanmadığını belli eden bir şekilde söylüyor.

"Burada neler olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandım, utanarak. "En başta Maren'i sormam gerektiğini bile söylememiştim ve kesinlikle *Huckleberry*'yi bu işe karıştırmamı istememiştim."

"Bana Huck ya da Craig diyebilirsin." "Memnun oldum."

Cameron tezgâha yaslandığı yerden sırtıyor. "Yani beni buraya gerçekten inşaat hakkında konuşmak için mi getirdin?"

"Tanrım, lanet olsun. Tamam."

"Her şey yolunda Joe," diyor Huck sabırlı bir ses tonuyla. Ekranda ona bakmak için biraz zaman ayırıyorum. Bir ofiste gibi görünüyor. Çok normal görünüyor. Kirli sakal, tişört, siyah bir gözlük. "Konuşuyorsun

Bu üç olağanüstü kadından birine aşık olan gezegendeki diğer iki erkeğe. Kulübe hoş geldiniz."

Başımı sallayıp kahvemi bırakmadan önce ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor ve devam etmeye karar veriyorum. Bu konuda konuşacak başka kimsem yok gibi.

"Peki, tamam. Tamam. Hemen konuya giriyorum. Maren'dan hoşlanıyorum. Ve sanırım o da benden hoşlanıyor. Kahretsin." Yaltaklanıyorum. "Ortaokul çocuğu gibi konuşuyorum." Doğrulup yutkunuyorum ve yeniden başlıyorum. "Ona karşı bir şeyler hissediyorum ve bazen onun da bana karşı bir şeyler hissedebileceğini düşünüyorum ama bunu söyleyemiyorum."

"Riggs?" Huck gözlüklerini çıkarıp onlarla ekranı işaret ederek dürtüyor.

"Maren'le konuşmadım ama çok fazla göz sikişi yapıyorlar." Yine tılandım. "Ne?"

Cameron omuz silkiyor. "Ne demek *ne*?"

"Tanrım." Avuçlarımı gözlerime sürüyorum. "Boş ver, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Joe. O buna değer. Hepimiz o yollardan geçtik. Kelimenin tam anlamıyla. Lorelai ile flört etmek için kullandığım anonim bir erotik şiir hesabım vardı ve Cameron sadece Shelby ile seks yapmak için ev inşa etmeyi öğrendi."

"Bu çok basite indirgemek olur." Cameron ekrandaki Huck'a kaşlarını çatıyor. "Her şey ben step dansı yapan bir çocukken başladı' on bir yaşındaki versiyonu, Riggs."

Bu adamlar aptal. Adanın önündeki kanepeye çöküp onlara bakıyorum.

"Maren'la konuşmam gerek. Bunu biliyorum. Göz sikişi ya da her neyse onun ötesinde. Ben sadece... boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Bunu yapmayalı yirmi yıldan fazla oldu," diyorum onlara. "Bugünlerde bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ona çıkma mı teklif edeceğim? Ya da başka bir şey?"

Cameron doğrulur, geniş geniş sırtır. "Bu iyi bir başlangıç."

"Sadece... takıldık mı? Birkaç kez?" Kulaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum. Bu çok aşağılayıcı.

"Tamam," diyor Huck, ekrandaki gözlükleriyle tekrar işaret ederek. "Peki nasıldı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Cehennem kadar sıcak. Belli ki." Sırıttır. "Bu çok iyi."

"Doğru. Muhtemelen sözde göz sikişinin nedeni de bu, gerçi Cameron'ın bunu doğru okuduğundan hâlâ emin değilim."

"Shelby de görüyor," diye mırıldanıyor Cameron, sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi. Sanırım öyle de oldu.

Huck boğazını temizler. "Meseleyi anladığımdan emin değilim." Kanepeye yaslandım. "Ben de anlamıyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Onun *gibi*," diyorum, *"gibi"*yi vurgulayarak. "Evet.

Hem de çok." "Peki seni engelleyen ne?"

"Ailesini hayatım boyunca tanıdım. Kardeşi benim en iyi arkadaşım. Bu bir sorun. Ayrıca bana karşı bir sıcak bir soğuk. Bence ilgileniyor ve çocuklarımla arası çok iyi ama benden daha genç ve bırakın benimkini, çocuk isteyip istemediğini bile bilmiyorum."

Cameron dudaklarını büzüyor. "Bu biraz fazla ileri gitmek olmuyor mu sence de? Daha bir randevun bile olmadı."

"Mesele de bu zaten!" Tedirgin bir şekilde işaret ediyorum. "Aynı fikirde olmadığımız sürece bir randevuyu düşünemiyorum bile çünkü ailelerimiz ve çocuklarımız anlaşmayı bozuyor. Onun burada kalmaması anlaşmayı bozar. Bu tamamen bencilce, biliyorum. İlk buluşma olmadan birinden bunları nasıl isteyebilirim? Hele Maren gibi birinden?"

Cameron'ın yüzü daha ciddi bir hal alıyor. "Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

"Kesinlikle. Bu çok fazla," diye kolayca onaylıyor.

Huck, "'Maren gibi biri' derken ne demek istiyorsun?" diye sorar.

Bir nefes veriyorum, parmaklarım hayal kırıklığıyla saçlarımı çekiştiriyor, kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"O her şey gibi. Maren'ın içi de dışı da çok güzel. O... o beni sakinleştiriyor. Onunlayken evimdeymişim gibi hissediyorum. O bana bunu veriyor. Rahat, ama aynı zamanda tanıdığım en seksi kadın. Bunun nasıl doğru olduğunu bilmiyorum, çünkü büyürken onu pek fark etmemiştim. Belki de çok gençti. Ama şimdi sanki odaya girdiğinde her yerim onu fark ediyor. Daha onu görmeden. Onu orada hissediyorum ve onu istiyorum, ama aynı zamanda sadece onunla konuşmak için yanında olmak istiyorum. Onu güldürmek için. O gülüyor ve bu aptalca bir şey."

"Aptal mı?"

"Yani, ben... aptalım. Yine de onun için. Ve genel olarak."

"Ona tamamen aşığım," diye kabul ediyor Huck. "Üzgünüm dostum. Artık onun içindesin."

Tartışmıyorum. Kabul etmeye hazır değilim ama kendimi duyabiliyorum. "Peki ben ne yapacağım?"

"Adamım." Cameron gülüyor. "Hiçbir fikrim yok."

Tekrar kanepenin minderine yaslandım, yenilmiştim.

Huck, "Bence onunla konuşmalısın. Ama bahsettiğin tüm nedenlerden dolayı bunun neden zor olduğunu anlıyorum. Gerçekten çok erken bir dönemde çok fazla baskı var."

"Ve kalmayı planlamıyor."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı; Cameron dalgın dalgın bir şeyler yudumluyor, Huck düşüncelere dalmış, ben de mutsuzluk içindeyim. Ta ki Cameron aydınlanana kadar.

"Ona kalmasını söyle."

Şüpheli görünmemeye çalışıyorum. "Sence?"

İri adam omuz silkiyor. "Zararı olmaz. Daire ve yem dükkânı satılmak üzere neredeyse hazır ama o burada oldukça rahat görünüyor. Tatil boyunca kalmasını ve işlerin doğal olarak ilerlemesini isteyin. Umarım zaman size daha fazla bakış açısı kazandırır. İkinize de."

Bu fikrin bir değeri var. Hayır diyebilir ve bu benim cevabım olur ya da evet diyebilir ve birlikte daha fazla zaman geçirebilir ve nereye gideceğini görebiliriz. Belki ona çıkma teklif bile edebilirim.

"Bu kötü bir fikir değil," diyorum bir süre sonra.

"Ne olursa olsun," diyor bana, tezgâhı düzelterek, "bence senden hoşlanıyor. Neredeyse senin onu izlediğin kadar o da seni izliyor. Uzman sayılmam, Shelby'yle aramı düzeltmem on yılımı aldı.

-Ama kalmaya karar verdiğimde her şeyin bir araya geldiğini biliyorum. Sadece soracak cesarete sahip olmanız gerekiyor."

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim. O buna değer."

"Öyle," diye onaylıyor Huck. "Hepsi öyle. Tamam, her şey hallolduğuna göre gitmem gerek, stüdyoda Annie Mathers var. Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Joe. Şubat'ın ilk hafta sonunu boş tut."

Huck aramayı sonlandırıyor ve ben Cameron'a bakıyorum, o da telefonunu kaldırıyor. "Şubat mı?"

Cameron sırtıyor. "Onun düğünü."

Bir şey yapmaya karar verdiğimde, bunu hemen yapmalıyım. Şimdi geç oldu, dün olsa daha iyi olurdu. Cameron ve Shelby saatler önce ayrıldılar ve Maren bana dairede olacağını, yeni, kaplamasız, alçıpan duvarlarını boyayacağını söyledi. Ekim sonu gökyüzü ağır, bulutlu ve kar kokuyor. Ben farkına bile varmadan göl donmuş olacak ve yeryüzü buz ve beyaz bir tabakanın altına gizlenecek. Maren'in yerinde olsaydım ve buradaki işlerimi bitirseydim, bu gerçekleşmeden önce buradan ayrılmayı planlardım.

Şimdi ona soruyorum.

Cameron ve Craig ile daha önce yaptığım konuşmaya rağmen, bu konuda hâlâ kendimi çok garip hissediyorum. Öpüşmeler, flörtler ve son birkaç aydır birlikte geçirdiğimiz zamanlara rağmen, kendimi bir şekilde olayları yanlış yorumladığıma ve büyük bir yanlış adım atmak üzere olduğuma ikna etmek çok kolay. Başka bir deyişle, çıldırıyorum. Şunu da belirtmek gerekir ki, yıllardır hiçbir şeyden korkmadım. Ben çıldırmam. Sakin ve soğukkanlı kalarak işlerimi hallederim. Toparlandım. Çıldırmak seni deniz kuvvetlerinde öldürür.

"Bu sadece bir soru," diyorum nefesimin altında. "Ölüm kalım meselesi değil. Elinde canlı bir el bombası tuttun. Bunun yanında çocuk oyuncağı kalır." Bu mutlu notla kapıyı itmeden önce tıklatıyorum.

"Hey, Joe!" Maren omzunun üzerinden sesleniyor. Boya lekeli ve sevimli bir çift iş tulumu giymiş. Arkasında yerde bir ısıtıcı var, odayı ısıtırken mırıldanıyor ve bir yerlerden yumuşak country müziği çalıyor.

Rahat çünkü o. Maren bulunduğu her odayı böyle hissettiriyor.

Bu saçma düşünceden sıyrılıp terli ellerimi kot pantolonuma siliyorum.

"Merhaba, yardım edebileceğimi düşündüm. Annem bugün Anders'i otobüsten indirecek ve Lucy de şurada uyuyor."

Maren'in gözleri mutlu bir şaşkınlıkla açılır. "Bu harika olur! O zaman bu odayı hemen bitiririz. Şurada fazladan bir rulo var. Ben kenarları bitiririm, sen de arkamı doldurursun?"

"Elbette."

Ruloyu alıp plastik bir tepsiye biraz boya döküyorum, dökmek için acele etmiyorum. Sonra onun çoktan kenarlarını bitirdiği duvar boyunca zikzaklar çizerek ilerlemeye başlıyorum. Uzun bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Sinirlerim tamamen kayboluyor. Aslında, tekrar ve arkadaşlık beni sakinleştiriyor. Ve bu da bana sormak için güven veriyor, çünkü başka hiç kimse üzerimde böyle bir etki yaratmamıştı. Hayatım boyunca yüksek alarımda çalıştım. Sürekli farkında ve her an her şeye hazır. Ta ki şimdiye kadar. Şimdi, kendimi... yerleşmiş hissediyorum.

Bunun bir anlamı olmalı.

"Cameron bitirmek üzere olduğunu söyledi," diyorum, ses tonumu nötr tutmaya dikkat ederek. Ona doğru bakmadan boyayı yuvarlamaya devam ediyorum.

"Hemen hemen," diye kabul ediyor. "Daire için beyaz eşyaların gelmesini bekliyorum. Shelby bazı basit ama sağlam seçenekleri seçmeme yardımcı oldu. Dükkan için özel raflar sipariş etmem gerekiyor ama Cameron benim için bazı ölçümler ve hesaplamalar hazırladı, yani sadece beğendiğim bir şey bulma meselesi. Nakliye için bir ay daha düşünüyorum ama tüm zor işler tamamlandı."

"Bir ay," diyorum, silindirimi yeniden doldurup fazlalıkları silerek. "Bu Kasım ayına denk geliyor. Şükran Günü için kalmayı düşünüyor musun?"

Fırçasının devam etmeden önce durakladığını duyuyorum. "Aslında bunu hiç düşünmemiştim. Olabilir mi? Cole masasının etrafında bir kişilik daha yer var mı?"

"Her zaman," diye içtenlikle cevap veriyorum. "Çocuklar da buna bayılırdı. Özellikle de Kiley ekildikten sonra. Bu bize kutlamak için ekstra bir şey verecek. Bu yıl özel bir misafirimiz var."

Maren tekrar duraklıyor ve ben de ona bakıp gözleriyle buluşuyorum. "Bu söylediğin çok nazik bir şey Josiah Cole."

Omuz silktim. "Ciddiydim." Her şeyi ortaya dökmeden önce tereddüt ediyorum. "Noel ve Yeni Yıl'da da kalabilirsin."

"Oh." Kaşları birbirine çarptı. "Çocukların tatillerde Kiley ile birlikte olacaklarını sanıyordum. Sakın bana onu da iptal ettiğini söyleme?"

Açıkçası eski sevgilimin ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yok. "Şimdiye kadar değil, yine de onu geçmezdim. Ama aslında kalıp bana eşlik edebilirsin diye düşünüyordum." Boğazımı temizliyorum. "Sadece, bilirsin işte. Ben. Çocuklarım olmadan."

Bu kez Maren fırçasını yere bırakıyor. Kendini sabitlemek için bir dizinin üzerine çöktü ve parmaklarını kot giysili bacaklarında gezdirdi.

Hareket. Başını yana eğiyor ve uzun bir süre beni inceliyor. Yer değiştirmeyi ya da kıpırdanmayı reddediyorum, bakışlarına doğrudan karşılık veriyorum. Deniz Kuvvetleri'nde mükemmelleştirdiğim bir şey daha. Hareketsiz olmak. Beklemek.

"Kalmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, sesi yumuşak ama net.

"Evet."

"Seninle."

Başımı salladım. "Benimle birlikte."

Bana nedenini sormasını bekliyorum. Sorarsa verecek bir cevabım yok. Zaten ona rahatça verebileceğim bir cevap da yok. Ama o beni şaşırtıyor. Söyleyemediğim şeyi biliyor gibi görünüyor.

"Tamam. Kalacağım."

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve kendimi kontrol etmekten alıkoyamıyorum. "Gerçekten mi?"

Mükemmel ağzı, görme ayrıcalığına sahip olduğum en tatlı gülümsemeye dönüşüyor ve göğsümde bir şeyler sıkışıyor. "Evet, gerçekten."

Rulomu alıp boyaya batırıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve duvara dönüyorum. "Güzel."

Yarım saniye sonra onun da fırçasının devam ettiğini duyuyorum. "Güzel."

NINETEEN

Kız

Maren

Lorelai: Vay, vay, vay, nasıl da dönmüş.

Lütfen.

Shelby: BAHAAHAHAHA

Lorelai: Ben kendi krizimi yaşarken Nashville'de birinin kendinden oldukça emin olduğunu söylüyorum. "Aşk insanları aptallaştırır" ve işte buradayız.

Bu hiç bana göre değil.

Maren: *Mariah Carey gifini bilmiyorum*

Shelby: Sadece gif'i kullanabileceğini biliyorsun değil mi?

Maren: Sosyal medyanın nasıl kullanılacağını öğretilmesi gereken kişi söylüyor bunu.

Maren: Ve evet, bunu biliyorum ama burada telefon çekmiyor ve giflerin yüklenmesi çok uzun sürüyor.

Lorelai: Her neyse, senden kalmanı istedi.

Kalmamı istedi.

Shelby: Ve sadece çocuklar için de değil. Senden özellikle onunla kalmanı istedi.

Evet.

Bu konuda nasıl hissediyorsun? Son konuştuğumuzda yola çıkmaya hazırdın.

Maren: Daha iyi bir yargıya rağmen, bu konuda iyi hissediyorum.

Bu ne demek oluyor?

Maren:...

Sadece kardeşimle konuştum ve beni Joe'dan uzak durmam konusunda uyardı. Tekrar. Joe'nun boşanmış, bekar bir baba olması ve benim de... ben olmamla ilgili yanlış olmayan ama tamamen de doğru olmayan bazı şeyler söyledi, kardeşçe şeyler.

Shelby: "Kendin olmanın" ne anlama geldiğini açıklayın.

Lorelai: SİKİCİ LIAM

Maren: Ha. Doğru. Siktiğimin Liam'ı. Bana işsiz olduğumu ve ilk ciddi erkek arkadaşımdan yeni ayrıldığımı hatırlattı ve neredeyse 34 yaşındayım ve sadece ıdk gibiyim. Yüzüyorum. Joe'nun daha iyi birine ihtiyacı olduğunu düşünüyor.

Shelby: Ne dedi????

Lorelai: Üzgünüm, ama ne. THE. S.KTİR. Dünyada senden daha iyi kimse yok.

Shelby, bu ima edildi. Alt metinde "Senin zıttında birine ihtiyacı var." yazıyordu.

Lorelai, çok tatlısın.

Demek bu yüzden biz gitmeden önce garip davranıyordun.

Maren: Çoğunlukla, evet.

Lorelai: Tamam, ama senden kalmanı istedi, bu yüzden ...

Ona oral seks de yaptım. Tüh yani.

Lorelai!! Kalmanı istemeden önce mi sonra mı?

Maren: Kalmamı istemeden önce, Liam beni uyardıktan sonra ve bana Bon Jovi söyledikten sonra.

Shelby: THATTA GIRL

Lorelai: Bon Jovi'nin senin sapkınlığın olmasına bayıldığımı söyleyebilir miyim? Çok şaşırtıcı ama bir şekilde değil mi?

Bon Jovi mi yoksa Bon Jovi'yi söyleyen Joe mu? Her iki şekilde de beni dizlerimin üstüne çöktürdü, kelimenin tam anlamıyla.

Lorelai: Muhtemelen senin kalmanla birlikte seks de masada olacak.

Shelby: Tezgahta, yatakta, teknede ... oh! Barda!

Maren: Vay canına, ikinci üç aylık dönem gerçekten çok farklı, değil mi?

Tekrar hamile kalamayacağını biliyorsun, değil mi? Bu doğana kadar beklemek zorundasın.

Shelby: Ha ha.

Shelby: Eğer biri hamile bir kadını tekrar hamile bırakabilseydi, bu kişi kocam ve onun ağaç gövdesi kalçaları olurdu.

Maren: Eğer takip ediyorsak: o beni çıkardı, sonra ben onu çıkardım ve şimdi de o istediği için ve onun cazibesine karşı çaresiz olduğum için tatil boyunca kalacağımı söyledim.

Maren: Ve belki daha da önemlisi, çocuklarımın cazibesine karşı da aresizim.

Shelby: Seni suçlamıyorum. Anders onun minyatür babası ve üzerinde yürüdüğün zemine adeta tapıyor. Lucy herkesi parmağında oynatıyor ve bunu iyi anlamda söylüyorum. Zor biri ama buna değer.

Maren: *Aynen yle.

Lorelai: Liam'la konuşmadan önce bunlar seni endişelendiriyor muydu?

Shelby: Oooh. Güzel soru.

Maren: Sanırım hayır. Her şey çok organik bir şekilde gelişiyor. Shelby ve Cameron ziyarete gelene kadar ne kadar yakınladığımızı fark etmemiştim bile.

Lorelai: O zaman bence Liam'ın uyarısını bir kenara bırak ve bu işin nereye gittiğini gr. Sen bir yetişkinsin, Joe da yle. Senin ya da Joe'nun çekinceleri varsa, bunu konuşabilirsiniz.

Shelby: Katılıyorum. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hiçbir tehlike işareti görmedim.

Lorelai: Kusura bakma bebeğim. Gitmem gerek. Huck kutsal lemeyi gerçekleştirdi: kadehler, şarap ve Willie Nelson.

Shelby: Bizim yapmayacağımız bir şey yapma!

Maren: Bu liste her üç ayda bir daha da kısalıyor!

Joe'nun kalmamı istemesinden sonraki haftalar sessizce, tatlı bir şekilde geçti. Joe ve ben birbirimizi her gün daha iyi tanıyoruz ve öğrendiğim her şey beni onun için biraz daha vahşi yapıyor. Düşünceli, planlı, düzenli (neredeyse takıntı derecesinde) ve şaşırtıcı bir şekilde el becerisi olmayan biri. Sırtında yüz kiloluk bir çantayla sıcak çöl güneşinde yirmi mil koşabilir ama iş elektrik prizine kablo döşemeye gelince umutsuzluğa kapılıyor.

Hoşuma gitti. Bu onu daha insani gösteriyor. Çocukluğumdan beri, onun ve kardeşlerimin peşinden koşarken, onu hep bir kaideye koydum. Büyük Josiah Cole: yakışıklı, atletik, zeki ve popüler. O hâlâ bunların hepsi olabilir ama dairemdeki banyonun tesisatını döşeyen benim. Doğru şekilde. İlk seferinde. Omzumun üzerinde durup *bana* aletlerimi uzatırken.

Kendimi hiçbir zaman muhtaç hissetmedim ve görünüşe göre, muhtaç olmaktan gerçekten hoşlanıyorum. Bu bana iliklerime kadar uyuyor. Hayatım boyunca hep alıcı taraf oldum ve bunun böyle olmasını istediğimi bile sanmıyorum. Daha çok, insanlar bana, kuşak duvarıma ve ısıtılı taçlarıma bir bakış attılar ve sadece... benim için bir şeyler yaptılar. Başlangıçta gururumu okşamış olabilirler, ancak son birkaç yıldır bu durum çok yıprandı. İnsanların bunu kalplerindeki iyilikten dolayı yapmadıkları, daha ziyade benim yetenekli olmadığımı düşündükleri için yaptıkları açıkça belli oluyor - benim yetenekli olduğuma asla inanmadılar.

Örnek olarak: Shane. Parktaki eski patronlarım. Üniversitedeyken beni yüksek lisans yapmaktan vazgeçiren danışmanım. Ailem. Kardeşlerim.

Ama Fost bana hiç öyle davranmadı.

Joe da bana hiç böyle davranmadı. Çocukları dışında harcayacak bir gram enerjisi olsaydı belki de yapardı, ama nedeni ne olursa olsun, minnettarım. Bu bana kendi potansiyelimi keşfetme fırsatı verdi. Pop-up balıkçılık rehberliği işim geliyor, apartman ve yem dükkanı Fost'un günlerinden neredeyse tanınmaz halde (ve sağlık kurallarını hiç ihlal etmiyor) ve musluktan en az köpükle bira dökabiliyorum.

Ufacık bir pürüz dışında her şey harikaydı. Joe ve ben o (son derece keyifli) koridor BJ'sinden beri öpüşmedik bile. Ve dürüst olmak gerekirse, o bir öpücük müydü? Teknik olarak, sanırım. Çok uzun zaman oldu, hatırlamıyorum. Açıkçası bu düzeltilmesi gereken bir şey, ama birincisi, çocukları her zaman orada.

Ve iki. Çocukları hep *orada*.

Muhtemelen ailesinden Anders ve Lucy'yi gece için almalarını isteyebiliriz, ancak bu onlara birbirimizden hoşlandığımızı ve geceyi birlikte geçirmek istediğimizi itiraf etmemizi gerektirir. Ve onun ailesine söylemek benim aileme söylemekle aynı şey olur ve kaç yaşına geldiğim umurunda değil, bunu yapabileceğimden emin değilim. Bazı insanların anneleriyle böyle bir ilişkisi var. *Gilmore Girls*'teki o anlaşılması zor yakınlığı kıskanıyorum. Annemin bildiği kadarıyla ben hâlâ bakireyim. Babamın bildiği kadarıyla da bacaklarımı tıraş etmiyorum.

Bilmeceyi görebilirsiniz.

Bugün Cumartesi ve yine sıcak bir gün. El Niño, belki. Ya da iklim değişikliği. Kasım ayında bize güneşli, neredeyse altmış derecelik bir gün hediye eden durum ne olursa olsun, bunu kabul edeceğim. Anders hala miskini bulamadı ve Lucy'nin evden çıkması gerekiyordu. Daha doğrusu hepimizin evden çıkması gerekiyordu çünkü Lucy'nin bizim ona verdiklerimizden başka her şeye ihtiyacı vardı.

Bu yüzden giyinip kuşandık ve öğleden sonra için Simon Cole'un eski ışıltılı Lund balıkçı teknesine atladık.

Joe'nun pek balıkçı olmadığını da belirtmekte fayda var. Dürüst olmak gerekirse, ben en iyilerden biriyim ama yine de. Onu daha çok sevmemi sağlayan bir başka şey daha.

Lucy otuz dakika önce balık tutmayı bıraktı ve takım kutumdaki tüm plastikleri renklerine göre düzenlemekle meşgul. Bu gece her şeyi yeniden yapmam gerekecek ama Anders'e birkaç dakika daha balık tutma şansı vermek için bu fedakârlığa değer.

Çocuk oltasını ısırmağa başladı. Kıyı şeridi boyunca yavaşça sürükleniyoruz ve bunun gerçekleşmesi gereken nokta olduğunu biliyorum. Suda başka kimsenin oltası yok. Bir süre önce Joe'ya oltayı çektirdim, kabul edelim ki hiçbir şey yakalayamayacaktı. Ama yine de, eğer bir ihtimal tutarsa, babasının ondan önce bir misk balığı bulması Anders'i öldürürdü, özellikle de son üç aydır saplantılı bir şekilde balık arayan kişi babası olmadığı için. Bizi kıyıya yakın ve ağla atlamaya hazır tutmaya odaklanıyorum.

Başka bir bataklığın etrafından dolanmaya başladığımızda Anders'e "Kenara çek," diyorum. "Motorla geri döneceğim. Kuyruğun nasıl? Yemleri değiştirmek ister misin?"

Anders yüzünü buruşturuyor, lacivert manikürünün parlaklığı güneşte parlıyor. Benimkiyle uyumlu ve küçük kız kardeşi tarafından özel olarak tasarlanan Haziran böceği rengindeki yemlerimizle de uyumlu. Açıkçası, manikürünüzü yemlerinle eşleştirmek başarılı bir balıkçı olmak için bir gereklilik değil, ama bizce biraz ekstra bir şey katıyor. "Bilmiyorum," diyor sonunda. "Sen ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "İçimden bir ses kalsın diyor. Bu iyi bir tane. Renkler mükemmel ve zaten birkaç hit aldıysanız..."

"Bu bizim son günümüz..." Anders kıpırdanıyor, endişeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi avucunun içiyle burnunu kabaca ovuşturuyor. Zavallı çocuk umudunu kaybediyor.

"Bu sezon," diye bitiriyorum. "Bu sezonun son günü. Önünde koca bir hayat var. Ben ilk misk balığımı on üçüncü yaş gününe kadar yakalayamadım! Ve sen şimdiden benden çok daha iyi bir balıkçısın."

Joe, Lucy'ye daha fazla plastik uzatarak, "Yaşlı ve evli bir adam olana kadar bir tane bile yakalayamadım, ufaklık," diyor. Bunları nereden bulduğunu merak ediyorum. Ama sonra yedek olta kutumun onun yanında açık olduğunu görüyorum. Bana özür dilercesine yarı sırtıyor, yarı irkiliyor.

İç çektiğimi duyan Anders bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve hafifçe gözlerini deviriyor. "Çünkü balık tutmayı beceremiyorsun baba. Üzgünüm ama gerçek bu."

Kıs kıs güldüğümü omzuma sakladım.

Joe iyi huylu bir tavırla, "'Berbat' deme, evlat," diye azarlıyor. "Yine de haklı olabilirsin."

Tekneyi yavaş ve geniş bir dönüşle sokarak bizi tekrar kıyıya paralel hale getiriyorum. "Şu noktayı geçer geçmez suya in, Anders."

Küçük adam makarasını kavrayarak derin bir nefes alır. "Tamam."

Motoru kapatıyorum, sürüklenmekten memnunum. Esinti bizi taşımaya yetiyor ve her neyse, bu geçişin işe yarayacağına dair her şeyimi ortaya koyuyorum. Önce genç ortağımı kontrol ediyorum ama yorum yapacak bir şey yok. Formu mükemmel. Tek eksik oltadaki balık. Sonra dikkatimi babasına veriyorum. Onun formu da mükemmel ama tamamen farklı bir şekilde. Koltuğunda arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını bileğinden teknenin kenarına çaprazlamış, çocuklarını izlemekten memnun. Dudaklarında gizlice "Anders ve Luce gülümsemesi" olarak adlandırdığım küçük bir gülümseme var çünkü bu gülümseme

Çocuklarıyla geçirdiği korunmasız anlar. Koşuşturmanın, disiplinin, hizmet etmenin arasında kalanlar.

Karmakarışık bir çığlık beni hayallerimden çekip çıkarıyor ve yarım kalp atışı içinde ayağa kalkıp Anders'in yanına gidiyorum.

"Bir şey buldum!"

Direği eğiliyor ve sallanıyor. "Evet, öyle!" Ona yukarı çekmesini ve kancayı takmasını söylememe gerek yok. Zaten oradaydı ve küçük ellerinin yapabildiği kadar hızlı bir şekilde oltaya sarılıyordu. Ağa uzanıyorum, misinayı izliyorum. "Gevşemesine izin verme," diye hatırlatıyorum ona, oltayı hafifçe yukarı iterek. "Sabit dur. Harika gidiyorsun." Suda bir gümüş parıltısı görüyorum ve Joe güçlü bir çığlık atıyor, ayağa kalkarken ayakları tekneye çarpıyor.

"Lucy, gel bak!" Joe bağılıyor. "Anders'in oltasında büyük bir balık var!"

Anders'in diğer tarafında Joe'yu görüyorum, bir elinde telefonu, diğer elinde kalçasındaki Lucy ile hokkabazlık yapıyor. Telefonunu suya düşürmesinden endişeleniyorum ama onun bunu hiç umursamayacağından şüpheleniyorum.

Muhtemelen hayatının en uzun iki dakikasını geçirdikten sonra Anders, yakaladığı şeyi görebilmek için oltayı tekneye yeterince yaklaştırır ve bu bir misk balığıdır. Küçüktü ama ilk deneme için mükemmeldi.

Babasının yakaladığı her şeyden daha büyük olduğuna eminim.

"Vay canına, evlat!" Ağı daldırıp balığı, yemi ve her şeyi ustalıkla toplarken bağııyorum. "Başardın!"

"Başardım!" diye bağılıyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyor, sonunda kendini bırakıyor ve tam da o küçük çocuk gibi görünüyor. Duygularımı bastırarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ağı teknenin dibine seriyorum. Anders'e balığın kancasını nasıl çıkaracağını ve onu dikkatlice tutup daha fazla zarar görmesini engellemenin en iyi yolunu anlatıyorum. Joe, Anders'in balıkla yüzlerce fotoğrafını çekiyor, sonra da Anders ve Lucy'nin. Anders balığını tutuyor, Lucy ise yüzünde bir metanet ifadesiyle el boyaması yemini uzatıyor. İkişisiyle de o kadar gurur duyuyorum ki patlayabilirim. Onun yerine Joe'nun telefonunu alıyorum ki üçüyle de fotoğraf çekebilsin. Sonra elini uzattı.

"Senin sıran."

"Ben de seninle bir tane istiyorum Maren! Böylece onu kulübenin duvarına asabiliriz," diyor Anders, gözleri yalvarırcasına. Sanki ona hayır diyebilirmişim gibi.

Her şeye.

"Evet, lütfen! Balık tutma ortağım ve çırağım!" Yanına çömelip kolumu

omuzlarına doluyorum ve ısınlıyorum. Kimin

gölümseme daha büyük.

Misk balığını çabucak bırakıyoruz ve hiç vakit kaybetmeden uzaklaşıyor.

Anders ciddiyle, "Seneye görüşürüz," diye söz veriyor ve ben gülerek ayağa kalkıyorum. Beşlik çakmak için elimi uzatıyorum ama Anders sarılmak için dalıyor.

"Teşekkürler, Maren," diyor belime doğru ve ben yeni bir gözyaşını yutuyorum. Genelde bu kadar duygusal değilimdir. Hele balık tutarken hiç. Anders yüzünden. Öyle olmalı. Bu çocuk kalbimi sıkıştırıyor. Başımı kaldırdığımda Joe'nun gözleriyle karşılaşıyorum ve gözyaşlarımın dökülmesi için tek gereken bu.

Bana gülüyor. Tek kelime bile etmiyor. Sadece "*Biliyorum*" der gibi başını sallıyor. *Bu çok fazla.*

Sonunda Anders bıraktı ve o an sona erdi. Joe bizi tatil köyüne ve ailesinin iskelesine geri götürürken ben çocuklarla teknenin arkasında oturuyorum. Her şeyi doğruca pansiyona taşıyoruz, böylece Anders yakaladığı balıkları büyükanne ve büyükbabasıyla paylaşabiliyor. Barın üzerindeki dev zili çalışıyorlar ve sezon boyunca yakalanan diğer büyük balıklardan çok daha küçük olmasına rağmen onun adını tahtaya yazıyorlar. Joe birkaç kutlama pizzası yapmak için mutfağa atlar ve Donna çocuklara bardan ekstra kirazlı Shirley Temples yapar. Loca erkenden boşalıyor, ben de televizyondaki kolej futbol maçını büyük ekran çizgi filmlerle değiştirme cüretini gösteriyorum. Bir masada yer kapıyorum ve Lucy kucağıma tırmanıyor, göğsüme yaslanıyor, pembe içkisini mutlulukla höpürdetiyor ve her ikimizin de önlerine birazdan fazlasını döküyor. Küçük bedeni sıcak ve kıpır kıpır, şeker ve güneş kremi gibi kokuyor. Pipetini bana uzatıyor ve yüzüme doğru tutuyor. Anders benim irkilerek geri çekilmeme gülüyor.

Sırıtiyorum. "Sanırım dalmışım." Fincanı yavaşça Lucy'nin kucağına doğru itiyorum. "Hayır, teşekkürler bebeğim."

Anders bizi izliyor ve kendi içkisinden bir yudum alıyor. Sonunda şöyle dedi: "Ona böyle seslenmene izin vermesine şaşırdım. Babama sürekli 'Ben bebek değilim!' diye bağıyor."

"Öyle mi?" Lucy'ye bakıyorum ve dikkatini çekmek için omzuna dokunuyorum. "Sana 'bebeğim' desem sorun olur mu Lucy? Durmamı ister misin?"

Başını sallıyor. "Ben *senin* bebeğim."

Gözlerim kocaman, yardım için Anders'e bakıyorum ama o omuz silkiyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Dilimin ucunda onu düzeltmek var, ama bu gereksiz yere zalimce hissettiriyor ve Lucy'nin ne kadar ilişki nüansı anlayabileceğinden emin değilim. Ayrıca, bunu ben başlattım. Ona "bebeğim" dedim çünkü dilimden dökülen buydu.

Aman Tanrım. Joe ile bu konuyu konuşmalıyım.

"Tamam o zaman," diye fısıldıyorum sonunda, küçük bedenini kısa bir an için kendime doğru çekiyorum ve sonra onu bırakıp koltuğun geri kalanına yaslanırken iç çekiyorum.

YİRMİ

Saklanan Cennet

Maren

18 Kasım 2024

Maren Laughlin,

Umarım bu e-posta sizi iyi bulur. Size Grand Canyon Ulusal Parkı'nda (South Rim) EĞİTİM PROGRAMI GELİŞTİRME pozisyonu için bir açık olduğunu bildirmek için yazıyorum. Özgeçmişinize rastladık ve deneyiminizin ve eğitim geçmişinizin uygun olacağını düşündük.

Aşağıda pozisyonun tanımı ve pozisyon için maaş ve sosyal haklara genel bir bakış yer almaktadır. Pozisyon 1 Ocak 2025 tarihine kadar açık kalacak ve bu tarihe kadar başvurular kabul edilecektir. Değerlendirmeniz için teşekkür ederiz. Sizden haber almayı dört gözle bekliyoruz.

Saygılarımla,

Madeline McEwan

İnsan Kaynakları ve İşe Alım Milli

Parklar

*** Ek***

Eke göz gezdiriyorum, nitelikli olduğumu ve bir ay önce ilgilenebileceğimi fark etmenin dışında zar zor alıyorum. Tamam, belki iki ay önce. Kimi kandırıyorum ben? Üç ay önce. Shane'in ayakkabılarına kusmamla Joe'yu Fost'un evinin önündeki sahilde görmem arasındaki o kısa zaman diliminde.

Yani Michigan'dan Wisconsin'e kadar olan araba yolculuğu.

Kapattım ama e-postayı silmedim. İlgisizliğime ve Joe'ya yılın geri kalanında kalacağıma dair söz vermeme rağmen, ağabeyimin uyarısı hâlâ yankılanıyor. Yani, Joe için ben neyim ki? Gerçekten mi? Çünkü şu anda içten içe biliyorum ki eğer gidersem kendi kalbimi kırmış olurum. Çocuklarının da kalbini kırmış olabilirim ama çocuklar dayanıklıdır. Kısa hafızaları vardır.

Ama anlayamadığım şey bunun Joe'yu nasıl etkileyeceği. Kalbi kırılır mı? Kalbi söz konusu bile mu? Kalmamı istediğinde, cevaplar için ona baskı yapmadım. İçgüdüsel olarak cevap vermeye hazır olmadığını söyleyebilirdim ve zaten cevapları duyamayacak kadar korkak biriydim.

Ama neredeyse bir ay oldu ve bundan daha azına razı olmam gerektiğinden emin değilim.

Pekala. Tamam, eğer masada olsaydı sekse razı olabilirdim. Adam altın sarısı saçlarla tozlanmış ön kolları, geniş, sıcak, nasırlı avuç içleri, söylediğim bir şeye güldüğünde gamzesinin parlamasıyla beni çılgına çeviriyor.

(Bunun kulağa nasıl geldiğinin çok farkındayım. Buna razı olacağımı söylemiyorum. Sadece çok cazip olurdu. Eğer hepsine sahip olamıyorsam, birazına sahip olamaz mıyım?)

Telefonum yanımdaki parlak bar tezgahında bir mesajla vızıldıyor, ben de dizüstü bilgisayarımı kapatıp başka bir günü düşünmek üzere kaldırıyorum.

Şükran Günü için orada kalacağımı duydum.

Büyük harflerle yazılmış mesaja homurdandım. Kardeşim o kadar yaşlı değil. Ne de olsa Joe'yla aynı yaşta ama mesajlaşma yaşına bakarsak bebek patlaması sayılır. Çocukları ikiz olduğu için böyle olduğuna ikna oldum. Ortaokul çağında çocuk sahibi olmak insanı fazladan yaşlandırıyor.

Evet. Sana söylediğimi sanıyordum?

HATIRLAMİYORUM.

Liam: DONNA VE SIMON HEPİMİZİ DAVET ETTİ
ŞÜKRAN GÜNÜ İÇİN. ANNEM VE BABAM ONLARI KABUL
ETTL.

Mesaja göz kırpyorum, midem bulanıyor. Aman Tanrım. Ailem buraya geliyor. Bir haftadan kısa bir süre içinde. Ekranımda gri noktalar beliriyor.

JESS VE BEN DE ÇOCUKLARI GETİRİYORUZ.

Büyüyen korkumu yutkunararak bastırıyorum, parmaklarım ne demek için tuşların üzerinde geziniyor... ne? Telefonumun yanımda olduğunu bildiğine göre cevap vermemem mümkün değil.

Öyle mi?

İşte. Bu tarafsızdı. Annem, babam, en büyük kardeşim, onun karısı ve çocukları. Hepsi. Buraya. Bir haftadan kısa bir süre içinde.

Evet. OLABİLİR. EN SEVDİĞİM İKİ İNSAN AYNI YERDE.

Kalp atışlarımın boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyor ve verdiğim tepki nedeniyle kendimi hemen suçlu hissediyorum. Bu benim ailem. Onları seviyorum. Yeğenlerimi görmek için sabırsızlanıyorum. Annemi ve babamı da. Ve tabii, Liam. En azından Jess geliyor. Baldızımı seviyorum. Ağabeylerle dolu bir evde kendimi daha az deli hissetmemi sağlıyor.

Ama Joe ve çocuklarla sakın bir tatil geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Ve kardeşimin uyarısını Joe'ya açıklamak zorunda kalacağım. Bu da onu ya kızdıracak ya da soğutacak. Bu gidişle asla seks yapamayacağız.

Harika! Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Telefonumu ters çeviriyorum ve kardeşimin yanıtının vızıltısını duymazdan gelerek bir iniltiyle başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Kötü haber mi?"

İti an çomağı

hazırla.

Başımı bara vurarak inliyorum. "O kadar da kötü olamaz."

Kâküllerimi alnımdan sıyrarak doğruluyorum. "Annemle babam, Liam ve tüm ailesi önümüzdeki hafta Şükran Günü için geliyorlar. Annenle baban onları davet etti."

Joe donmuş bir halde gözlerini kırıştırdı. Sonunda, "Anlıyorum," diyecek kadar çözüldü.

"Ve şimdi sana söylemeliyim ki, Liam geçen ay ve aslında ondan iki ay kadar önce buradayken beni senden uzak durmam konusunda uyardı. Yani sen benden kalmamı istemedi çok önce. Açıkçası, onun tavsiyesini göz ardı ettim."

Joe'nun ifadesi kararır ve sarı kaşları birbirine çarpılır. "O yaptı Ne?"

Devam ediyorum. "Bilmiyorum Joe. Bu" -aramızda bir el hareketi yapıyorum- "kötü bir fikir miydi? Buna değer miydi? Sabırlı olmaya ve çözmek gereken her şeyi çözmeye izin vermeye çalışıyordum. Boşandığının, gazi olduğunun, Lucy'nin otistik olduğunun, Anders'in annesiyle sorunları olduğunun ve eski sevgilinin..." "Her neyse." demeye karar vermeden önce elim boş dönüp duruyorum. Bu çok fazla ama çok fazla olduğunu düşünmüyorum. Yemin ederim. Üstesinden gelebilirim. Tabii sen de istersen."

"İstiyorum-"

Sözünü kestim, çünkü bu işi sonuna kadar götürmek için cesaretimi kaybetmek istemiyorum. "Seninle yatmak istiyorum." Ağzını duyulabilir bir sesle kapatıyor, çene kasları titriyor ve ben onun kararlı mavi gözlerinin ardında neler olup bittiğinden emin olmadan devam ediyorum. "Yani, *sadece* seninle yatmak değil. Sadece bunu istemiyorum, *gerçi* teklif edebileceğin tek şey buysa muhtemelen düşünürüm ama bundan daha fazlasını istiyorum." Bıkkınlıkla nefes veriyorum. "Demek istediğim, buraya *sadece* çocuklarına yardım etmek için gelmedim. Gerçi çocuklarını seviyorum ve onlara yardım etmek istiyorum. Ama senden de hoşlanıyorum. Kabul ediyorum, hâlâ birbirimizi tanımamız gerekiyor ama seninle *çok* ilgileniyorum. Ve ayrıca senden çok etkilendim. Sen de benimle ilgileniyor musun? Bu şekilde mi?" Sonunda sesim neredeyse gıcırdama boyutlarına ulaştı. Hiç de hoş olmayan, hiç de özgüvenli olmayan bir gıcırta. Güzellik yarışması vokal koçum bu utanç verici görüntü karşısında ölürdü.

Nefesimi tutuyorum, kalbimin kulaklarımda güm güm attığını ve midemin sıkıştığını hissediyorum. Hemen cevap vermiyor ve tam her şeyi geri almak üzereyken barın öbür ucuna uzanıp çenemi başparmağı ve parmakları arasında kavırıyor ve beni kendine doğru çekerek yumuşak, esnek ağzını hemen ağzımın üzerine kapatıyor. Nefesimi bu kadar uzun süre tutunca dudaklarımı bir solukta ayırıyorum ve o da bu fırsatı değerlendirerek dilini ağzıma sokup beni uzun, tatlı ve derin öpüyor. Parmakları çenemden enseme doğru ilerleyip saçlarımda dolaşıyor ve ben ona yaklaşmak için taburemden kalkıyorum. Bir süre sonra -uzun bir süre- beni bırakıyor, alnını benimkine bastırıyor, hafif nefes nefese.

Sesi duyusallıktan paslanmış. "Bu şekilde çok ilgileniyorum. Her yönden, Maren."

"Tamam," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkilerin arasında gerçeği arıyor.

"O kadar ilgiliyim ki," diye kelimeye anlam yüklüyor, "zar zor uyuyabiliyorum. Zar zor yemek yiyebiliyorum. Dün gömleğimi ters giydim ve

Annem fark edene kadar bu şekilde. I..." Yutkunuyor, tereddüt ediyor. "Ağzını düşünerek bir gençten daha fazla mastürbasyon yapıyorum. Vücudunu. Odanın bir ucundan bana gülümseyişini. Saçlarının kokusunu." Beni bırakıp geri çekiliyor ama hâlâ alçak sesle söylediği sözleri duyabileceğim kadar yakınımda. "Evet, çocuklarıma davranış şeklini seviyorum ve hiç kuşkun olmasın, son birkaç aydır hayatımı kurtardın. Ama senden kalmanı istememin nedeni bu değil. *Benim* için kalmanı istedim. Bencilce geliyor ve herhangi bir yerde herhangi bir şey yapıyor olabileceğini biliyorum ama burada, benimle olmanı istiyorum."

Tabureme geri gömülüyorum ve yere kaymamak için barın kenarını kavıyorum ve bir gülümseme yayıyorum. "Yani, bana ilgilendiğini mi söylüyorsun?"

Derin bir kıkırdıyor ve ses canlı bir tel gibi tenimde gezinerek hormonlarımı harekete geçiriyor. "Sana ilgileniyorum diyorum."

"Bu durumda, kardeşime söylemene izin vereceğim."

"Ya da karşı teklif olarak, Şükran Günü geçip Michigan'a dönene kadar kardeşine söylemeyiz. Şimdiye kadar yaptığımız gibi ailelerimizin yanında sakın davranırız."

Kaşlarımı çattım. "Bu seks yapmak için de o zamana kadar beklememiz gerektiği anlamına mı geliyor?" Duvardaki saate bakıyor ve başını sallıyor. "Tabii ki hayır.

Kapalıyız. Bana on dolar ver, seni eve bırakayım."

Bacaklarımın arasında baş döndürücü bir titreşim oluyor. "Bu durumda, şartlarını kabul ediyorum."

YİRMİ BİR

Bu Gece Beni Eve Götür

Joe

Barı yeterince çabuk kapatamıyorum. Tanrı'ya şükür Kasım ayındayız. Balıkçılık ve kar motosikleti sezonu arasında, güneş battıktan sonra kulübenin çok az iş gördüğü o durgunlukta'yız. Mutfaktaki kancadan montumu aldıktan sonra bir adım tereddüt ediyorum. Annemle babama mesaj atıp çocukları kontrol etmeyi düşündüm ama gece onları aldılar ve Lucy'nin yatma vakti geçti. Telefonumu bir kenara koyuyorum.

İyiler. İyi olduklarını biliyorum.

İyi olmayan benim ve yıllardır ilk kez çocuklarımı ikinci plana atıyorum, sadece bu gece için, çünkü bu önemli. Belki de şimdiye kadar yaptığım en önemli şey.

Tanrım. Ondan *hoşlanmadığımı* mı düşündü? Onu sadece çocuklarımın iyiliği için yanımda tutacağımı ve bunu sorun etmediğini mi? Ne tür sinyaller gönderiyordum?!

Bazı şeyleri hızlıca düzeltmem gerektiği açık.

Pekala. Çok hızlı değil.

Anahtarlarımı cebime sokuyorum ve bir tabureye tünemiş, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmış, sırt çantası yanında yerde duran Maren'i görünce duruyorum. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış.

"Hazır mısın?"

Parmaklarını sıkıyor, kararsız görünüyor. "Ben öyleyim ama sen öyle misin? Az önce ayaklarına çok şey serdiğimi ve belki de seni zorladığımı hissediyorum. Bugün bir şey olmasına gerek yok. Başında çok şey olduğunu biliyorum ve-"

Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum. *Dakikalardır.* Onu belki iki dakika yalnız bıraktım ve o şimdiden kendini sorgulamaya başladı. Bu nasıl mümkün olabilir?

kadın ne kadar seksi olduğunun farkında değil mi? Ve sevimli? Ve tatlı ve zeki? Ve onun için ne kadar kaybolduğumu?

Ona doğru ilerliyorum, aramızdaki mesafeyi üç adımda kapatıyorum ve ellerimi ince gövdesinin iki yanındaki çubuğa yerleştiriyorum.

"Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım. Tereddütlerin mi var?"

Yüzümde gerçeği arıyor. "Hiç de değil, ama Liam'ın söylediklerini ne kadar duymamaya çalışsam da-"

Bir kaşımı kaldırıyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Yeni kural. Bu gece kardeşin hakkında tek kelime daha etmeyeceksin."

Dudaklarını yalıyor ve vücudunun sıcaklığının benimkine karıştığını hissedebiliyorum. "İyi karar."

"Şimdi," diyorum ona, "önünde iki seçenek var. Burada sana oral seks yapabilirim ya da yatağında sana oral seks yapabilirim, ama her iki durumda da senin tadına bakacağım."

Gözleri parlıyor ve nefesi kesiliyor. "Bunu hiç barda *başka biriyle* yaptın mı?"

"Asla. Bu benim için bir ilk olacak."

Gözleri kendiliğinden kapanıyor ve başı geriye düşerek boğazının yumuşak derisini bana gösteriyor. Bir örnek almak için hemen öne eğiliyorum, dilim çenesinden kulağına doğru bir yol izliyor.

"Buyurun, lütfen," diye karar verdi, zaten nefesi kesilmişti.

Kapıya geri dönüyorum, yankılanan bir klik sesiyle kilidi çeviriyorum ve ışıkları kapatıyorum. Hâlâ oldukça aydınlık ama en azından uzaktan bakınca kapalı olduğumuz belli oluyor. Onu tabureden öne doğru çekiyorum ve üstümdeki eski bir flanel gömleği hızla çıkarıp bar taburesinin üstüne seriyorum. Maren'a dönüyorum, kot pantolonunun fermuarına uzanırken bir yandan da ağzını yakalayıp onu öpüyorum. Son öpüşmemizin üzerinden sadece birkaç dakika geçti ama doyamıyorum.

Tadı olağanüstü.

Pantolonundan sıyrılıyor ve onu kaldırıp tabureye yerleştirmeden önce iç çamaşırını tamamen çıkarıyorum. Önünde bir diz çöküyorum. Sonra ikisine birden. Elleri çoktan saçlarımda dolaşmaya başlamıştı ve ben de kalçalarının iç kısmına bir öpücük kondurup onları iyice açıyorum. Loş, ama parmaklarım yol gösteriyor, yukarı ve içeri ve boyunca ilerliyor, onu sıcak ve taç yaprakları yumuşak, ıslak ve benim için hazır buluyor. Zaman kaybetmeden uzun, yavaş bir yalama için bastırıyorum,

Dilimi kıvrıp klitorisinin etrafında defalarca dönerek onu içime çekiyorum. Ona sarılıyorum, kollarımı kalçalarına doluyorum ve dilimle onu becermek için kendimi yeterince yakınına sabitliyorum. Ağzının lezzetli olduğunu düşünüyorsam, bu en iyi lezzetin tadına bakmak gibi bir şey. *Maren, Maren, Maren*, dudaklarımda ve dilimin etrafında. Tekrar tekrar, ta ki çılginca çırpınana, elleri saçlarımı acıyla çekiştirene kadar. Bir homurtuyu yutuyorum, onun coşkısına bir kahkaha atıyorum ve o bana tıslıyor, "Sakın durayım deme."

Sanki yapabilirmişim gibi.

Ona kelimelerle cevap vermiyorum. Bunun yerine dudaklarımı klitorisinin etrafına sarıp sertçe emerken iki parmağımı göbeğine sokup kıvrıyorum. Çılgılık atıp bana doğru kenetlenene kadar çok az zaman geçiyor, orgazmını yaşarken kalçaları beni esir alıyor. Çabalarımı hafifletiyorum, uyluklarının tepesine yumuşak, açık ağızlı öpücükler yerleştiriyorum, parmaklarımı dışarı kaydırıyorum. Sonunda bacakları açılıp beni serbest bırakıyor. Tutuşu gevşiyor, parmakları saçlarımı okşuyor. İkna ediyor.

Ayağa kalkıyorum, dizlerimdeki sancı bana yirmi yaşında olmadığımı ve yerlerimizin sert olduğunu hatırlattığı için yüzümü buruşturuyorum.

Maren karanlıkta bile hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"İyi misin ihtiyar?" diye iyi huylu bir şekilde takılıyor.

İnliyorum ama yarı ciddiğim. "Hayatta kalacağım. Buna değdi." "Söyleyeceğim."

"Eve gidip dizlerime buz koyalım mı?"

Dudaklarıma bir öpücük kondururken Maren'in gözleri ay ışığında parlıyor. "Gel hadi. Sana iyi bakacağım."

★ ★ ★

Yalan söylemez. Evinde kapıyı arkamızdan kapatmayı zar zor hatırlıyorum çünkü yatak odasına doğru dans ederken çoktan kıyafetlerini bırakmaya başlamıştı. Peşinden gitmeden önce çizmeli ayağımla kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, kendi düğmelerimle uğraşıyorum.

Maren Laughlin'i çıplak görecektense kadar şanslı olamayacağımı düşündüğümde soğukkanlı davranmayı planlamıştım. Ve bu tür bir planlama daha yeni bir gelişme olsa da, her şeyi tüketiyordu. İşte bu yüzden ilk önce onun üzerine inmek çok önemliydi. Bunun yanı sıra

Gerçekten istedim, buna *ihtiyacım vardı*. Bir kadının bedenine girmeyeli yıllar olmuştu ve birinden bu kadar hoşlanmayalı çok daha uzun zaman olmuştu.

Kiley benim ilk aşkımdı. İlk her şeyimdi. Onun için ateşin içinden bile geçebilirdim. Ayrılana kadar birlikte büyüdük. İlişkimizin bir dakikasından bile pişman değilim, ama bu mümkün olan her şekilde farklı.

Ben yetişkin bir adamım. Bir babayım. Bir iş sahibiyim. Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bu şeyler yatağın ayak ucunda önümde duran, tamamen çıplak ve zahmetsizce güzel olan kadında bir ve aynı. Nefesimi ciğerlerimden, düşüncelerimi kafamdan alıyor. Beni tutup kaldırıyor ve kığımın üstüne düşürüyor.

Tiştörtümü başımın üzerinden çekestiriyor ve parmaklarıyla göğsümde izler bırakarak bel kemerime doğru sürüklüyor. Yatağımın başucunda tek bir lamba yanıyor ve göbeğimi örtme dürtüsüyle savaşıyorum. Sağlıklıyım ama eskiden olduğum atletten çok uzağım. Günde iki kez futbol antrenmanına ek olarak ağırlık kaldırdığım günler çok ama *çok* geride kaldı.

Sonra Maren ağzını göğsüme bastırıyor, dili tenimde geziniyor ve tüm belirsizlikler ortadan kalkıyor. Önünde kaya gibi sert ve tamamen çıplak bir şekilde durana kadar kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmasına yardım ediyorum.

Dudakları yumuşak bir sırtıyla kıvrılıyor, loş ışıktaki daha da yumuşak bir hal alıyor. "Josiah Cole, yatak odamda çıplak. Bana o zaman söyleseydin..." Başını sallayarak konuşmasını bitiriyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Çılgılık atarak kaçardın."

Başını eğiyor ve kıkırdıyor. "Haklı olabilirsin, ben oldukça gençtim. Ama yetişkin ben bu konuda çıldırıyor."

Bir adım daha yaklaşıyorum, elimi uzun kumral saçlarına daldırıyorum ve dalgaları kulağının arkasına sıkıştırıyorum, sonra elimi boynundan aşağı kaydırıp orada tutuyorum. "Sana bakınca bunu anlayamazsın," diyorum sessizce. "Her zamanki gibi ağırbaşlı görünüyorsun. Bu arada benim dizlerimi titretiyorsun."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Az önce beni... şey," diyor ve sırtlıyor, "beni en son kanepede boşalttığından beri hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Endişelenecek bir şey yok."

"İkimizin de gergin olduğunu varsayalım. Benim için uzun zaman oldu ve *sen* de, yani, sensin. Güzel, düşünceli, gerçek sen."

"Ve sen istediğimi düşünmediğim ama şimdi onsuz yaşayabileceğimi bilmediğim her şeysin."

Uzun, yavaş ve ağır bir nefes veriyorum. "Bu sadece seks değil." Başını sallıyor.

Bu kadar konuşmanın yeterli olduğuna karar veriyorum ve onu kendime doğru çekip sertçe öpüyorum. Acele etmiyorum, dilim onunla dans ediyor, ellerim onu inanılmaz derecede yakınlaştırıyor, ta ki her parçamız birbirine öylesine bağlanıyor ki kimin kim olduğunu anlayamıyorum ve tek ses ortak nefeslerimizin ileri geri gidip gelmesi oluyor.

Bacakları şilteye çarpana kadar onu geri çekiyorum ve yumuşak bir *sesle* düşüyor ve onu ezmeye dikkat ederek üzerine sürünüyorum, ama o çoktan kendini bana doğru sürüyor ve dudaklarımı yalıyor. Onun açlığıyla eşleşiyorum ve tüm çekincelerim yok oluyor. Geriye kalan tek şey o ve beniz ve bu doğru hissettiriyor. Tamamen doğru.

Bacakları benimkilerin etrafında bir beşik gibi ve tam orada ona doğru geriliyorum, çok yakın ve çok hazır. Yumuşak ve ıslak ve onu güçlü bir hamleyle içime almaktan kendimi alıkoyma çabasıyla titriyorum. Kendimi vücudundan aşağı kaymaya zorluyorum, mükemmel, kabarık meme uçlarından birini ağızma alıp dilimi döndürüyorum.

"Tanrım," diyor, başımı göğsüne doğru tutarak. "Aman Tanrım," diye tekrarlıyor. Bir dirseğimin üzerine yaslanıyorum, boştaki elimle diğer göğsünü avuçluyorum. Maren, bilinmesi gerekir ki, muhteşem göğüslere sahip. Yuvarlak, dolgun ve o kadar yumuşak ki kendimi içlerine gömebilirim. Diğerinin de tadına bakmam gerekiyor, ben de öyle yapıyorum, emiyorum, yuvarlıyorum ve dişlerimle hafifçe ısıyorum, böylece inliyor ve altımda kıvranıyor. Sikim kalçasına doğru seğiriyor ve kendini bana açarken kalçaları daha da aralanınca kendi ihtiyaçlarıma geri dönüyorum. Hiç düşünmeden, girişinde sıraya girdim ve yumuşak çekirdeğini dürtmeye başladım. Acı verici bir yavaşlıkla kamburunu çıkarıyor ve ben bu hissin etkisiyle görüşümün kenarlarında kararmaya başlıyorum.

Elini göğsüme koyuyor ve ben de kendime geliyorum. "RİA'm var ama daha iyi hissedeceksen prezervatifim de var."

Gözlerimi kırpıştırarak ağızdan çıkan kelimelere odaklanmaya çalışıyorum. "Kiley'den beri kimseyle birlikte olmadım."

"Benim için Shane'den beri böyle ama dört ay önce düzenli randevumda test yaptırdım."

Benim için yeterince iyi. "Prezervatif yok o zaman."

Kendini bana doğru sürüklüyor, kontrollü ve şehvetli. "Oka-" ama oynamayı bıraktım ve bir iniltiyle kabzasına kadar kayarak onu itişimle kestim. Bacakları kalçalarımı sıkıyor ve topuklarını arkamdan sarıyor, ama vücudunun benim için açtığı yol dışında hiçbir şeyi fark etmiyorum, gözlerimin kafamda geri dönmesine ve kalçalarımın içeri girip çıkmasına neden olan ipeksi bir kucaklama. Yavaşlamaya çalışıyorum ama Maren tutuşunu sıkılaştırıyor. "Daha sert. İstedğin kadar sert."

"Ama çok hızlı gitmek istemiyorum," diye mırıldandım, şimdiden kendimi kontrol etme yeteneğimin zayıfladığını hissediyordum.

"Çok yakınım, çok, çok-Joe. Durma-" Ve sonra haykırıyor, tüm vücudu bana karşı kıvrılmış, içten ve dıştan sıkılıyor. İkimizi de sarsan orgazmının yoğunluğundan tahrik olarak, onu uçuşumun kenarına kadar takip etmeden önce ancak bir hamle daha yapabiliyorum.

Onu boğmamak için bir tarafa yuvarlanarak üzerine çöküyorum ve o da yüzünü omzuma gömüp kollarını boynuma doluyor. Nefeslerimiz yavaş yavaş sabitleniyor ve omzumun boynumla birleştiği yeri öpüyor. Başımı onunkine yaslıyorum, kalp atışlarımızı aramızda duyuyorum.

Konuşmuyoruz ama garip hissettirmiyor. Maren'la hiç öyle olmaz. Parmakları omzumdan dirseğime ve oradan da sırtıma doğru bir yol çiziyor ve onu öpmekten kendimi alıkoyamıyorum. Alnını, kulağının üstünü, parmak uçlarını, yanağını. Gece bitmeden dudaklarımın onun her santimini kaplayacağından şüpheleniyorum.

Sonunda, kalplerimiz yatıştığında, o banyoya temizlenmeye gidiyor. Boxer külotumu giyip yatağa geri dönüyorum. Kalmamı istemedi ama umarım kalır.

Yatağa geri dönüyor, yere eğilip tişörtümü alıyor ve sonra üzerine geçiriyor. "Sakıncası var mı?" diye soruyor. "Çıplak pek iyi uyuyamıyorum. Özellikle de Kasım ayında."

"Sorun değil ama seni uyarmam gerektiğini hissediyorum, eğer seni gömleğimin içinde görürsem, onu senden çıkarmak isteyeceğim, belki de dışerimle."

Işığı kapatıp yorganın altına girmeden önce gözleri büyüyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçirip yanıma kıvrılıyor. "Söz mü?"

Liam Laughlin bir gün erken gelir. Partinin neşesi olan ve iyi bir şakayı seven bir adamdır. Sürprizlerden hoşlanır. Bunu biliyordum. Maren da biliyordu. Salı sabahı saat onda kapımda belirmek için ailesinden bir gün önce uçarak ve bir araba kiralayarak böyle bir numara yapacağını tahmin etmeliydik.

Bir yandan, zamanlaması düşünceliydi. Ailem Anders'i çoktan okula götürmüş, hatta Lucy'yi anaokuluna bırakmıştı. Ben de sabah koşumu ve kahvaltımı bitirmiştım. Öte yandan, zamanlaması saçmalıktı çünkü duşta küçük kız kardeşine dilimle çok ama çok iyi sabahlar dilemenin ortasındaydım.

İlk başta kapıyı çalmasına aldırış etmedik. Ancak kısa süre sonra telefonum banyo tezgahında çalmaya başladı ve sonunda Apple Watch'um onun tekrarlanan bildirimleriyle uğuldamaya başladı.

Maren bacağını indiriyor ve başımı nazıkçe geriye itiyor, gülümsemesi hayal kırıklığına uğramış ama gerçek. "Çocuklar yüzünden olabilir."

Küfrediyorum, yüzümü ovalıyorum ve tekrar küfretmeden önce saatimi kontrol ediyorum.

"Hayır. Çocuklar değil. Kardeşin."

"Liam?" diye çığlık atıyor ve ben de ayağa fırlayıp onu susturuyorum. "O burada. Dışarıda."

"Aman Tanrım," diyor suyu kapatırken. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım."

"Ondan kurtulup geri gelmemi ister misin?"

Ters ters bakıyor ve bunu beklemediğimi söyleyemem, o yüzden havluma uzanıp diğerini ona uzatıyorum.

"Gidip kapıya bakacağım. Sen burada kal. Ondan kurtulmaya çalışacağım."

Hızla cildimi ovuyorum, sonra havluyu kalçalarımın sarıyorum ve kapıya doğru yürüyüp bir aralık açıyorum. "Erkencisin!"

Liam'ın Maren'inkiyle aynı renkteki ela gözleri, sıırılsıklam saçlarımı ve havlumu görünce bir şeylerin farkına varıyor. "Duşta mı? Kusura bakma dostum. Tahmin etmeliydim."

"Sorun değil. Ama yine de durulanmam gerek. Otuz dakika sonra kahve içmek için buluşmak ister misin?"

"Burada beklesem sorun olur mu? Kiralık bir araba kullanıyorum."

Nefesim bir an için kesiliyor ve elimi sıırılsıklam saçlarımda gezdirerek bunu örtbas etmeye çalışıyorum. "Tamam. Tabii. Evet. Sadece, uh, kendini

evde. İşte kumanda." Kendimi aptal gibi hissederek televizyon kumandasını ona uzattım. "Hemen çıkıyorum."

Odama ve banyoya geri dönüyorum - Maren'in evimde çok fazla zaman geçirdiğine dair hiçbir ipucu olmadığından emin olmak için giderken etrafı kolaçan ediyorum - Maren havlusunun içinde duruyor, soğuk ve ... orgazmı ağabeyi tarafından yarıda kesilmiş biri gibi görünüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum ve seslerimizi boğmak için duşu açıyorum. "O hâlâ burada. Ondan kurtulmanın bir yolunu bulamadım."

"Peki ben ne yapacağım? Siz ikiniz arayı kapatırken bütün gün burada mı oturayım?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Yatak odamın kapısını kapattım. Ona biraz zaman kazanmak için durulanmam gerektiğini söyledim. Dışarı çıkıp kıyafetlerini alabilir ve sürgülü kapılarımdan gizlice çıkabilirsin." Kendimi duyunca irkildim. "Tanrım, özür dilerim. Bu çok-"

Maren sinirli bir şekilde sözümü kesti. "Ya beni yakalarsa?" "Yakalamayacak."

"Neredeyse yapıyordu!"

Ona yaklaşıyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Senden hoşlanıyorum," diyorum ona. "Hem de çok. Seni istiyorum ve sana ihtiyacım var ve o beni bundan vazgeçiremeyecek."

"Ama bunu ondan gizli tutmak istediğini söylemiştin."

"İstiyorum," diyorum ona, geri çekilip gözlerine bakarak. "Ama fikrimi değiştirmesinden korktuğum için ya da hayatımda herhangi bir söz hakkı olduğunu düşündüğüm için değil. Bir süreliğine aramızda kalmasını istiyorum çünkü bu şekilde daha yeni ve daha az karmaşık. Ailelerimiz ve çocuklarımız arasında, bunu berbat etmemem için üzerimde zaten çok fazla baskı var. Bu konuyu tartışmaya açmadan önce seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Herkese söylediğimizde birlik içinde olmamızı istiyorum."

"Ah," diyor boynuma doğru ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissedebiliyorum.

"Evet. *Oh*. Eğer seni arkadan çıkarken görürse, tamam. Ama görmemesini tercih ederim. Ayrıca, önümüzdeki birkaç gün gizlice dolaşmak biraz ateşli olabilir."

Düşünerek geri adım atıyor. Bir süre durakladıktan sonra lezzetli sırtışını tekrar yerine yerleştiriyor. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Şanslısın ki, her zaman ailemden habersiz gizli gizli tatile çıkma fantezim vardı-

yaşlı erkek arkadaş."

"Bu kulağa garip bir şekilde özel geliyor."

İnce, bronzlaşmış omzunu kaldırıyor, hala su damlacıklarıyla parlıyor ve ben onları yalama dürtüsüyle savaşıyorum. Gözleri dikkatimin dağıldığını okuyor ve bir parmak ucunu köprücük kemiği boyunca gezdiriyor. "Canlı bir hayal gücüm var. Saatler sonra bir barda takılmak buzdağının sadece görünen kısmı."

Ve daha otuz dakika önce gelmeme rağmen anında sertleşiyorum. Gözleri havlumu sıyırdığım yere kayıyor ve tekrar sırtıyor. "O zaman kesinlikle bir sır," diyorum ona. Hızlıca giyiniyor ve ardından dudaklarıma hızlı, kapalı bir öpücük konduruyor ve yanımdan sürünerek geçiyor, etrafın temiz olduğundan emin olmak için sürgülü kapıdan dışarı bakıyor ve sonra dışarı çıkıyor.

Zaten açık olduğu için suyu kullanmaya karar veriyorum, buz gibi yapıp içine giriyorum ve kardeşiyle takılmaya gitmeden önce seksi gizli kız arkadaşıma dair tüm düşüncelerimi donduruyorum.

Hah. Sanırım fantezisinden o kadar da uzak değilmiş.

YİRMİ İKİ

Beyaz Bayrak

Maren

Giyinmiştim ve kardeşim Joe ile birlikte bana *sürpriz* yapmak için gelmeden önce misafirim için hazırdım. Neyse ki Rogers, Liam kapıyı çaldığında öyle bir kargaşa yaratıyor ki onu beklediğim belli olmuyor. Yine de önce Joe'nun evine gittiği için ona kızıyorum. Ne de olsa o *benim* kardeşim.

O öğleden sonra onu Fost'un evine götürdüm ve ona tadilatı gösterdim. Shelby ve Cameron'ın yardımıyla başardıklarımın etkilenmiş görünüyordu ve hatta (istemeyerek de olsa) benim yerimde olsaydı neredeyse tüm elektrik dışı işler için bir müteahhit tutmak zorunda kalacağını itiraf etti. *Bu* ifadeye verdiğim iğneleyici yanıtı nezaketle sineye çektiğim için bir madalyayı hak ediyorum.

Sonra Donna ve Simon'ın beni övdüğü, misk rekorları panosunu gösterdiği ve son rehberli turlarımda kolaylaştırdığım tüm sezon sonu avlarını vurguladığı kulübeye gidiyoruz. O kadar çok ki bunu tam zamanlı işim haline getirmeyi hayal etmeye başladım. Daireye kendim taşınmak belki de ...

Bilirsin, kendi teknemin babası olmak.

Bu bir ilerleme gibi geliyor ve kısa bir süre için gözlerinde parlayan küçük bir saygı hayal etmeye başlıyorum. Ama bu bir ışık oyunu olmalı çünkü aynı hızla "işsizliğin bana yakıştığınan" ve "tüm sorumluluklarından kaçıp bir yıl ara vermeyi" nasıl dilediğinden bahsediyor. O akşam pansiyonda yemek yerken beni planlarım hakkında sorguya çekiyor. Bu, gerçek babamın bile bu kadar zorba olmadığını belirtmek için iyi bir zaman. Hem de hiç.

Çok yorucu.

Bizi barda yer kaplamaktan yemek alanındaki daha kısa bir masaya kaydirmayı başardım. Joe zamanını Donna'nın barda kokteyl doldurmasına yardım etmek ve yanımızdaki yanmayan taş şöminenin yükseltilmiş ocağına uzanmak arasında bölüştürüyor.

"Joe," diye bağılıyor ağabeyim locanın öbür ucundan, elindeki birayı göstererek (ki onu *ben* almıştım), "bana yardım et, dostum. Söyle ona. Sonsuza kadar tatil köyünde yaşayamaz. Yeni bir iş aramalı! Eski pozisyonunu sonsuza dek tutmazlar." Gözlerimi deviriyorum çünkü o pozisyonu zaten aylar önce doldurmuşlardı ama bırakayım da atıp tutsun. "Ergen gibi davranmayı bırakıp gerçek dünyaya dönmesi gerekiyor."

Kardeşimin dikkati Joe'nun üzerindeyken, ben sinsi ve esprili bir kaş kaldırarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Hâlâ burada olmamın ve yeni işlere başvurmamamın sebebinin *o olduğunu* düşünürsek, bu oyunu nasıl oynayacağını duymak için sabırsızlanıyorum.

Joe hayal kırıklığına uğratmaz. Asla, diye hayal ediyorum (içimden aşk acısı çeken bir çocuk gibi iç çekerken). "Her şeyden önce," diye hatırlatıyor Liam'a, "uzun zamandır bu tatil köyünde yaşıyorum, o yüzden bu konuda bir şey söylemem oldukça zenginlik olur." Kardeşim kıkırdama cüretini gösterdi. *Kıkırdadı* diyorum size. "Eski erkek arkadaşı onun yerine terfi almamış mıydı? Yani yeni patronu o mu olacaktı?" Joe başını sallıyor ve bana bakıyor. "Hayır, teşekkürler. Ben de geri dönmezdim. *Seni hak etmiyorlar*." Midem küçük bir sarsıntı geçirdi. İyi olanından. Dikkatini tekrar kardeşime vererek devam ediyor. "Ve burada bedavaya yaşamıyor, biliyorsun. Rehberli turlarıyla tesise tonlarca iş getirdi ve Fost'un evini onarmak akıllıca bir yatırım. Buradaki mülkler yüksek fiyatlara satılıyor."

Joe önündeki küçük içecek peçetesini düşünüyor, sonunda bakışlarıyla buluşmadan önce onu avucunun içinde buruşturuyor. "Özür dilerim, senin hakkında böyle konuşmak istememiştim. Kendi adına konuşabilirsin." Soğuk mavi gözleriyle Liam'ı süzdükten sonra kalkıp tabaklarımızı topladı. "Çocukları babamdan alma vaktim geldi. Onları görmek ister misin?" diye soruyor ve ben de istiyorum ama aynı zamanda bunun ona ve Liam'a biraz zaman ayırmak için iyi bir fırsat olabileceğini de hissediyorum. Joe'nun az önce beni kardeşime karşı nasıl savunduğunu düşünmek için sessizliği kullanabilirim. Otuz küsur yıllık en iyi arkadaşına karşı.

Buna ihtiyacım yoktu. O haklı, kendi adıma konuşabilirim. Ama yine de bir kez olsun yanımda birinin olması güzeldi. Lorelai bir sinek olmayı çok isterdi.

bunun için duvarda. Shelby de öyle. Ergenlik aşkı bir yana, Liam'a haddinin bildirildiğini görmek için her şeyini verir. Şu haliyle, spontane orgazma bir kalp atışı uzaklıktayım.

"Geleceğim," diyor Liam, hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkarak. "Mare?"

Başımı sallıyorum ve büyük bir esnemeyle ellerimi başımın üzerine uzatıyorum. "Hayır. Rogers'ın yanına dönmem gerek. Onu uzun bir yürüyüşe çıkaracağım. Sanırım yarın tüm aile üstümüze çullanmadan önce erkenden yatacağım."

Joe'nun gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama seyircilerin önünde çok fazla şey açıklayacağımdan korktuğum için bakışlarına karşılık vermiyorum. Yatmadan önce ona mesaj atabilirim.

★ ★ ★

Bir fincan sıcak çay ve Lorelai'ın okumam için ısrar ettiği boynuzlu ve azgın bir iblis ve onun kaderli Valkyrie eşi hakkında baharatlı bir romantizmle yatağa girdiğim sırada bana ilk mesajı o atıyor.

Canavar pornosu söz konusu olduğunda denemeden önce alay etmemeyi öğrendim.

Sadece kontrol ediyordum. Özür dilememe gerek var mı?

Kitabı ve çayı bıraktım, şaşırmıştım.

Maren: Ne için özür dilemen gerekiyor ki?

Emin değilim. Daha önce ayrıldığında biraz garip görünüyordun. Liam'a çok mu sert davrandım? O bir şey söylemedi, ama eğer söylediysem.

Oh.

Tanrım. Hayır.

Gerçekten çok hoştu. Beni savunduğun için teşekkür ederim.

Kardeşime kızgındım. Söylediği şeyler ve düşumuzu böldüğü için. Belki de "kızgınlığım" sadece "cinsel olarak hayal kırıklığına uğramıştım."

Joe: ...

Joe: Bunu düzeltebilirim, biliyorsun.

Lezzetli bir karıncalanma içime doluyor, ayak parmaklarım yorganın altında kıvrılıyor ve telefonumun ekranına sırtıyorum.

Biliyorum.

Joe: Kardeşinin seninle nasıl konuştuğunu hiç fark etmemiştim... Özür dilerim. Seni benden uzak durman için uyardığını söylediğinde, abarttığını düşünmüştüm, çünkü... şey... yakalanan sensin, Maren. SEN.

Yüzümü yelpazeliyorum, aniden çok sıcak hissediyorum.

İyi niyetli. Senin için en iyisini istiyor. Onun için bir kardeş gibisin.

O senin gerçek anlamda kardeşin. Cömert davranıyorsun.

Az önce söylediğimi kanıtlıyor. Yakalayan sensin. 😊

İç çekerek arkama yaslanıyorum. İşte gidiyor, sevimli, destekleyici, harika ve ... şey, kesinlikle doğru. Tekrar.

Maren: Karışık bir durum.

Joe: Evet.

O da benim için iyi bir ağabey. Sadece büyüdüğümün farkında değil ve sanırım onu anlıyorum.

Bilmiyorum.

Zihnimde Joe'nun yumuşak kaşlarını, çatık kaşlarını ve kararmış gözlerini net bir şekilde canlandırabiliyorum ve Liam'ı savunmak ya da yaptıklarını bir şekilde savunmak için içimdeki dürtüyle boğuşuyorum. O kadar uzun zamandır yakındılar ki, bu bana yanlış geliyor.

Maren: İsteyeceğim son şey, onlarca yıllık dostluğunuza bir kama olmak. Söyledikleriniz için ifade edemeyeceğim kadar minnettarım. İhtiyacım olsa da olmasa da yanımda birinin olması benim için dünyalara bedeldi. Senden gerçekten hoşlanıyorum, eğer çok açık değilse.

Dudağımı ısırıyorum, daha ne kadar söylemem gerektiğini ölçüyorum.

Maren: Ama kardeşimi idare edebileceğime ve bu işe karışmayacağıma güvenmek zorundasın.

Joe: Eninde sonunda ona kendimizden bahsetmek zorunda kalacağız ve seninle bu şekilde konuşmasına katlanmayacağım.

Karnım, onun "sonunda "ya atıfta bulunması üzerine yine hoplayıp zıplıyor. *Sonunda* uzun vadeyi ima eder. Gelecek. *Daha fazla*. Daha fazlası kulağa çok hoş geliyor. Yine de aralarına girme fikrinden nefret ediyorum.

Göreceğiz.

Joe: Maren ...

Maren: Haklısın. Sonunda iş oraya gelirse, bunu ele alacağız. Birlikte. Şimdilik, beni olduğum kadın olarak görmeye başlayacağını ve kiminle yattığım ve hayatımda kimi istediğim de dahil olmak üzere sağlam seçimler yapabileceğimi fark edeceğini umuyorum.

Sanırım bu kadar yeter. Şimdilik.

Joe: Bilgin olsun, ben de senden gerçekten hoşlanıyorum.

Bunu anlamaya başlıyorum.

Orgazmlar yeterince kanıt değil mi?

Maren: Bir sınır var mı?

Joe: Seninle değil, yok.

Gah. İşte böyle. Beni yine tahrik ediyorsun ve çok tatlısın.

İyi geceler, Josiah.

İyi uykular, Jig.

Annemi seviyorum. Gerçekten seviyorum. Çok zeki, altmış sekiz yaşında hala kıvrımlarını koruyor ve bununla bağlantılı olarak dünyanın en iyi dolmasını yapıyor. O harika biri ve umarım ben büyürken bana yaptığı anneliğin yarısı kadar iyi bir anne olabilirim.

Bununla birlikte, gitmesini çok isterdim.

On saat oldu ama Joe ile aramızdaki gerilimi dakikalar içinde ölçtü. DAKIKALAR. Belki de saniyeler, gerçekten. Sonuçta, beni mutfakta bir kenara çekip sorgulamaya başlamak için bir bahane bulması sadece dakikalarını aldı.

"Josiah Cole ile ne zamandır birliktesiniz?"

Çığlık atıyorum, onu susturuyorum ve bizi duyabilecek biri var mı diye kapıya bakıyorum. Tanrıya şükür kimse içeri girmedi ve ben de ona doğru dönüp fısıldayarak çığlık atmaya başladım.

"Nasıl olur?"

Tek bir cömert kalçasını tezgâha yaslıyor ve elini diğer kalçasına koyuyor. "Maren Lorraine Laughlin, ciddi misin? Ben senin annenim. Seni ben büyüttüm ve bedenimden dışarı attım." Bacaklarının arasını işaret ediyor ve yüzümü buruşturuyorum. Onun gözünde ben kıyamete kadar bakireyim ama doğumlarımızın hiçbirinin kanlı ayrıntılarını anlatmaktan geri durmadı. Annem karmaşık bir kadın.

"Birincisi, bu çok yeni ve çok gizli. İkincisi, Liam bunu öğrenirse ikimizi de öldürür."

Annem nefessiz bir kıkırdamayla gözlerini deviriyor. "Lütfen. O adam suratına vakvaklayan bir ördeği bile tanıyamaz. Hâlâ Rosie'nin erkeklerden hoşlandığını sanıyor."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. On dört yaşındaki yeğenimin cinselliği bir sorun değil. Babası da dahil olmak üzere ailemizdeki hiç kimse bunu umursamadı ve umursamayacak. Ama bize açılma konusunda kendini rahat hissetmesini bekliyoruz. Görünüşe göre Joe ve benden sonra en kötü saklanan sır bu.

"Her ne olursa olsun," diyorum sabırla, "kimsenin bilmesine hazır değilim ve Joe'nun çocukları yüzünden dikkatli davranıyoruz."

Annem uzun bir süre cevap vermiyor, ama sonra bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve ben küçükken yaptığı gibi at kuyruğunu çekştiriyor. "Tamam bebeğim. Bir şey söylemeyeceğim. Ama bil diye söylüyorum, Josiah Cole'u her zaman çok sevdim ve senden daha iyisini bulamazdı."

"Gerçekten mi? Benim ... ne bileyim, çok toy olduğumu düşünmüyor musun?"

Annemin alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Maren. Sen orta yaşlı bir ruhla doğmuşsun. Yoksa Fost seni sabah, öğle ve akşam teknesinde nasıl idare edebilirdi? Sen bir bakıcısın. Hazır bir ailesi olan birini ekstra sevgiye muhtaç bulman beni şaşırtmadı."

Bir anda rahatlamış gözyaşlarım gözlerime hücum ediyor ve görüşümün kenarları bulanıklaşıyor. Anneme uzanıyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum ve onu sıkıca çekiyorum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Saçlarımı eskiden yaptığı gibi okşuyor ve kulağıma hafifçe kıkırdıyor. "Aman Tanrım, içimdeki hayatı söküp atıyorsun. Gerçekten başka türlü hissedeceğimi mi sandın?"

Cevap vermiyorum, sadece bırakmadan önce onu daha da sıkıyorum. Dönüp önceden dilimlenmiş bir tepsi meyveyle birlikte buzdolabından biraz sangria çıkarıyorum ve şişenin kapağını çatırdatarak kapatıyorum. "Sanırım bundan bir bardak içebilirim. Bana katılmak ister misin?"

★ ★ ★

Bu saatler önceydi ve annemin desteğine ne kadar minnettar olsam da, yine de gitmesine ihtiyacım var. O çok zeki. Sadece bu da değil, o ve babam fazladan odam olduğu için benim kulübemi paylaşmaya karar verdiler ve son dakikada gelmeye karar verdikten sonra Liam ve ailesinin kulübelerini almalarına izin verdiler.

Bu tatil fantezisini fazla abartmak olur. Otuz üç yaşındayım ve yan odamda ailem tarafından engelleniyorum.

Özür dilerim. Seni aramamı ister misin? Askerdeydim. Telefon seksinde hiç fena değildir.

Ellerini hayal ederken Joe'nun alçak sesinin kulağımda olduğunu düşünmek bile... Duvardan, annemle babamın paylaştığı yatağın gıcırdadığını duyuyorum. Hayır.

Maren: Ailemle aynı duvarı paylaşırken kendime dokunamam. İğrenç!

Joe: Gençken nasıl hayatta kaldın?

Bu farklı. O zaman bilmiyorlardı.

Joe: Bir ebeveyn olarak konuşuyorum, kesinlikle biliyorlardı.

UGH. Bu hiç yardımcı olmuyor.

Tamam, tamam, üzerinde çalışacağım. Bir yolunu buluruz. Ayrıca, sadece dört gün daha var.

Maren: DÖRT GÜN DAHA

Maren. Sen ortaya çıkmadan önce üç yıl yoktum.

Haklısın. Ama bu, nasıl bir şey olacağını bilmeden önceydi.

Tamam, tamam. Bir yolunu bulacağım.

Bu konuda fazla makul davrandığımı düşünerek dudağımı ısırıyorum. Saç bağımı çıkarıp saçlarımı karıştırıyorum ve yastığıma uzanıp uyku tulumumu seksi bir şekilde kaldırıyorum. Bir selfie çekiyorum, sonra da gönder tuşuna basıyorum. Bir telsiz sessizliği ve ardından gri noktalar.

Kahretsin, sanırım pantolonumun içinde kendiliğinden yandım.

Joe: YARIN BİR ŞEYLER BULACAĞIM

Joe: Umarım o resmi sildiğimi düşünmüyorsunuzdur.

Gecikmeli olarak nefesimi tutuyorum, sonra donmuş bir şekilde duvara bakıyorum, duyduklarına dair işaretleri dinliyorum. Tanrım. Acaba bu hafta başka bir açık kabin var mı?

Silmelisin! Ya çocukların bulursa?!

Özür dilerim, şu an doğru düzgün düşünemiyorum.

Joe!

Kimin yemeğe ihtiyacı var? Suyu mı? Beslenmeye? Benim yok. En mükemmel göğüslerin var olduğuna dair fotoğrafik kanıtım var.

Kıkırdıyorum ve sonra **"Saçmalıyorsun"** yazıyorum.

Ben şanslıyım. İyi geceler, Mare.

İnledim.

İyi geceler Joe.

YİRMİ ÜÇ

Tolerans Gösterin

Maren

Şükran Günü sabahı şehre indiğimde siyah zeytinden başka bir şey düşünmüyorum. Ailem en az iki kutu siyah zeytin olmadan tatil yapamaz ama görünüşe göre Coles'lar kayıtsız. Kayıtsızlar diyorum size.

Neyse ki yerel marketler kapanmadan önce Donna'ya sordum. Yeğenlerim muhtemelen isyan ederlerdi. Neredeyse vahşi sayılırlar.

1960'ların müziği, parlayan halojen ışıkları ve neredeyse boş koridorlarıyla Safeway'e girerken aklımda olan tek şey bu. Tam olarak tek bir kasa var ve kasiyere en samimi, en utangaç selamımı verip yanından hızla geçerek hemen zeytinleri arıyorum. Kesinlikle herkesin tatil için para ödemesi ve izin yapması gerektiğini düşünüyorum ama yine de... zeytin. Sorun bende, benim. Gözlerim reyonların üzerindeki tabelalara takılıyor ve şaşkın bir *oof* ile doğrudan insan duvarına doğru yürüyorum.

"Ope! Özür dilerim!"

Ağzımdan kaçırdım.

"Musky Maren!"

Lanet olsun. Orta batılı gülümsemem sallanıyor, kayıyor ve yere düşüp yüzerek uzaklaşıyor.

"Heyyy, Bryce." Ses tonum dayanılmaz derecede donuk. "Seni gördüğüme sevindim." "Şehre gelmişsin!"

"Öyleyim. Ailemle birlikte."

Yüzü terli ve pembe kızarmış, gözleri açılıyor. "Cole's Landing'de, bahse girerim!"

Bildiğini düşünme şekli ya da sanırım web sitemdeki şimdi silinmiş mesajı herhangi bir gösterge ise bilme şekli, cildimi tatsız bir şekilde süründürüyor ve sadece buradan çıkmak istiyorum. Hâlâ bana gülümsüyor.

"Ne zamandır buralardasın? Düşünüyordum da! Belki nalbur dükkanına gelip bir şeyler imzalayabilirsin. Halka haber verimiz, bir stant kurarız... Evimde bile kalabilirsin. Karım için sorun olmaz. Ayrıca, her hafta sonu Green Bay'deki ailesini ziyaret etmeyi sever..."

Bu tatsız misafirperverlik zincirini kesiyorum, nereye gittiğini duymakla hiç ilgilenmiyorum. "Bunu artık pek yapmıyorum Bryce. Yıllardır yapmadım."

"Ama eski günlerin hatırına." Paylaşmadığımız bir samimiyet yaratmak için sesini alçaltarak yaklaşıyor. Paylaşmazdık. "Eskiden 'Musky Maren'in Adamları' diye bir sohbet odamız vardı. Bahse girerim Maren sinyali arayabilirdim ve hepsi bir anda yola çıkardı. Onlara seni tanıdığımı söyledim..."

Başımı sallamaya başladım bile, titremelerin beni ele geçirmesini engellemek için ellerimi yumruk yapıyorum. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Seni tekrar görmek güzeldi," diye yalan söylüyorum, otomatik nezaket çirkin başını kaldırıyor.

Arabaya geri dönüp parmaklarımı silkeliyorum, yavaş ve sabit bir şekilde nefes alıp veriyorum, sonra kontağı çevirip Bryce'ın çıkma ihtimaline karşı geri geri giderek yerimden çıkıyorum. Siyah zeytinin yanımda olmadığını fark edene kadar kasabadan on mil uzaklaşmıştım.

★ ★ ★

Ailemin Şükran Günü için şık giyinmek zorunda değilim ama istiyorum. Günlük hayatımda nadiren bir çentik atma fırsatım oluyor ve Joe için güzel görünmek istiyorum. Bu nedenle, aileme onlarla Coles'larda buluşacağımı söylüyorum ve saçlarımı alnımdan aşağıya ve sırtımın ortasına yumuşak katlar halinde düşene kadar fönlemek için zaman ayırıyorum. Gerçek makyaj yapıyorum, gözlerimi aydınlatıyorum ve dudaklarımı güzel bir mercan rengine boyuyorum. Bu kadar uzun süre kalmayı planlamadığım için yanımda çok fazla kışlık kıyafet getirmemiştim ama internetten belime tam oturan, sonra kloşlaşan ve dizlerimin etrafında sallanan uzun kollu tatlı bir kızcılık elbise buldum. Bir çift şalvarın üzerine giydim.

kalın siyah tayt ve topuklu siyah botlar. Her şeyi tamamlamak için kollarıma bir demet gümüş bilezik ve parmaklarıma birkaç gümüş yüzük takıyorum. Her şeyi bir araya getirdiğimde, bu sabahki karşılaşmanın etkisinden büyük ölçüde kurtulmuş oluyorum.

İnkâr konusunda çok deneyimim var. Musky Maren'in tamamı boyunca bu açıdan çalıştım. Ancak zaman ve yaş bana çok fazla bakış açısı kazandırdı. Artık anlıyorum ki bir şey içgüdüsel olarak kötü hissettiriyorsa kötüdür ve ayrıca kimseye hiçbir parçamı borçlu değilim. Kamuya açık kısımlarımı bile. Bir zamanlar özgürce erişime açtıklarıma bile.

Geçmişte ne olduğu önemli değil. Güvenliğimi gerçekten tehdit edip etmedikleri önemli değil. İyi adamlar (ya da kızlar, ama dürüst olalım, izleyicilerim çoğunlukla erkeklerdi) olup olmadıkları *önemli değil*.

Onlara hiçbir şey borçlu değilim. Yarın kanalıma geri dönüp yeni içerik çekmeye karar versem bile. Yine de yok.

Çünkü sorun da bu, değil mi? Kamuya mal olmuş bir figür olduğum için ya da kamuya mal olmuş bir figür olduğum için dikkat çekmek istediğimi düşünüyorlar. İstiyorum da. En azından bir şekilde. Yabancıların içeriğimi izlemesini ve bundan keyif almasını istiyordum. Ama bu onlara hayatımın geri kalanı için açık çek vermez. Bu, kişisel alanıma girmelerini ve kendilerini içeri davet etmelerini mazur göstermez. Bir sınır var ve her ne sebeple olursa olsun, tanıdığım ve kamuya mal olmuş erkekler bu sınırı tanıdığım kadınlar kadar zorlamadı.

Bu karşılaşmayı geride bıraktım, ancak aynı zamanda beni dışarı çıkarma şekline karşı oldukça kızgın ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Ve bunun bir daha olmasına izin vermemeye kararlıyım.

Coles'a siyah zeytinsiz vardığımda daha da kararlıydım. Dönüş yolundaki haklı öfkemden dolayı tamamen unutmuştum.

"Tek bir işin vardı!" diye takılıyor kardeşim, çantamı bırakıp annemle babamın yanaklarına birer öpücük kondurduğum ve Donna ile Simon'a sarıldığım anda.

Ona gözlerimi devirerek, orijinal *Evde Tek Başına* filmine dalmış olan Anders ve yeğenim Caleb'in arasındaki kanepeye oturuyorum.

Anders eğilerek, "Güzel kokuyorsun," diyor. "Sağ ol evlat."

On iki yaşındaki yeğenim Caleb, "Mare Teyze her zaman güzel kokuyor," diyor ve ben de sıırıyorum. Küçük çocuklardan gelen iltifatları hak etmek daha zordur ve bu nedenle diğerlerinden en az iki kat daha değerlidir.

"Teşekkürler, diğer çocuk," diyorum yeğenime, hafifçe dirsek atarak.

"Cidden, nasıl unuttun?" Liam devam ediyor. "Annem bu sabah şehre gittiğini falan söyledi."

Kevin McCallister'ın devasa ailesinin, Paris'teki devasa tatile çıkmalarından bir gün önce devasa evinin etrafını kasıp kavurmasını izliyormuş gibi yaparak omuz silkiyorum.

"O kadar da büyük bir mesele değil Lee," diyor baldızım Jessica sinirli bir şekilde. Başını sallıyor ve bana tek koluyla dostça sarılıyor. "Sadece parmaklarına zeytin koyamayacağı ve hâlâ on yaşındaymış gibi zeytin canavarı taklidi yapamayacağı için huysuzlanıyor" diyor.

"Belki," diye onaylıyor ağabeyim, birasını karısına doğru eğerek. "Ama yine de. O da oradaydı. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unuttuğunu anlamıyorum. Zeytinsiz Şükran Günü olmaz."

"Dikkatim dağıldı! Olur böyle şeyler. Bugün tatil! Yeesh."

Joe o anda Lucy kalçasında içeri girer. Her zamanki rahat yakışıklı görünümünde, beyaz bir tişörtün üzerine robin's-egg-mavi V yakalı bir kazak ve kalın kalçalarını ve ince belini saran günahkâr dar kot pantolon giyiyor. Dalgalı altın rengi saçları yumuşak bir kıvrımla alnına düşüyor ve kulaklarının arkasına toplanıyor. "Ne kaçırdım?"

"Maren, Maren, Maren," diyor Lucy, küçük kollarıyla bana doğru uzanıyor. Ayağa kalkıp onu kucağıma alıyorum, sonra kucağıma oturtuyorum ve hemen örgü kazağını dizlerinin üzerinde onun tercih ettiği şekilde düzeltmek için uğraşıyorum.

"Selam bebeğim," diye fısıldıyorum. "Bugün nasılsın?" Cevap vermiyor ama yapacağını bildiğim şekilde bileziklerimle oynuyor. Birkaçını çıkarmasına izin veriyorum ve sonra kardeşime dönüp Joe'ya son patavatsızlığımı anlatıyorum.

"Hayır," diyor Joe bana sırtarak, ses tonu donuk. "Zeytinler olmaz."

Cevap olarak dudaklarımı büküyorum.

"Sadece kasabaya kadar gidip onları nasıl almadığını bilmek istiyorum. Tam bir uzay öğrencisi! İşte ben de bundan bahsediyorum, Mare." Ağabeyim atıp tutuyor ve ensemde bir tedirginlik başlıyor. "Sadece kendinle ilgilenmeye o kadar alışmışsın ki. Üniversite öğrencisi gibisin."

Lucy'yi daha sıkı kavıyorum ama bir şey söylemiyorum. Ne yeri ne de zamanı, zaten sadece stres atıyor. Bunu biliyorum. Muhtemelen ikinci birasını içiyor ve gevşemiş hissediyor. Arkadaşının burada olduğundan bahsetmiyorum bile. Yani hava atıyor. Bunu biliyorum, bunu biliyorum, bunu biliyorum.

Bu benimle ilgili değil.

"Tanrım, Liam. Sadece zeytin. Kendine gel. Bir bira daha ister misin?" Joe önerisini ısrarak soruyor ve ben dilimi tutarak gözlerimi kapatıyorum.

"Bugün zeytin, ama yarın ne olacak? *İş başvurusunu teslim etmeyi mi unuttum?*" Liam şışesinin ağzına doğru homurdanıyor.

"İyi. Unutmadım," diye geveliyorum, kalbim bu durum için çok hızlı atıyor. "Markette siyah zeytin reyonundayken eski YouTube videolarımın hayranı olan bir adamla karşılaştım ve bu karşılaşma beni tedirgin etti. Hızlıca bitirdim, arabama döndüm ve zeytinleri almadığımı fark edene kadar yolu yarılamıştım."

"İyi misin, Maren?" Anders yanımda usulca sordu. Zeki çocuk.

Ona gülümsüyorum. "Gülümsüyorum. Gerçekten aptalcaydı. Endişelenecek bir şey yok." "Bryce Callahan mı?" Joe tüm dünyaya rahatlamış gibi görünerek soruyor, Bileği dizinin üzerinde, elinde bira, koltuğa yaslanmış, ses tonu eşit, ama ben daha iyi biliyorum. Gözleri tamamen başka bir şey.

Başımı salladım.

"Seni nasıl huzursuz etti?"

"O sadece fazladan tanıdık," diye cevaplıyorum kardeşimi. "Önemli bir şey değil." "Elin boş gittiğine göre bir şey olduğu açık," diye belirtiyor.

"Bir şeydi," diye kabul ediyorum. "Artık hiçbir şey. Bunu çoktan aştım. Bu, halkın gözünde bir insan olmanın bir parçası. Bölgeyle birlikte gelir."

"Ama sen yıllar önce göz önünde olmayı bıraktın," diyor Jessica. ilgili ifade.

"Bu şeyin seni takip edeceğini söylemiştim."

Kardeşimin gözleriyle karşılaştım. "Yaptın." On beş yıl önce gibi, ama eminim. "Bu doğru değil," diye ısrar ediyor Joe.

"Bu konuda ne biliyorsun ki? Videoları hiç görmedin ki..."

Uzun, yavaş bir nefes alıyorum ve sabır için tatil yemekleri ve Soba Üstü Dolma tanrılarına dua ediyorum.

Joe birasından uzun bir yudum alıyor, gözleri cevap verecekmiş gibi ağabeyimin üzerinde.

Odayı kaplayan mutlak sessizliğe bakılırsa, sanırım öyle.

İşte bu. Endişelendiğim şey tam olarak buydu.

Ayağa kalkıyorum ve dönüp Lucy'yi kanepeye yatırmaya çalışıyorum ama o tutuşunu gevşetmiyor. Bunun yerine onu kalçamda yeniden ayarlıyorum ve başını omzumun kıvrımına koyuyor, nefesleri boynuma çarpıyor. Üzerime sıcak bir his çöküyor, beni sakinleştiriyor. Onu mutfığa doğru taşıyorum.

Joe'nun yanından geçerken alçak sesle, "Buna cevap vermek zorunda değilsin," diyorum. "Aslında," diyorum gruba, "odadan çıkıyorum ve hepiniz arkamdan ne kadar hayal kırıklığı yarattığım hakkında konuşmazsanız sevinirim."

Dikkatimi Joe'ya yönelttiğimde, bakışlarındaki yoğunluk karşısında neredeyse kekeleyecektim. "Onu mutfığa götüreceğim. Onu yakaladım."

Başını sallamadan önce adem elmasının sallanışını izliyorum. "İsteddiğini biliyorum."

YİRMİ DÖRT

Lover Lay Down

Joe

Kızım kollarında kıvrılmış halde Maren'in dışarı çıkışını izliyorum ve onu takip eden bir çift göz daha fark ediyorum. Anders.

Bana bakıyor, yüz hatlarında endişe okunuyor. Yanımdaki koltuğa vuruyorum ve o da hemen yanıma geliyor. "O iyi mi?"

"Evet, dostum. Sanırım öyle," diyorum ona dürüstçe. "Ama birkaç dakika içinde onu kontrol etmek istersen, eminim bundan hoşlanacaktır."

"Ona ne oldu böyle?" Liam odadakilere soruyor, yüz ifadesindeki şaşkınlık o kadar açık ki, bu kadar aptal olduğu için onu yumruklamak istiyorum. Kelimenin tam anlamıyla bizden onun hakkında konuşmamamızı istedi ve sanki kelimeler onun aptal sırtından yuvarlanıp gitmiş gibi.

Jessica beni cevap vermekten kurtardı. "Sanırım sevgili kocacığım, küçük kız kardeşin senin saçmalıklarından bıktı."

Birama homurdanıp şişeyi bitiriyorum.

Liam kaşlarını çatıyor. "O benim kardeşim. Onu taciz etmek benim işim."

"Ben kız kardeşimi taciz etmem," diyor oğlum basitçe. En eski arkadaşıma sinirlenmiş görünüyor ve odaya girdiğimden beri ilk kez gülmek istiyorum. Doğrudan bebeklerin ağzından, ya da o eski deyiş nasıl diyorsa.

Liam cevap vermiyor ama başını bana doğru eğiyor. "Gerçekten onun videolarını izledin mi?"

Buna cevap verebilirim. Öyle de yapıyorum. "Yıllardır değil ama evimi özlediğimde ve denizaşırı ülkelerdeyken onları seviyordum. Burada film çekti ve bana geri dönmek zorunda olduğum şeyi hatırlattı."

Liam gözlerini kırıştırır. Sonunda tüm samimiyetiyle, "Bunu düşünmemiştim. Bu harika, dostum. O zaman onları aldığına sevindim." Ve ben de onu sıkmak istiyorum.

Çifte standart için kalın boynunu. Videoları çektiği için bir şekilde olumsuz ilgi görmek istiyor, ama evimi zlediğimde onlara sahip olduğum için memnun. Boşandıktan sonra benimle kaldığı iki hafta boyunca nasıl ev yemekleri yaptığını kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Lucy için tencere tencere patates püresi. Hareket edemeyecek kadar akşamdan kalma olduğumda Anders'i anaokuluna götürmek için erkenden kalkışını.

Ama bu sefer tartışma yetersiz kalıyor. Her ne kadar benim ve çocuklarım için yaptığı her şeyi takdir etsem de, kız kardeşini büyük bir başarısızlığa uğratıyor ve ben bunu aştım.

Burada ince bir çizgide yrdğmm farkındayım. "Güzel videolardı Lee. Klas. Güzeldi. İşini biliyordu. Hâlâ da öyle, eğer bu sonbaharda rekor sayıda rehberli tura katıldıysak."

Çenesi titriyor. Muhtemelen tartışmak istiyor ama cesaret edemiyor. Benimle değil. Deniz Piyadeleri'ne katılmak benim seimimdi elbette ve bundan pişman değilim ama hepimiz biliyoruz ki ben dünyanın öbür ucundaki bir çölde ter dökerken, vurulurken ve havaya uurulma tehdidi altındayken Liam ve diğer arkadaşlarımız rahat bir kardeşlik hayatı yaşıyordu.

"Gidip Maren'i kontrol edeceğim," diyor Anders ve kanepeden kalkıyor. Oradan ayrılıyor ve Liam yine dikkatli bir bakışla beni izliyor. Merak etmesine izin vermeye karar veriyorum. Maren'a olan hislerimi itiraf etmeye hazır olmayabilirim ama hiçbir şey de saklamayacağım. Ayrıca, Liam sormayacak. Maren ve benim aramda neler olduğunu anlamaya çalışırken zihninde taklalar atacaktır ama birlikte olmamız onun radarına girmeyecektir. Ona göre, benim bir yeti, onun da bir Chupacabra olması ve mitolojik bir şarap ve peynir dükkânı amamız, birlikte yatmamızdan daha olası.

"ocukların kız kardeşimi gerçekten seviyor," diye gözlemliyor. Jessica sangria'sına kıs kıs gülüyor ve ben çoktan anladığına eminim. Tek kelime etmeyeceğinden de eminim. Çok fazla eğleniyor. Kadehinin üzerinden bana göz kırparak şüphelerimi doğruluyor.

"Hoş biri," dedim ona. "şimdi. Bir bira daha?"

Liam şişesindeki son onsu da boşaltıp bana uzatıyor. "Teşekkürler."

Maren'i yalnız yakalamak için biraz uğraşmak gerekiyor ama Jessica ve hatta Maren'in annesinden bir müttelikim olduğu ortaya çıkıyor. Şükran Günü'nden sonraki Cuma günü barda çalışmam gerektiğini söyledim ve onlar da Green Bay'e yapacakları Kara Cuma alışveriş gezisini planlamaya başladılar. Annem çocuklarımı da götürmeyi teklif etti. Sonra Jessica barın meşgul olup olmayacağını sordu.

"Muhtemelen," diyorum gayri ihtiyari. "Bugün büyük bir kar motosikleti günü." (Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama olabilir ve bu yeterli).

"Ah, dostum. Maren'e gerçekten ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve sanki gününü mahvetmişim gibi suratını asıyor. Biraz abartıyor ama çabasını takdir ediyorum.

"Oh, um," diye kekeleyorum, özür dileyerek. "Evet, biliyorum. Özür dilerim."

"Ah. Arayı kapatmayı umuyordum ama anlıyorum," diyor Jessica yumuşak bir sesle. "Belki yarın akşam döndüğümüzde bir şeyler içeriz? Tanrım, yemekten sonra olur ama."

Maren bana bakarak, "Bu iyi olurdu," diyor.

"İçkileri hazırlayacağım," diye ikisini de temin ettim. "Siz sadece önceden arayın, ben de kar motosikletlilerini yollayayım."

İşte bu sayede Şükran Günü'nün ertesi günü Maren'i bütün gün yalnız yakalamayı başardım. Ya da Jessica'nın bunu nasıl başardığını. Herkes çekildikten sonra, kahvaltıdan biraz sonra, neredeyse sersemlemiş bir halde kapısını çaldım. Kapıyı açıp bana parlak bir gülümseme fırlattı ve elini enseme dolayarak beni kendine doğru çekti. Hiç acele etmeden kapısına yaslanıp öpüşüyoruz ve geçen gün yarıda kesilen duşu saymazsak, muhtemelen hayatımda yaşadığım en iyi sabah başlangıcı bu. Deniz Kuvvetleri'nde uyandığım her şeyden daha iyi olduğu kesin ve çocuklarımı havadan daha çok sevsem de Maren'in yumuşak kıvrımları eşsiz.

Nefes nefese (o) ve sert bir şekilde (ben) birbirimizden ayrıldığımızda, ona ceketini almasını söyledim.

"Bana bütün gün gerçekten barda çalışmadığınızı söyle," diyor ceketini kapıp kollarını içine sokarak.

Ceketinin yanlarını kapatıp fermuarını çekiyorum, onu kendime o kadar yaklaştırıyorum ki dudaklarım onunkilere değiyor. "Biz değiliz. Senin için planlarım var ama burada değil. Gerçi"-yüzümü buruşturuyorum-"öğleden sonra barı açmak zorundayım. Saat dörtten sonra olur." Hikâyemize biraz geçerlilik katmak için bir uzlaşmaya varmak zorundaydım.

Maren bana bakıyor, ela gözleri parlıyor. "Yani kesintisiz altı saatim mi var?"

"Seni rahatsız etmeyi planlıyorum," diyorum ona, dilimi dudaklarına değdirip hafifçe ısıyorum. "Tekrar tekrar."

★ ★ ★

"Gözlerini kapat," diyorum ve onu elinden tutup kayıkhaneye götürüyorum. Aslında tam olarak bir kayıkhane değil. Daha çok eski, boş bir kayık ve kano depolama alanı ama biz ona hep kayıkhane dedik, balıkları temizlediğimiz yere balık evi dediğimiz gibi. Buraya kadar yürüdük, bu yüzden onu yeni karla kaplanmış patikada çıtırdatarak geçirdiğim süreye dayanarak nereye gittiğimize dair bir fikri var. "Tam orada dur," diyorum, onu kapalı girişin hemen içinde durdurarak. "Ve bana bir saniye ver."

Kompakt toprak zemin üzerine serilmiş büyük yorganlar ve yastıklar, rahatça sıcak hava pompalayan dört ısıtıcı, yaklaşık yüz kokusuz mum ve piknik yemeği dışında alan boş. Mumları yakmaya başlıyorum, çatı ve duvarlardaki küçük çatlaklardan sızan güneş ışığının dışında rahat bir parıltı yaratıyorum.

"Yangın çıkarmayacaksın, değil mi?"

"Aslında birçoğunu başlatıyorum. Devam et ve gözlerini aç," diyorum ona. Sonra kollarımı iki yana açıyorum. "Sürpriz!"

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Maren, parmaklarını hâlâ öpüşmekten şişmiş dudaklarına bastırarak. "Bana *kayıkhanede* seksi bir piknik hazırladın."

Loş ışık için minnettarım, çünkü yanaklarımın kızardığından eminim. Zahmetsiz olsun istiyordum ama o kadar da zahmetsiz değilmiş gibi görünmek için ne kadar uğraştım... şey. Maren'a aşık olan tek kişinin Anders olmadığı açık diyelim. "Ben yaptım. Umarım çok soğuk değildir. Bu muhtemelen yazın daha iyi olurdu ama..."

"Ama böcekler korkunç olur," diye pragmatik bir şekilde bitiriyor ve ben rahatlıyorum. Çünkü tabii ki anlıyor. Yavaşça dönüyor, her şeyi içine alıyor. "Bilmem gerekirdi," diyor bana. "Birçok yaz günümü burada saklanarak geçirdim. Özellikle örümcekler korkunçtur." Yüzü mum ışığında parlıyor ve nefesimi göğsümden çalıyor. "Bu inanılmaz bir şey. Hayır.

Hiç kimse ... Bu benim çocukluk hayalimin gerçekleşmesi gibi. Nereden biliyorsun?"

"Dikkat ediyorum. Büyürken, Fost'un teknesinde değilsen, buradaydın. Romantik olabileceğini düşünmüştüm. Bir nevi mi? Pratiğim yok."

Başını iki yana sallar. "Josiah Cole, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"O zaman ikimiz de susuyoruz. Senin yanında hep nutkum tutuluyor," diye geveliyorum, yüzümün yeniden ısındığını hissederek. Boğazımı temizliyorum. "Şarap ister misin? Hindi artığı?"

"Kalan turta var mı? Gerçekten, sadece turta istiyorum."

"Balkabağı ve cevizli. Ve eriyebileceğini düşünerek Cool Whip aldım."

"O zaman acele etsek iyi olur. Sakıncası yoksa birer tane. Henüz şaraba hazır olduğumu sanmıyorum. Dün çok içtim."

"Kahve?"

Mırıldanarak onaylıyor ve ben de bir termos çıkarıp uzatıyorum.

Maren termosu açıyor ve kapalı gözlerle dumanı tüten aromayı içine çekiyor. Bize birkaç dilim turta kesiyorum, kâğıt tabaklara bölüştürüp battaniyelerin üzerine seriyorum. Sonra köşedeki hoparlöre doğru yürüyorum ve telefonumun Bluetooth'una bağlayıp müzik açıyorum. Halk müziği, yavaş ve melodik bir şey. Tatlımıza dalıyoruz ve alçak sesle dünkü akşam yemeğinden, bardan, tatil köyünden, ailelerimizden, villalarla ilgili planlarımdan konuşuyoruz. Aklımıza ne gelirse.

Zaman geçtikçe daha da yakınlaştık, yorganların üzerinde yan yana uzandık, ikimiz de dirseklerimizin üzerinde yatıyoruz, aramızda neredeyse bir karış boşluk var. Mumlar fokurduyor ve duvarlara titrek gölgeler düşürüyor ve rüzgâr çatlaklardan ısıklık çalıyor ama ısıtıcılar mekânı paltolarımızı bir kenara bırakmamıza yetecek kadar sıcak tutuyor. Maren, ailemin mirasıyla ne yapmak istediğime dair hayallerimi dikkatle dinliyor, zaman zaman değerli fikirlerini sunuyor, çünkü bu gölleri ve bu bölgeyi neredeyse benim kadar iyi biliyor. Onun için çok şey ifade ediyorlar. Ailem dışında hiç kimseyle böyle bir şey yaşamadığımı fark ettim. Kiley burayı seviyordu ama burası onun için hiç özel değildi. Burası evi değildi, en azından Deniz Kuvvetleri'nin bizi taşıdığı diğer yerlerden daha fazla değildi.

Maren'a Bryce Callahan'la karşılaşmasını sorduğumda bana her şeyi anlattı. Tüm bu süre boyunca, hırdavatçıya gidip suratının ortasına bir yumruk atmak için içimde ilkel bir dürtü vardı ama yapmadım. Dinliyorum. O

ona ne yapması ya da yapmaması gerektiğini söyleyen yeterince insan var. Ben de başka bir ses olmak istemiyorum. Öncelikle, ben gerçekten ne bilirim ki? Bana öyle geliyor ki bunu kendi başına çözmüş ve ayrıca arkasını kolladığımı biliyor. İş o noktaya gelirse.

Bu yüzden "Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum. Gözlerini kırptırdı ve onu gücendirdiğimden endişelendim. Lanet olsun. "Onu tehdit etmek için falan değil," diye açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum. "Ve onunla başa çıkamayacağın anlamına da gelmiyor. Kesinlikle edebilirsin. Ama söylediklerine bakılırsa, seni korkutuyor gibi görünüyor. Siyah zeytin umurumda bile değil ama belli ki seni sarsmış."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve söyleyeceklerini dikkatle düşündüğü belli oluyor. Tam teklifimi geri almak üzereyken kısık bir sesle konuşuyor.

"Benimle gelir misin?"

"Elbette," diyorum tereddüt etmeden.

"Haklısın," diyor bana, hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallayarak. "Beni korkutuyor. Muhtemelen önemli bir şey değil ama onunla ilgili bir şey tüylerimi diken diken ediyor. Ama onunla konuşman için seni göndersem bile onu şehirde görmekten korkacağım. Onunla yüzleşmem gerek ama sanırım yanımda olman yardımcı olur. Kendimi daha güvende ve ne bileyim, daha güçlü hissederim."

"Ne zaman istersen. Hazır olduğunda söyle, birlikte gidelim." İş, erkek kardeşi, mirasını yenilemek ve satmak, Benim ona yol göstermeme ihtiyacı yok. O kendi aklını bilen güçlü bir kadın ve bu çok seksi. Ama içimde küçük bir parça var, sadece ölüm tehdidi altında yüksek sesle itiraf edeceğim, onu daha güvende hissettirdiğimi bilmek iyi hissettiriyor. Hatta daha güçlü. Hatta daha güçlü. Düşündükçe sırtım daha da dikleşiyor.

Utaniyorum.

Maren konuyu değiştiriyor ve Noel hakkında konuşuyoruz ve daha da yakınlaşıyor, rahatlıyor ve başını omzuma yaslıyor, titreyen tavana bakıyoruz ve çocuklarıma ne vermek istediğimi fısıldaşıyoruz.

Kiley ve ben çok genç evlendik, çok genç tanıştık. O benim için iyi değildi, ben de onun için kesinlikle iyi değildim. Şimdi neredeyse suçlu hissediyorum, çünkü Maren'la birlikte olmak iş gibi gelmiyor. Ona nasıl uyum sağlayacağımı öğrenmek zorunda değilim. Biz sadece... öyleyiz.

Çok mu kolay? Yoksa bir kez olsun doğru yaptığım için mi kolay? Rüzgarlı bir günde koşmak gibi, tepelere karşı mücadele ediyorsunuz ve güçlü

Rüzgâr sizi tepeden aşağı itmeye çalışıyor ve aniden dönüyorsunuz ve esinti sırtınıza dayanıyor, sizi taşıyor ve serinletiyor.

Hayatım değişti ve karşımda Maren vardı.

"Oh! Bu şarkıya bayılıyorum!" Maren ayağa fırlayıp şarkının sesini açmak için hoparlöre koştu. "Lorelai bir süre önce beni Gabby Barrett'a bağladı." Bana dönüp küçük elini uzattı. "Benimle dans et Joe."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Kayıkhanede dans etmek fantezinin bir parçası mı?"

"Sadece gerçek doruk noktası."

Ayağa kalkıyorum ve şimdiye kadarki her şey gibi, birbirimize çok kolay uyum sağlıyoruz. Bir yapbozun iki parçasının yerine oturması gibi. Başını boynumla omzum arasındaki boşluğa sıkıştırıyor ve ben de ellerimi sırtına doluyorum. Parmakları ensemdeki saçlara dolanıyor ve benimkiler yumuşak kazağının eteklerine dolanıyor. Bizi yavaşça döndürüyorum ve o da bizi bir o yana bir bu yana sallıyor, ayaklarımız toprak zeminde sessiz bir yürüyüşle kalbimin gümbürtüsüne uyuyor, ritmi karanlıkta bana fısıldıyor.

Kolları boynumun etrafında hafifçe geriliyor ve onu bana daha da yakınlaştırıyor. O kadar yakın ki, nefeslerinin benimkileri yansıttığını hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum, hafızama resmediyorum. Bir şarkı daha başlıyor ve hiç durmuyoruz. Duvarları delip geçen bir tren dışında hiçbir şey onu bırakmama neden olamaz.

Bir kapı çarparak açıldı ve ikimiz de irkildik.

Bir tren ya da görünüşe göre Liam. Kapı aralığında duruyor, parlak ışık loş alanı yakıyor ve sulu gözlere karşı şiddetle kırıştırmama neden oluyor.

"Hey, dostum, bir şey duyduğumu sandım. Oh kahretsin. Sor-Bekle, Maren?" Geri çekilmeye başladı ama aynı hızla tekrar içeri girdi, kaşları birbirine çarpıyordu. "Ne oluyor lan burada?"

YİRMİ BES

Eğer Sadece Görebilseydin

Joe

Damarlarım buz tuttu. Maren'in omzunun üzerinde ağzım açık kaldı. İnanılmaz bir şekilde daha sıkı sarılıyor, bana yapışıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Yanağıma bir öpücük kondurup geri çekildiğinde ne olduğunu anlamıyorum, gözleri kısa bir an için benimkileri yakalıyor. Söylenmemiş şeylerle dolup taşıyorlar, ama ben onları çözmeyi umut edemeden uzaklaşıyorlar.

Liam'a döner. "Hey, Liam. Dans ediyorduk. Hepsi bu. Sadece bir dans."

"Cehennem gibi, *hepsi bu*. Bütün bunlar da ne? İkinizin barda çalıştığınızı sanıyordum. Yardım etmek için geride kaldım-" Ve sonra yaklaşıyor, Maren'in üzerinde yükseliyor ve ben daha gözümü kırpamadan onun yüzüne bakıyor. Sesi alçak, ama karanlık alanda onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. "Sana uzak durmanı söylemiştim. Aklından ne geçiyor? Çocukları var. Boşanmayı yeni atlattı! Sana inanamıyorum-"

"Hey!" diye bağıriyorum, sözünü kesip aralarına atlıyorum ve ellerimi göğsüne dayıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Götlük yapma Liam."

"Pislik *ben miyim*?" İnanamayarak kekeliyor. "Küçük kız kardeşimle takılan sensin!"

"O çocuk değil, seni pislik!"

Maren'in ensemeye vuran iç çekişini duymaktan çok hissediyorum.

"Ve bu her şeyi yoluna mı koyuyor? Çocuklarını bu yüzden mi gönderdin? Bir parça kış için mi?"

Onu itiyorum. Sertçe. "Ona öyle deme! Ve sakın çocuklarım hakkında konuşmaya cüret etme. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Beni geri itti, ama ben ayağımın üzerinde durmaya devam ettim. "Ne gördüğümü biliyorum. Aptal değilim. Bunu yaşadığını biliyorum, dostum." Elini uzatarak arkamdaki Maren'i işaret etti. "Ama bu o değil."

Kırmızı görüyorum. "Neden bahsediyorsun sen? İçinden geçmek mi? Ben atlattım. Ben bunu *yaşadım*!"

Maren arkamdan yumuşak bir sesle, "Ve bu da benim sıram," diyor. Yanıma geliyor ve orada durup Liam'la beni süzüyor. "Size ikinizin arasına girmeyeceğimi söyledim. Reddediyorum. Çok uzun zamandır arkadaşsınız. Ama..." Kardeşine bakar. "Joe'nun hakkını ver Liam. O harika bir baba. Burası onun yönetimi altında çok iyi gidiyor. Ani yargılara varmadan önce gözlerini ve zihnini aç ve her şeyi kabul et." Bana döndü. "Sana yılbaşı gecesi için söz verdim ve sözümün arkasındayım. Ama sanırım ikinizi de biraz yalnız bırakmak en iyisi olacak." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda parmaklarını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Açıkçası benim de düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Paltosunu yerden alıyor ve sadece saatler önce geçtiğimiz kapıdan çıkıyor. Turtalarımızı, gülümsemelerimizi ve hayallerimizi paylaşmadan önce. Bir termos kahve içmeden, yavaşça dans etmeden ve onun her şey olduğunu derinden fark etmeden önce.

Ve şimdi o gitti.

"Seninle konuşmam bitmedi-" Liam bana dönerek şöyle diyor, ama ben elimi aramıza sokarak onun sözünü kesiyorum.

"İşimiz bitti ama. Benim işim bitti. Burayı temizlemem ve bu gece için barı açmam gerekiyor. Böylece çıkış yolunu görebilirsin."

"O benim *kız kardeşim*, Joe. Senin için iyi olsa bile, ona yaklaşamazsın." Cevap vermedim, sadece mumları üfledim ve kapının yanına yığdım.

"Çocuklar ya da gerçek bir ilişki hakkında hiçbir şey bilmiyor. Neredeyse kendisi de bir çocuk."

Pikniği toparlıyorum, kağıt tabaklarımızı üst üste koyuyorum ve boş termosu dikkatlice sepete yerleştiriyorum.

"Görünüşe göre o aptal videolar yüzünden hayatının geri kalanında onu takip edecek sapıkları olduğundan bahsetmiyorum bile. Ailenin yanında buna ihtiyacın yok."

Battaniyeyi bırakıp ellerimi yanlarıma indiriyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Nasıl oluyor da kız kardeşini bu kadar önemseddiğini iddia ederken ona karşı bu kadar büyük bir pislik olabiliyorsun? Ciddiyim. Bu taciz sınırında."

Liam bana gülüp geçiyor. "Doğru."

Gülümsemiyorum bile. Gülümseyemem. "Ben ciddiym. Ona isimler takıyorsun, onu küçümsüyorsun, onu aşağı çekmek için her fırsatı değerlendiriyorsun ve o yine de seni seviyor! Sana saygı duyuyor! Hep öyleydi! Şimdi bunu düşünmek beni hasta ediyor. Herkese ondan daha iyi davranıyorsun. Kıskanıyor musun? Bu yüzden mi? Nedenini düşünemiyorum ama başka ne olabilir ki?"

Liam'ın gülümsemesi kayıyor.

Devam ediyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. O özel biri. Hiç uğraşmadan çocuklarımla iyi anlaşıyor. Burayı önemsiyor. Beni iyi hissettiriyor ve aramızdaki şey çok basit."

"Sana yeni yıla kadar söz vermekle ne demek istedi?"

Nefes veriyorum. Sanırım artık bunu gizli tutmanın bir anlamı yok. "Aramızda *bir şey* var. Bunu *aylar* öncesinden beri hissediyorum," diye vurguluyorum şakağındaki damar patlamadan önce. "Bana biraz kredi ver, dostum." Gözlerimi deviriyorum. "Ve giderek büyüyor, ama tabii ki karmaşık. Çocuklarım ve onun yaptığı tadilatlarla... bu yüzden tatil boyunca kalmasını istedim. Zaman, aile ya da iş baskısı olmadan birbirimizi tanımamız için bir şans vermek istedim. Aramızda gerçek bir şeyler olup olmadığını görmek için bir şans."

"Ve?" Ses tonu sert.

"Ve..." Nefes veriyorum, bunun benim için ne kadar ciddi olduğunu ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama aynı zamanda Maren'e söylemediğim hiçbir şeyi Liam'la paylaşmıyorum. Ki bu noktada yirmi altı ciltlik bir ansiklopedi seti doldurabilir. "Bilmiyorum," diye kendimi savunuyorum sonunda. "Yaklaşık on beş dakika öncesine kadar gayet iyi gidiyordu."

"Bu benim suçum," diyor, pişman olmuş gibi görünüyor, ama bana sorarsanız yeterli değil.

"Evet," diyorum ona. "Öyle."

"Eğer gerçekten umursasaydı, yoluna çıkmama izin vermezdi."

"Siktir git," diyorum ona. "Senin onun yoluna çıkmama izin vermedi, sen kendini zorladın. Sanki camdan yapılmışım gibi onu benden uzak tutman da neyin nesi?"

"Ben sadece..." Kıpırmızı kesildi. "Çok şey yaşadın Joe. Lanet olası savaştan döndün ve karın seni terk etti. Lucy..." Çocuğum hakkında konuşurken herkesin yaptığı gibi konuşmaya devam ediyor. Beni çok sinirlendiren bir şekilde. Yani. Maren *hariç* herkesin.

"Bunların hepsi hayat. Ve sakın çocuğum hakkında benim yaşadığım bir şeymiş gibi konuşma. O bir trajedi değil, o benim çocuğum."

"Özür dilerim," diye çabucak özür diler. "Kesinlikle haklısınız. Böyle bir şey yapmamalıydım."

"Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz. Ama Maren beni daha iyi yapıyor. Ve ben istiyorum ki-" Yutkunuyorum. "Ben de bunu onun için yapabilmek istiyorum. Buraya gelip onun yeterince iyi olmadığı ya da benim çok kırılğan olduğum gibi saçma sapan şeyler söylemen hiçbir şey bilmediğini kanıtlıyor. Kız kardeşinle yattığım için bana kız." Liam'ın damarları yine patladı. "Bu haklı. Bunu kabul ediyorum. Ama ikimize de seilmeyi hak etmediğimizi söyleyemezsin."

Liam uzun bir süre sessiz kaldı ve benim ifşaatımdan sonra kendini sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum. Çabasına saygı duyuyorum. Benim hiç kız kardeşim olmadı ama onları sürekli korumak zorunda hissetmenin berbat bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum. Sonunda, "Onunla konuşmamı ister misin?" dedi.

"Benim için mi?" Alay ediyorum. "Siktirip gitmeni ve bu işi kendi yöntemimle halletmeme izin vermeni tercih ederim. Ama kendin için, *onun* için, evet. Bunu düzeltsen iyi olur. Ve çabuk."

Battaniyeyi alıp bana uzatıyor ve hoparlöre doğru yürüyüp kapatıyor. "Bu arada bu benim onayım değil."

"Umurumda değil."

"Ve asla ikiniz hakkında bir şey duymak istemiyorum..." Sesi boğuklaşıyor ve titriyor. "Seks, bir daha asla."

"Anlaştık. Yine de bir dahaki sefere ikimizden birini ziyaret ederek sürpriz yapmaya karar verdiğinde önceden haber vermeni tavsiye ederim."

"Lanet olsun, ciddi misin? Duşta mı?"

Omuz silkiyorum ama boktan sırtışıımı azaltmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Loş kayıkhanede bunu söylemek zor ama sanırım biraz yeşile döndü. "Sen bir pisliksin," diyor ama bunu kastetmiyor. "Ona zarar vermesen iyi edersin."

Doğruluyorum, duruşumu genişletiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yapmayacağım, ama bunu senden duymak gerçekten büyük bir zenginlik."

"Ne olursa olsun, özür dilerim."

Artık soğudukları için mumları topluyorum ve ısıtıcıları kapatıyorum. "Ne olursa olsun, Maren'le aranı düzeltene kadar umurumda değil."

★ ★ ★

O gece pansiyona hiç gelmiyor ve annesi bana gittiğini söyleyip okumadan cebime soktuğum bir not uzatıyor. "Geri dönecek," diyor, gülümsemesi sempatik. "Tüm eşyalarını bıraktı ve bizden Rogers'la ilgilenmemizi istedi. Green Bay'den Nashville'e giden bir uçak buldu. Lorelai ve o tatlı nişanlısıyla birkaç gün geçirmek iyi gelecek."

Korku içimi sıkıştırırken göğsümde bir sızı var. Geri dönecek. Döneceğini söylemişti. Ona güveniyorum. Ama Nashville uzak ve ya bakış açısı benim hakkımdaki fikrini değiştirirse? Ya bizim hakkımızdaki? Ya oraya gider ve başka birini bulursa? Ya da geri çeviremeyeceği bir iş fırsatı çıkarsa? Çocuklarıma ne diyeceğim?

Maren'in annesi sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi ekliyor: "Anders ve Lucy ile vedalaştı ve onlara birkaç gün içinde döneceğini söyledi. Tamamen normal görünüyordu. Endişelenmediler."

O zaman sadece ben varım. İçimi çekiyorum ve zaten parlayan bar tezgahını siliyorum. "Haber verdiğin için teşekkürler."

"Geri dönecek," diye
tekrarlıyor. Başımı
sallıyorum.

"Joe." Takıntılı silmemi bırakıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Geri dönecek," diyor, her kelimeye ayrı bir duygu yükleyerek. "Kızımı tanıyorum. Kaçmıyor."

"Bilmiyorum. Daha önce de terk edildim ve bu da aynı hissettiriyor." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, sesimin ne kadar acınası olduğunu fark edip irkiliyorum.

"Öyle değil," diye söz veriyor. "Sana ve aptal oğluma, kendisi arada kalmadan işleri yoluna koymanız için zaman vermek istedi. Bunun için onu suçlayamazsın."

"Yok," diye çabucak onu temin ediyorum.

"Güzel. Notu oku. Yardımı olur." Kızınıninkine o kadar benzeyen bir sırtıma yapıyor ki göğsüm ağrıyor. "Şimdi," diyor, bir koltuğun üzerine

bar taburesine oturdu ve ellerini önündeki barın üzerinde birleştirdi. "Size söylemeliyim ki, çocuklarınıza aşık oldum. Uyarayım, Noel'de onları şımartmayı planlıyorum."

Önüne karton bir içecek altlığı koyarken bu beni gülümsetiyor. "Annemin arkasında sıraya girmen gerekecek ama tartışmayacağım."

"Liam için üzgünüm."

Başımı sallamaya başladım bile. "Lafı bile olmaz. O iyi biri. Dediğin gibi o bir aptal ve Maren'den özür dilemesi gerekiyor ama kendi adıma, Maren'i bana aşık olması için ikna etme çabalarım engel olmadığı sürece umurumda değil."

Sırıtsı göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ondan vazgeçme." "Hayır, hanımefendi. Şimdi size ne ikram edebilirim?"

Joe,

Sarmalını durdur, yaşlı adam. Bu düşündüğün şey değil. Aslında, bunun beni, seni inciteceğinden bin kat daha fazla inciteceğini tahmin ediyorum. Muhtemelen gittiğimi fark etmeyeceksin bile. Bana gelince, seni her saniye özleyeceğim.

Ama bu önemli. Seni beklemiyordum. Tüm saçmalıkları atlayarak doğrudan olayların ortasına atlamışız gibi hissettiğin oldu mu hiç? Bir bakıma minnettarım. Her şey çok basitti ve ben de basitliği severim.

Ve senden gerçekten hoşlanıyorum.

Maren

★ ★ ★

Eğer Maren'in beni yalnız bırakma planı onsuz ne kadar delirebileceğimi göstermekse, bu çok işe yaradı.

Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ her sabah koşu bandında koşuyor, ardından soğuk güvertemde dumanı tüten bir fincan kahve içiyorum. Hâlâ Anders'in mısır gevreğini döküyorum ve Lucy'nin elastik bel bantlarında etiket olmadığından emin oluyorum. Hala babamla villalardaki aletleri daha pahalı ama daha çevre dostu alternatiflerle değiştirmek istediğim için tartışıyorum. Hâlâ

bara bakıp konuklarla gülüşerek önümüzdeki yoğun yaz ayları için daha fazla iş üretiyor.

Hâlâ yaptığım onca şeye rağmen her şey değişti.

Çünkü Maren koşudan sonra beni karşılamak için elinde kahvesiyle güvertede beklemiyor. Ve Maren kahvaltı barında Anders'in yanında değil, ona okul hakkında sorular soruyor ve balıkçılık mesaj panolarındaki güncellemeleri gösteriyor. Ve Maren orada Lucy ile yeni yem tasarımları çizmiyor ve onu farklı bir marka peynirli makarna denemeye ikna etmiyor. Ve Maren, babam benimle tartıştığında onun maskaralıklarına kıkırdamak için orada değil, bıkkın başımın üzerinden gözleriyle buluşuyor. Ve Maren bardaki yaşlı adamları büyülemek için orada değil, gelecek yaz göller tekrar açıldığında hayatlarının balığını yakalamalarına yardım edeceğine söz veriyor.

Bu farklı çünkü artık hayatımda Maren şeklinde bir boşluk var. Kiley'nin arayıp Noel için iki çocuğu da ne zaman almayı planladığını bildirmesi bile bana olması gerektiği gibi bir mucize gibi geliyor.

Telefonu kapatıp haberi ona iletteğimde Anders, "Ah, dostum," dedi. "Seninle ve Maren'le burada geçirmeyi umuyordum." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz doğruldu ve bana suçlu bir bakış fırlattı.

Elimi uzatıp yatıştırıyorum. "Bunların hiçbiri değil. Nasıl hissediyorsan öyle hissediyorsun. Ben de biraz hayal kırıklığına uğradım ama Şükran Günü için seni aldık. Sen gitmeden önce başka bir gün seçer, hediyeleri dağıtır ve özel bir gün haline getiririz."

"Maren döndükten sonra," diye kontrol eder.

"Tabii ki." Endişeli görünmemeye çalışıyorum çünkü daha bir hafta bile olmadı. Aslında Liam daha iki gün önce ayrıldı. Birkaç bira içerken her şeyi konuştuk ve Maren'la konuşana kadar her şey düzeldi.

"Tamam. Lucy ve beni alışverişe götürebilir misin, böylece onun için bir şeyler seçebiliriz?"

"Ne aradığınıza dair bir fikriniz var mı?"

"Ağzının suyu akan bir misk yemi var. Şehirde olduğunu söyledi."

Başımı sallıyorum ve telefonum titriyor, çünkü Lucy'yi uyuması için yatırdığımda sessize almıştım.

Maren: Yarın eve uçuyorum. Beni alabilir misin?

Programımı bile kontrol etmiyorum. Ben yaparım.

Joe: Kesinlikle. Saat kaçta?

Sana uçuş detaylarını gönderirim. Öğleden sonra erken saatte, böylece çocukları okula götürmekle çakışmaz.

Seni özledim. Ve onları.

Maren: "Seni özlemek" yeterince güçlü bir ifade değil ama daha iyi bir tane bulamadım. "Umutsuzca seni özlüyorum" belki.

Biz de seni özledik. Özellikle de beni.

Tereddüt ediyorum ve tekrar yazıyorum.

Joe: Yeterince yer var mıydı?

Çok fazla. Günler önce dönmeye hazırdım ama uçuşlar pahalıydı ve Lorelai bana biraz şehri gezdirmek istedi.

Arayabilirdin.

Bunun mantıklı gelmeyeceğini biliyorum ama yapamadım. Seni özlemeye ihtiyacım vardı. Seni özlemek ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Bu mantıklı. Ben kızgın değilim.

Ama değilim. Pek çok şey oldum: somurtkan, incinmiş, hayal kırıklığına uğramış ve aşk acısı çeken... ama asla kızgın olmadım.

Lorelai beni aşağı çağırıyor. Son gecem için yemeğe çıkıyoruz. Yarın görüşür müyüz?

Yarın. İyi geceler, Mare. Arkadaşlarınla iyi eğlenceler.

Çocukları benim için kucakla! Yarın görüşürüz... Bunu zaten söyledim. Biliyorum. Ben sadece ...

Sırıyorum.

Ben de biliyorum.

Güzel.

YİRMİ ALTI

Nasıl Bir Adam

Maren

(Aynı haftanın başlarında)

Nashville'e geleli daha beş dakika bile olmamıştı ki onu terk ettiğim için pişmanlık duymaya başladım. Ve onu özlemeye. Tanrım, onu nasıl da özlemiştim. Acınası. Aptalca. Acele verilmiş bir karar.

Ama bu doğru bir seçimdi. Biliyorum çünkü ayrılmadan önce ayrılabilceğimi düşünmüştüm. Çekip gidebileceğimi ve başka bir eyalette başka bir işe girebileceğimi ve iyi olabileceğimi. Liam baskı yaparsa ya da çocuklar beni onaylamazsa ya da Kiley dayanılmaz bir baş belası olursa... Zarar görmeden yeniden başlayabilirdim.

Yanlış düşünmüşüm.

Lorelai bir kadeh pahalı kırmızı şarabın arkasından sırtarak, "Ona sırlıslıkla aşkınsın," diyor. Nişanlısı müzik yapımcısı Craig Boseman'la paylaştığı dubleks dairenin üst katındaki şık, lacivert kırma kadife koltuklarda karşılıklı oturuyoruz. Kot pantolonlu bacaklarını altına kıvrımış ve yumuşak bir yastığa zahmetsizce yaslanmış. Uzun siyah saçları dağınık bir şekilde toplanmış ve yüzü makyajsız. Bazen o kadar çok özlediğim Lorelai bu, göğsüm sıkışıyor. Onunla ve kariyerinin dizginlerini geri alarak ve country müzikte haksız yere iptal edilmenin, terk edilmenin ve işsiz bırakılmanın üstesinden gelemeyeceğini düşünen tüm muhaliflerle yüzleşerek başardığı her şeyle inanılmaz derecede gurur duyuyorum. Belli oluyor. Ve Craig'e bayılıyorum. Her yönden onun mükemmel eşi. Onun sertliğine karşı yumuşak, yükseklerde uçarken gerçekçi ve acımasızca sadık.

Bu, onun hâlâ şehrin öbür ucunda yaşamasını istemediğim anlamına gelmiyor.

Bununla birlikte, artık şehrin öbür ucunda yaşamıyorum. Bu yüzden buradayım. Çünkü en iyi arkadaşımın çok yerinde gözlemlediği gibi, Wisconsin'e taşındım ve Josiah Cole'a aşık oldum ve şimdi Lorelai'ın kendine özgü açık sözlü konuşmasına ihtiyacım var.

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum, kendi kadeh şarabımı yudumlayıp kurak tatlılığa yüzümü dönmeden önce. Benim damak tadım onlarınki kadar sofistike değil. Lorelai ve Craig, mobilya alacak paraları bile olmadığı için köhne zeminlerde ucuz bira içtikleri ilk günlerle ilgili hikâyeler anlatmayı seviyorlar ama şimdiki kadar başarılı olmadıkları zamanları hatırlamak zor. Craig, mütevazı başlangıçlarına bir saygı duruşu olarak son derece popüler kayıt stüdyosuna On the Floor Records adını bile verdi. Çok ayakları yere basan, iyi ayarlanmış insanlar ama iş şaraplarına gelince tam bir züppe oluyorlar. "Başım kırımın üstünde," diye törpüledim. "Sanırım kırbaçlandım, her şey çok hızlı oldu. Araba kazası gibi, ama hem araba hem de çarptığım her neyse oyum."

Craig odaya girdiğinde Lorelai bir çılgılık atıyor, sırık gibi vücudu onun yanındaki kanepeye yerleşiyor. Elini Lorelai'ın çıplak ayağına doluyor ve gözlük çerçevelerinin ardında parıldayan zeki gözleriyle bana bakıyor. "Bu mükemmel bir tanım: bir araba enkazı," diyor başını eğerek. "Ödünç alabilir miyim?"

Ona ters ters baktım. "Eğer hayatımı bir country şarkısına dönüştürürsen, seni öldürürüm."

Lorelai homurdanır ve onun dizini okşar. "Çok erken bebeğim. Hâlâ şok geçirme evresinde."

"Kulağa kederin aşamaları gibi geliyor."

"O kadar da farklı değil." Hâlâ bardağı tutarken parmaklarıyla saymaya başladı. "İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve nihayet kabullenme." Omuz silkiyor. "Bana aşk gibi geliyor."

Craig teatral bir şekilde inliyor. "Durman gerek. Bu üç akor ve gerçeği haykırıyor. Hepiniz beni öldürüyorsunuz."

"Siz ikiniz için her zaman böyle mi oluyor? Her tartışma şarkı sözü yazmaya uygun mu?"

Lorelai düşünüyor. "Hm. Şimdi sen söyleyince..."

"Tartışmayı bilmem ama kesinlikle ön sevişme," diye itiraf ediyor Craig utanmadan. "Aslında. Evet, tartışmalar da. Ama zaman aşımı var. Bu kadar zaman geçtikten sonra malzemeyi kullanmamak yerine

Aradan uzun yıllar geçtikten sonra, her iki tarafın da bunu aşmasını beklemek zorundayız."

"Genellikle en az beş orgazmdan sonra, bunların en az üçünün dil yoluyla gerçekleşmesi gerekir."

Az önce dudaklarıma götürdüğüm şarap pijamamın önünden aşağıya damlıyor.

Lorelai, "Küçük yazılarda yazıyor," diyor.

Craig bana bir peçete uzattı. "İmzalı, noter tasdikli ve kanlı bir yeminle mühürlenmişti sanırım, değil mi tatlım?"

Gözlerimi devirmek için tam zamanında nefesimi tutuyorum. "Tanrım H., siz ikiniz. Sanırım bir otelde kalmayı tercih ederim."

"Lütfen," diyor en iyi arkadaşım. "Haftalardır tartışmıyoruz. Bu kadar dramatik olma."

"Benim sorunlarıma odaklanabilir miyiz lütfen?"

"Elbette, ama bana sorunun ne olduğunu tekrar hatırlatır mısınız?"

Gözlerimi kısıyorum ve bir yudum daha alıyorum. Bu sefer daha yumuşak iniyor. "Ona aşığım."

"Ve?"

"Ve ben daha önce hiç aşık olmadım! Bu berbat bir şey!"

"Neredeyse Shane ile evlendiğini düşünürsek, bu ilginç haberin endişe verici doğasını bir kenara bırakırsak, bu neden berbat? Joe harika görünüyor, çocukları da öyle. Wisconsin'i ve tatil köyünü seviyorsun ve seni hiç bu kadar her yerde ıslıl ıslıl ve mutlu görmemiştim..."

"Shane'le neredeyse evlenmiyordum."

Lorelai, ifadem kadehinin etrafında vızıldayan bir sivrisinekmiş gibi elini sallıyor. "Teknik olarak."

"Kardeşim-"

"Hayır, teşekkür ederim," diye araya giriyor. "Liam bu konuşmaya dahil değil." "Ama var! Ben hayatta olduğumdan daha uzun süredir arkadaşlar."

"O zaman bu ikisi arasında, Mare."

"Aralarındaki ilişkiyi sonsuza dek mahvedecekse olmaz. Bunun sebebi ben olamam." Craig nazikçe, "Bu konuda Lorelai'a katılıyorum," diye konuştu. "Ben... Peki, tamam." Lorelai'a döner ve yüzü buruşur. "Bunu sana söylemedim çünkü bana düşmez diye düşündüm." Tekrar bana döndü.

"Joe'nuzla bir ay kadar önce konuştum. Cameron Riggs beni aradı ve ona moral verici bir konuşma yapabilirim."

"NE?" Lorelai ılık atıyor ama kızgınlıktan çok aşırmı görünüyor.
"Neden?"

Craig hâlâ benimle konuşuyor. "Biraz korkuyordu... tıpkı senin u anda olduğun gibi. Belli ki senden gerçekten holanıyor ve senden kalmanı istedi, kaldı da. Bu yüzden sana bunu söylememde bir sakınca olmadığını dnyorum. Zaten senden kalmanı istedi ve sen de kaldın, üstelik seçiminden memnun görünüyorsun?" diye onaylıyor.

Tüm vücudum hareketsiz kaldı ama baımı sallayabiliyorum.

"Doğru," diyor. "nk ona aıksın. Ve açık olduğun adamın onu geri alacağından endieleniyorsun."

Tekrar baımı sallıyorum. "Onun gibi bir şey," diye fısıldıyorum.

"Kalmayacak. Senden bir hevesle kalmanı istemedi, Maren. Joe'nun bir hevesle bir şey yapabilecek bir adam olduğunu sanmıyorum. Burada çok daha fazla risk altında. O gidemez, sen gidebilirsin. Onun hazır bir ailesi var, senin yok. O daha önce birine kalbini verdi ve o da kalbini ezdi; sen ise geçmişte ezme şansına sahip oldun."

Szlerindeki gerçek karşısında içten içe irkiliyorum. "Liam gibi konuuyorsun." "Evet bebeğim, bu dndğn gibi bir motivasyon konuşması değil," diyor Lorelai
ona söyler.

Yumuşak, sıcak ve yüzde 100 Huckleberry gibi sırtıyor ve bu adamın ateşli en iyi arkadaımı nasıl tavlamayı baardığını hatırlıyorum. "Ama yle. Sadece beni dinle. Joe bütün bunları biliyordu ve yine de kalmanı istedi. Senin, Maren, risk almaya değer olduğuna karar verdi ve meydan okumaya hazırdı. Ve sen de kalmayı kabul ederek onun seni ikna etmeye çalışmasına izin verdiğini kanıtladın."

"Ama bu kulağa düzensiz geliyor. Sanki ben-" *Yakalama*. Joe da öyle demişti, değil mi? *Sen bir avsın, Maren*. Kalbim hızla çarpıyor, yüzüm kızarıyor ve elim bardağımın sapında terliyor. "Benim av olduğumu söyledi."

"ylesin," diye onaylıyor Lorelai yumuşak bir sesle. "Kesinlikle haklı."

"O da öyle," diyorum onlara. "O komik ve çekici ve akıllı ve yakışıklı ve o harika bir baba ve düşünceli bir oğul ve patron ve arkadaş..."

"Mükemmel bir eleme gibi görünüyor o zaman."

"Peki ya kardeşim? Ya ocukların annesi? Ya benim iim?"

"Hiçbir fikrim yok, ama bu tür şeylerin birlikte ele alınmasının ayrı ele alınmasından daha iyi olduğunu tecrübe ettim."

"Ama ben daha yeni geldim."

Lorelai başını sallar. "Demek istediğim bu değildi. Dürüst olmak gerekirse, birini özlemenin sağlıklı olduğuna inanıyorum. Gerçek olup olmadığını anlamak için harika bir turnusol testi."

"Onu özlediğimi zaten biliyorum."

"Birkaç gün bekleyin. Gerçekten yak ve sonra seni dışarı atacağız. Sadece seksin nasıl olacağını hayal et." Kaşlarını sallıyor ve ben inliyorum.

"İşte burada."

"Yanılıyor
muyum?"

Joe'yla kayıkhane de sözümüzün nasıl kesildiğini ve ondan günler önce ailelerimizin şehirde olduğunu hatırlıyorum ve içimi kıpır kıpır eden, yüzümü kızartan küçük bir sızı hissediyorum.

"Haksız değilsin," diye homurdanıyorum, kadehimdeki son şarabı da devirerek. Lavaboya koymak için ayağa kalkıyorum. "Sanırım artık uyusam iyi olacak. Uzun bir gün oldu." Kayıkhane de dans etmenin bu sabah olduğuna ve şimdi onun kolları olmadan burada olduğuma inanmak zor.

Bunu neden tekrar yaptım?

Doğru. Onu özlüyorum. Ve düşünüyorum. Evet. Bu çok işe yaradı.

Kanepenin arkasından dolanıyorum, arkadaşlarıma öpücükler gönderiyorum ve kendimi misafir odasına atıyorum, telefonuma bakmıyorum, bana mesaj atmayacağını içten içe biliyorum. Bana istediğim zamanı ve alanı tanıyacak çünkü o böyle bir adam.

Benim bir av olduğumu düşünen türden.

Eve döndüğümde, onu *benim* avım olduğuna ikna etme sırası bende olacak.

★ ★ ★

Biletlerimi alırken seçtiğim dönüş uçuşu beş günlük bir seyahat için ve bu tam bir işkence. En az dört gün çok uzun, ama başka bir uçak bileti alabilecek kadar maddi güvencem yok ve sigorta için ödeme yapmadım. İki gün sonra kardeşim aradı. Açmadım ve

onu hemen geri arama. Her şeyi göze almaktan yanayım ama önce biraz terlemesine izin vermekten de geri durmam.

Bir gün sonra kapı çalındı ve alçak sesler duyuldu. Lorelai adımı söylüyor. Bir an için Joe olduğunu düşünerek kalbim yerinden fırlıyor.

Neredeyse oturma odasına yelken açacaktım ama gelen Joe değildi. Liam'dı.

Jet-lag olmuş ve rahatsız görünüyor. Sadece buraya uçmak zorunda kalmadı, Lorelai Jones'un kapısını çalmak zorunda kaldığı için biraz telaşlı olduğunu tahmin ediyorum. Acaba adresi nereden buldu? Lorelai'a yalvardığını düşünüyorum. Buna rağmen beni görünce neşelendi. "Maren! Merhaba!"

Ne kadar yersiz görüldüğüne dair bir gülümsemeyi ısıırıyorum ama onu içeri almayı teklif etmiyorum. Henüz değil. "Merhaba, ağabey."

"Seni gördüğüme sevindim."

Kaşlarımı kaldırıyorum, kapının pervazına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Dinle, zeytinler ve Joe'yla olan diğer şeyler hakkında sana saçmaladığım için özür dilerim."

"Woowow," diyorum ona, kelimeyi uzatarak. "Nashville'e kadar uçtunuz ve elinizdeki en iyi şey bu mu?"

"Evet, şey. Dürüst olmak gerekirse bu konuda ne hissettiğimden emin değilim ama deniyorum."

Ses tonum deniz tuzu kadar kuru. "Ne kadar nazıksınız. Eğer hepsi buysa..." Kapı pervazını düzelttim ve tutamağa uzandım.

"Hadi ama Mare. Böyle yapma," demeye çalıştı ama sözünü kestim.

"Hayır, gerçekten. Sorun değil. Sorun etmene gerek yok. Sadece bunun için buraya kadar geldiğine inanamıyorum. Arayabilirdin."

"Pekala, bak, öyleyim," diye aceleyle itiraf ediyor kardeşim, kapıyı yüzüne kapatmamı engellemek için ellerini uzatıyor. "Tamam, yani. Bir daha asla ama asla duşta ikiniz hakkında bir şey duymak istiyor muyum? Sikeyim hayır." O titriyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Aman Tanrım."

"Ama ben bunu hak ettim. Garip mi? Evet. Birbiriniz için harika olabileceğinizi düşünüyor muyum?" İç geçiriyor, yatıştırıcı bir hareketle ellerini iki yanına indiriyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Ayrıca evet."

Nefes veriyorum.

"Hıyarlık ettiğim için özür dilerim. Sana kendini olağanüstü biriymişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim."

"Bana sıradışı *olmaktan başka* her şeyi hissettirdin, Liam. Hatta sıradışılığın tam tersi."

Şaşkın görünüyor. "Özür dilerim. Yapmadım-" Başını sallıyor. "Bunu yapmamalıydım. Kuşkusuz..." Durup etrafına bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Bu garip hissettiriyor, içeri girebilir miyim?"

"Henüz değil," diyorum ona. "Kuşkusuz mu?" Soruyorum. Öfkeyle gözlerini deviriyor ve ağırlığını kaydırıyor.

"İtiraf etmeliyim ki, belki biraz kıskancım ve yansıtıyorum." İtirafı karşısında ağzım açık kaldı. "Kıskanmak mı? Neyi?"

"Özgürlüğünüzün. Orta yaş krizine girmiş olabilirim de olmayabilirim de. Ya da öyle bir şey. Lanet olsun, evlat. Otuz dokuz yaşındayım. Gelecek yıl kırk olacağım."

"Ve bunun için gösterecek çok şeyin var! Kafa karıştırıcı bir şekilde sana tapan ateşli bir eş. Seni örnek alan iki inanılmaz çocuk, sana aptalca paralar ödeyen harika bir kariyer..."

"Doğru. Biliyorum. Teşekkür ederim." Yüzünü buruşturuyor. "Ve hepsi için minnettarım. Dünyaya değişmem. Ama ya sen? Her yere gidebilir ve istediğin her şeyi yapabilirsin. Hâlâ işin başındasın. Yarın kalkıp Fiji'ye uçmak ve sarı karınlı tıg kertenkelesinin göç yollarını takip etmek isteseydin-"

"Böyle bir şey olamaz."

"Fark etmez! Yine de yapabilirsin."

Kapıyı daha geniş açtım ve kolumu uzattım. "Pekâlâ. İçeri gel."

İçeri giriyor ve pozisyonunun hâlâ tehlikeli olduğunu anlamış gibi kanepenin kenarına tüneyerek oturuyor. Akıllı adam, kardeşim.

Onun karşısında, diğer kanepenin koluna oturuyorum. Lorelai elinde dizüstü bilgisayarıyla masadan kalktı. "Ben diğer odaya gidip e-postalarımı göndereceğim."

Ona minnetle gülümsüyorum ve dikkatimi tekrar kardeşime veriyorum. "Haklısın. Böyle bir özgürlüğe sahibim. Teknik olarak bir yerlere uçup her şeye yeniden başlayabilirim. Nashville'e uçtum, yeniden başlamak için değil, sana ve Joe'ya biraz zaman tanımak için ve bunda kendi ayrıcalığının farkındayım.

"Bununla birlikte," diye devam ediyorum, "o özgürlüğü istemiyorum. Gitmek *istemiyorum*. Yerleşmek ve hareketsiz kalmak istiyorum. Birine ait olmak istiyorum. Birkaç

Hatta birileri," diye itiraf ediyorum, Lucy ve Anders'i düşünerek. "Bunu aramıyordum ve kesinlikle Joe ile bulmaya çalışmıyordum. Ama..." Omuz silkiyorum.

"Ama onu Joe'da buldun," diye bitiriyor ağabeyim. Başımı sallıyorum.

"Bunu ona söyledin mi?"

"Henüz söylemedim."

"Yapmalısın."

"Yapacağım."

"Sana hissettirdiklerim için tekrar özür dilerim. Gerçekten seni incitmek istememiştim. Düşünemedim."

"Teşekkür ederim."

Liam sonunda kanepeye yığılıyor ve etrafına bakıyor. "Bu biraz tuhaf, değil mi? Bir country müzik yıldızının evinin daha büyük olacağını düşünmüştüm."

Lorelai odaya geri dönerek, "Kulübemizi görmelisin," diyor. "Bir kulübeden biraz daha fazlası ve burayı bir saray gibi gösteriyor. Artık içeri girmek güvenli mi?"

"Evet, bütün o kanlı şeyleri kaçırdın."

"Her şeyi duydum." Kardeşime göz kırptı. "Gece kalacak mısın, Liam?"

"Bir otel bulabilirim..."

"Gerek yok. Alt kattaki dairede bir misafir odası daha var. Neden üzerinizi değiştirmiyorsunuz, ben de ikinizi akşam yemeğine götüreyim."

Birkaç dakika sonra Liam **e ş y a l a r ı n ı** yerleştirmek ve alt katı temizlemek için ayrılır ve Lorelai ona etrafı gezdirdikten sonra geri döner.

"Pekala." Yüzünü yelpazeliyor. "Kafasını kışından çıkardığından beri yeniden sevimli olmaya başladı."

Üç gündür ilk kez gülüyorum.

YİRMİ YEDİ

Bizi Asla Ayırmayın

Maren

Joe kamyonetinin önünde, kamyonet şeridinde bekliyor. Hava buz gibi ve ben jet-lag olmuşum, ama onun örme şapkasının altından fırlamış sarı saçlarını gördüğüm an koşmaya başlıyorum. Tekerlekli bavulumun sapını kaldırıma çarparak düşürüyorum ve o da beni yakalamak için niyetimi zamanında okuyarak hazırlanıyor. Kendimi bir koala ayısı gibi ona sarıyorum ve yüzünü öpücüklerle boğuyorum, sonra o benim ağzımı derin, sıcak, ıslak bir öpücükle yakalıyor ve içimin onunkine bastırıldığı yere kadar şarkı söylüyor.

"Bu kadar yer yeterli miydi?"

"Çok fazla. Bir daha asla," diyorum nefes nefese, burnu boynuma değip içime küçük elektrik zonları gönderirken.

"Çok fazla," diye kabul ediyor. "Bir dahaki sefere senin bavulunda saklanacağım."

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, ama kollarından kurtulamıyorum ve yakalandığımı hissederek gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu bir daha yapmayacağım Joe. Asla."

Gözleri duyguyla doluyor ve başını sallamadan önce adem elması sallanıyor. "Bunu söylemek zorunda değilsin. Sorun değil. Neden gittiğini anlıyorum ve düşünmek için kendi alanına ihtiyaç duymak normal. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak ve söylemek üzere olduğu şeyi söylemesini engellemek için ayak parmaklarımın üzerinde durarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bu iyi bir şey değil. Bunu yapmam gerekmediğini söylemiyorum çünkü bu sefer yaptım ama bir daha asla yapmam gerekmiyor. Bu şekilde gitmeyeceğim."

Başını sallıyor, titrek bir nefes veriyor.

"Tamam." "Sen de bir avsın, Joe. Sen

benim avımsın."

Lezzetli ağzının köşesi eğlenerek kıvrılıyor ve gözleri ışıltılı bir nitelik kazanıyor. "Öyle mi?"

"Çok öyle."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "Ben ekstralarla geliyorum," diye hatırlatıyor. "Onları görmek için sabırsızlanıyorum. Onları özledim."

Tuhaflık tümüyle bir gülümsemeye dönüşüyor. "Tamam ama herkese döndüğünüzü haber vermeden önce kayıkhaneye uğramayı umuyordum. Bitmemiş bazı işlerimiz var-"

Dudaklarımla sözünü kestim, dilimi ağzının içinde kıvırdım ve ellerimi arka ceplerine sokarak ona karşı direndim.

Konuşacak kadar geri çekiliyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

★ ★ ★

Bu kez Joe piknik sepetini evde bırakıyor ve tahta kapıyı kapatıp mandalı eğerek sabitlediği anda neredeyse üzerine atılıyorum. Bunun zamanımızla ilgisi yok. Zaten yeterince zaman harcadık, *ben* yeterince zaman harcadım. Beş gün mü? Maren'in küçük güvensiz kalbini kutsa. O benim için öldü. Ona bir ağaç gibi tırmanıyorum, ellerimi uzun saçlarına doluyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Neyse ki o bu meydan okumaya hazır, kalçalarımın arkasını kavrayıp sıkıca tutarken, bastırırken ve kendi ağırlığımı bana karşı süper ilginç şekillerde kullanırken alçak sesle kıkırdıyor. Sırf bu adamın basit sürtünme konusunda bu kadar yetenekli olmasının nasıl mümkün olduğunu anlayabilmek için fizik doktorası yapmak istememe neden olan yollar. Bunun orduda öğrendiği bir şey olduğuna ikna oldum. Her neyse, kendisinden önceki herkesin adını beynimden dışarı sızdırdı.

Tüm yıldızlara şükürler olsun ki klitorisime merhamet etti ve beni bir yığın yorganın üzerine yatırdı, hemen gömleğimin çok fazla düğmesi üzerinde çalışmaya başladı. Daha iyi plan yapmalıyım. Bir tişört giymeliydim. Ya da daha iyisi, ben çocukken popüler olan şu yırtık eşofmanlardan giymeliydim.

Her santim derisi ortaya çıktığında yanacakmış gibi görünen biri tarafından kıyafetlerinizin vücudunuzdan soyulmasının ne kadar inanılmaz derecede seksi olduğu söylenebilir. Bu, üzerinde çok fazla düğüm bir şey değil, sıcağın altında kendi kıyafetlerimi çıkarmaktan mutluyum.

Ama Joe acele etmiyor. Beni bir hediye gibi dikkatle açıyor. Kot pantolonumun düğmesini açıyor, gümüş raptiyenin olduğu yere bir öpücük konduruyor. Sonra fermuarı çekiyor, dudaklarıyla, nefesiyle, nasırlı parmak uçlarıyla işkenceli ilerleyişini takip ediyor. Sıcaklık içimde alev alev yanıyor ve kalçalarımı sabit tutmak için bilinçli olarak çalışmam gerekiyor.

Kot pantolonumu kalçalarımın altına aşağı sınıyor ve ben de bizi hızlandırmak için kıvrınarak kurtuluyorum, ta ki sadece sütyenim ve iç çamaşırım kalana kadar. Sabırsızlıkla bel kemerimi başparmağımın altına tutup kaldırıyorum ama o avucunu uzatıp göbek deliğimin altındaki hassas derinin üzerine koyuyor ve hafifçe bastırıyor.

Hafifçe çene çalıyor ve gözleri mum ışığında dans ederken dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Henüz değil."

"Guh."

Gülüyor, kristal mavisi gözlerini kırıştırıyor ve kendi gömleğini çıkarmaya başlıyor, saçlarını karıştıran o süper çekici şekilde başının üzerinden çekiyor, beşinci sınıfta öğretmenler ergenlik konuşması için sınıfları ayırdığında tüm erkeklere öğretildiğini düşündüğüm şekilde. Kızlara bir deodorant çubuğu ve görebilecekleri en kalın hijyenik ped veriliyordu. Erkekler tişörtlerini mümkün olan en ateşli şekilde nasıl çıkaracaklarını öğrendiler.

Fermuarına uzandım, o da bana izin verdi. Tanrıya şükür. Kolay değil. Zaten kot pantolonunu zorluyor, bu da tabii ki beni daha da heyecanlandırıyor. Dikkatim dağılmışken, ellerini hareket ettirmediğine yemin etmeme rağmen sütyenimin omuzlarımdan aşağı kaymasını sağlayan bir tür sihir yapıyor ve aniden sıcak ağzı meme ucumu kaplıyor. Dili dönüp duruyor, çekiyor ve tüm tutarlı düşünceler beynimi terk ediyor. Sadece sıcak, sarmal, yapışkan moleküller ve titreşen parçacık hislerinden oluşuyorum. Erimiş lav damarlarımda dolaşıyor ve nefeslerim aramızdaki boşluğa karışıyor. Parmakları diğer göğsümü buluyor, nazikçe çimdikliyor ve avuçluyor ve düşünme yeteneğim olmadan bile kucağına tırmanıyorum ve ona biniyorum. Kot pantolonunu çıkarmayı başaramadım ama kendimi ona doğru kaydırabilecek kadar ilerleme kaydettim. Yukarı aşağı, kalçalarımın etrafında dönerek ve nefes nefese kaldığında içten içe kendimi tebrik ederek, ağzı beni serbest bırakıyor, soğuk hava nemli sığa çarpıyor ve tepeden tırnağa titrememe neden oluyor.

Parmakları kalçalarımı kavıyor, beni kendisine doğru çekerken yukarı kalkıyor ve yine o lezzetli sürtünme başlıyor. Kalçalarım titriyor ve

En hassas noktama srtnrken iim sıkıştı. Alnını köprücük kemiğime dayıyor ve biz sallanırken onu kendime doğru çekiyorum.

Ani bir iniltiyle parmakları i amaşırımın bel bandına giriyor ve hızla aşağı çekiyor. İpucunu alıp yana doğru kayıyorum, i amaşırlarımı çekip çıkartıyorum ve kim bilir nereye fırlatıyorum. Pantolonunu ve boxer külotunu bir çırpıda kaybediyor ve ondan gördüğüm ilk kontrol kaybı karşısında sırtıtıyorum.

Onun da bu konuda benim kadar çaresiz olduğunu bilmek beni inanılmaz derecede ateşliyor.

Derin bir nefes alıyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyor ve ben onu içime alıyorum. Her şeyini. Çok güzel yapılı. Sağlam ve kalın, çekici olmanın ötesinde bir şekilde güçlü. Karın kaslarını sayabileceğim şekilde değil. Ona güvenebileceğim şekilde. Koruyucu, düşünceli, farkında ve güvenilir.

Baştan aşağı aşık. İşte bu.

Üzerimde sürünüyor ve sanki battaniyeden kalkacakmışım gibi, çekimi o kadar tüketiyor. Hazır olup olmadığımı kontrol etmiyor. O biliyor. Parmakları dizimden uyluğuma doğru ilerliyor ve izin isteyerek kalçama bastırıyor. Aılıyorum ve beni tek hamlede içine alıyor, tamamen dolduruyor. Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını hissetmek için çaresizce ona karşı eğiliyorum. Beni yavaşça çalıştırıyor, uzatıyor ve güçlü bir şekilde dalıyor, asla gözlerime bakmıyor. Bakışlarında, içimi ve dışımı kapladđı hissinde kayboluyorum. Ağzıyla göğsümde başlayan sarmal kıvrılıyor ve sıkılaşıyor. Zar zor hareket edebiliyorum, zar zor zapt edebiliyorum. İniltiye dönüşün nefeslerim umursamaz soluklara dönüşüyor ve ben zlyorum.

Alevler ve çığlıklar içinde patlıyorum ve o da öyle yapıyor, derinlere itiyor ve ben onun etrafında kapanırken orada tutuyor ve içimde nabız atıyor, iki insanın olabileceği kadar bağlı. Parmaklarım teninde oyuklar açıyor, ağzım gergin omzunda boğuluyor. Sonunda mavi gözleri titreyerek açılıyor ve dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle aralanıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve gözlerimi onun güçlü bakışlarından alıp çenesine indiriyorum. Güvenli olan yere.

"Sanırım..." Kendime bir an veriyorum. Konuşanın orgazm olmadığından emin olmak için kontrol etme şansı. Ama yle olmadığını biliyorum.

Başımı yastığın üzerinde ileri geri sallayarak tekrar deniyorum. "Sana bir şey söyleyeceğim ve buna karşılık vermek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum." Gözlerimi kaldırıp onunkileri arıyorum. *Cesur ol,*

Maren Laughlin. Hayatında bir kez olsun, ilk sıçrayan sen ol. "Seni seviyorum."

Dilimdeki açıklamayı yutuyorum - sessizliği uyarılarla ya da hafif bir şakayla doldurma dürtüsü, yüzümün ısındığını hissediyorum ve hala bağlı olduğumuzu daha da utanarak fark ediyorum. Hâlâ içimde ve daha kötü bir zaman seçemezdim.

"Um," diyorum, hangi kelimeleri aradığımı bile bilmeden. "Dediğim gibi, zorunda değilsin. Yani, belki bunu söylememişim gibi davranabilirsin. İstedğim son şey sana kendini ... gibi hissettirmek. Biliyorum, düşünmen gereken çok şey var ve ben tam olarak istediğin kişi değilim-"

"Maren. Bir saniye sessiz olur musun?"

Ağzım kapandı. İfadesi okunamıyor ama gözleri üzerimde nazik duruyor. Sanki yüzümün düzlemlerini okşuyor ve onları ezberliyorlar. Bu muhtemelen iyiye işaret. Umarım.

Ağzımı açıyorum, o gözlerini kısıyor ve ben tekrar kapatıyorum.

Sonunda konuştu. "Evime gelip Anders'e öğle yemeği hazırladığın ilk sabahtan beri sana aşığım. Belki kulağa romantik gelmiyor ama öyle olduğunu söyledimde bana inanmalısın. Bu hayatımda yaşadığım en romantik şey. Dikkatini verdin. Fark ettin ve davet beklemedin. Sadece geldin ve orada olduğunu bile fark etmediğim boşluğu doldurdun. Çocuklarım için elbette ama benim içimdeki boşluğu da doldurdun."

Yüzünün kenarları bulanıklaşıyor ve boğazım konuşamayacak kadar daralıyor, bu yüzden başımı kaldırıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Öpücüğu derinleştiriyor ve kendimizi yeniden birbirimizin içinde kaybediyoruz.

YİRMİ SEKİZ

Senin için orada olacağım

Joe

On bir gündür her sabah yatağında Maren ile uyanıyorum ve buna alışabileceğimden emin değilim. Sanki hep oradaymış gibi ama aynı zamanda yepyeni. Birinin yanında uyuduğunuzda onun hakkında çok şey öğreniyorsunuz. Örneğin, Maren horluyor. Yumuşak, küçük köpek yavrusu horlamaları. Ve saçları tam bir tehlike, uzun teller lezzetli bir balık ağı gibi etrafıma dolanıyor. Uykusunda kucaklanmaktan hoşlanmıyor ama bir şekilde ayakları benimkine ulaşıyor ya da parmakları sanki bilinçaltını terk etmediğime ikna etmek istercesine bel kemerime takılıyor.

Asla terk etmeyeceğim.

Eğer sorulursa, sabah seksini pek sevmez, ama ilk iş olarak parmaklarımın ya da ağzımın orgazmı alay etmesiyle uyanmaktan son derece mutlu olur ve buna karşılık vermekten daha da mutlu olur. Ben her zaman iç çamaşırlarımla uyurum, kışın belki bir tişört eklerim, ama Maren'in çok sayıda şirin geceliği var. Şirin, seksi değil; gerçi onun üzerinde, o bacaklarla, hepsi seksi.

Sabahları kahve içiyor, koştuktan nefret ediyor ve yogayı tercih ediyor, yemek yapmayı ve sözde baharatlı romanlar okumayı seviyor ve çocuklarını seviyor.

Ve inanılmaz bir şekilde, o da beni seviyor.

Her gece birlikte yatmamıza rağmen, hala onun evi var. Anders zeki biri ve muhtemelen onun burada kaldığını fark etti ama bir şey söylemedi. Tam olarak sakladığımızdan değil; sadece ona, *onlara* zaman tanımaya çalışıyordum. Maren onun evinde uyuyor olsaydı bunu yapmak muhtemelen daha kolay olurdu ama ben de bencilim. Seviştikten sonra yanlışlıkla benim evimde uyuyakaldığı bir gece, kendimi onun sıcak yumuşaklığıyla kıvrılmış olarak uyanmaya bağımlı ilan etmemi sağladı.

yanımda. Ertesi gece Rogers'ın yastığını ve gece çantasını getirdi.

Biz de çocuklara birlikte söylemeye karar verdik. Erken aile Noelimizde. Uyanmaya ve tıpkı Noel Günü'nde olduğu gibi hediyelerimizi almaya karar verdik ve Maren ile Rogers geceyi burada geçirdiler. İlk defa duş alıp aceleyle üzerini değiştirmede ve çok erken gelmiş gibi görünmeye çalışmadı. Bunun yerine kapımı açık bıraktık ve çocukların içeri dalıp bizi uyandırmasına izin verdik.

Anders sevinç çılgınlıkları atarak aramıza girdi ve ikimizi *de kucaklayarak* etrafında bir *sandviç* oluşturdu (Maren'in sözleri, benim değil). Lucy daha çekingendi ve çok az tepki verdi. Ama umursamıyormuş gibi değil. Daha çok bu kadar büyütülmesini anlayamamış gibiydi. Maren'in her zaman ait olduğu gibi.

Dürüst olmak gerekirse hangi tepkiyi daha çok sevdiğimden emin değilim.

Sabahı pijamalarımız ve bornozlarımızla, kahve ve (çok değil) sıcak kakao yudumlayarak ve Maren'in yaptığı tarçınlı rulolarla karnımızı doyurarak geçirdik. Hediyeleri yırtıp açtık, üçüncü kez *Evde Tek Başına*'yı izledik ve kanepede uyukladık. Daha sonra ailem geldi ve Anders'in heyecanla Maren ve benim birlikte olduğumuzu yüzlerine haykırmasına yüzde sıfır şaşırdılar.

Görünüşe göre, soğukkanlı davranmayı beceremiyoruz.

Ağzımıza daha fazla yemek tıktırdık, daha fazla hediye açtık ve yatma vakti geldiğinde, Anders ve Lucy yatakta onlara *Kutup Ekspresi*'ni okumasını istediğinde Maren geceyi burada geçireceğini saklamadı. Basitçe söylemek gerekirse, yaşadığım en iyi Noel'di.

Ardından bugün kesinlikle en kötüsü olarak sıralanacak.

Telefon akşam yedide çalıyor. Kiley tam on saattir çocuklarla birlikte ve bu yüzden ekranda onun adını gördüğümde, çocukların iyi geceler dilemek için aradığını varsayıyorum. Ya da belki Kiley Maren'i soruyordur, çünkü Anders ona ilk iş olarak bunu söylerse şaşırmam.

İki konuda da yanılmışım.

"Alo?"

"Cevap verdiğin için teşekkürler," diyor Kiley ve ben gözümü kırpyorum çünkü genelde küfredecek biri değildir. Özellikle de çocukların yanında. "Bekleyin." Telefonun diğer ucunda bir kargaşa ve ardından boğuk bir sessizlik duyuyorum.

"Ne oldu? Çocuklar iyi mi?"

"İyi derken, güvenli mi demek istiyorsun? Evet, güvende. Onlar güvende. Teknik olarak. Ama Lucy'ye karşı kendimi kaybetmek üzereyim ve az önce tesis müdüründen bir telefon aldım, eğer onu susturamazsam gitmemizi istemek zorunda kalacaklarını söyledi."

Hemen gerildim ve odanın diğer ucundaki Maren yanıma geldi, yanımdaki kanepeye yerleşti, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ağlıyor mu?"

"O... Bilmiyorum. Çığlık atıp ağladığında ve yürümeye başlayan bir çocuk gibi çırpındığında buna ne diyorsunuz? Aklını tamamen yitirmiş durumda."

"Akli dengesi yerinde değil, otistik. Muhtemelen aşırı duyuşal yüklenme yaşadı. Bugün ne yaptın?"

"Burası lanet bir tatil köyü, J. Ne demek ne yaptık? Her şeyi yaptık. Yüzmeye gittik, kayak dersi aldık, öğle yemeği yedik, biraz daha yüzdük. Onları yormaya çalışıyordum. Anders neredeyse akşam yemeğinde uyuyordu."

"Tanrım, Kiley. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Sana onun programını gönderdim. Ona karşı ağırdan almanı söyledim. Her gün dinlenmeye ihtiyacı var. Bu küçük bir kız için çok fazla. Bir aktivite. Bir tane. Ve bir şekerleme ya da karanlık bir odada tabletiyle sessiz bir zaman."

"Dört yaşındaki bir çocuğa pandik atmıyorum, J. Sen ve yeni kız arkadaşın onun sizin evde işleri yürütmesine izin verebilirsiniz, ama ben bunu reddediyorum. Zaten artık bunun için çok geç, peki onunla ne yapacağım?"

İçimde çalkalanan tepki telaşını ısırarak geri çekiyorum. Kiley programımı yüzüme vurmaya bayılıyor, çocuğumuzun bana hükmetmesine izin veren bir çocukmuşum gibi davranıyor. Bir süre onunla aynı fikirdeydim ama sonra Lucy'nin başarılı olması için ne yapılması gerekiyorsa onu yaptığımı fark ettim. Büyüdükçe farklı görünebilir; aslında muhtemelen öyle olacak ama çocuğuma huzur vermenin bildiğim tek yolu bu.

Kiley'nin aynı şeyi yapmayı reddetmesi ve bunun tekrar tekrar acil bir duruma dönüşmesi, şey ...

(Ayrıca, Kiley'nin az önce "yeni kız arkadaşımı" işin içine karıştırmış olması konuyla ilgili değil, ama yine de daha sonra tartışmak üzere bir kenara koyuyorum, çünkü onun üslubunu sevmiyorum).

"Onu sessiz, serin ve karanlık bir odaya götürün. Ona tableti verin. Ya da kucağinizda emeklemesine izin verin. Bazen kalp atışlarınızı dinlemeyi sever."

"Ona yaklaşmama izin vermiyor. Hiç kimseyi. Anders bile. Gelip onu almalısın."

Sesim boğazımda düğümleniyor. "Ne?"

"Bunu yapamam. Aile tatilimizi mahvedecek. Beni onu da dahil etmeye ikna etmene asla izin vermemeliydim."

"O da dahil mi?" Ses tonumla birlikte kan basıncımın da yükseldiğini hissedebiliyorum. "Onu da mı? O senin çocuğın! Kendi çocuğınla vakit geçirmen için seninle konuşmak zorunda kalmamalıyım."

"Anlambilim üzerine tartışmıyorum, J. Sadece gel ve onu al."

"Eğer onu alırsam, Anders'i de alırım," diyorum ona ve bu bir öneri değil. Maren çoktan çoraplı ayaklarını botlarının içine sokmuş ve paltolarımızı kapmış.

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Eşyalarını topla ve gitmeye hazır ol," dedim. "Bir saat içinde orada oluruz." Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu öyle bir fırlatıyorum ki masanın üzerinden sekip yere düşüyor. Uzanıp yerden alıyorum.

Maren tek kelime etmeden ceketimi uzattı. Tahta gibi üzerime geçirdim ve kapıyı açtı. Anahtarları uzatıyor ve bakışlarım karşısında bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Senin kullanman gerekecek." Anahtarları aldım ve elini nazikçe çektim. Kollarıma kıvrıldı ve beni sıkıca kavradı. "Hadi onları eve geri getirelim."

Sertçe yutkunuyorum ve gitmesine izin veriyorum. Arabanın etrafında dönüyoruz, biniyoruz, emniyet kemerlerimizi takıyoruz ve sonra iç çekiyorum. "Teşekkür ederim," diye alçak sesle fısıldıyorum. Cevap vermiyor, sadece elimi kucağına alıyor.

★ ★ ★

Daha arabadan inmeden Lucy'nin sesini duyabiliyorum. Yanımda, Maren geriliyor ve nefesinin altında küfrediyor. Kiley'nin bana onların olduğunu söylediği villaya doğru yürüyorum ve Maren arkamdan geliyor, ben kapıya vururken yetişiyor.

Neredeyse hemen açılıyor.

"Baba!" Anders kollarıma koşuyor, kendini paltoma gömüyor. "Maren!" diyor bir an sonra, gözleri kocaman.

"Hey, evlat," diyor usulca, yüzünü avuçlayarak. "Toplandın mı? Yoksa yardıma mı ihtiyacın var?"

"Ben hazırım ve Lucy'yi paketledim..."

Annesi kapıya geldiğinde sözlerini yarıda kesiyor. Kiley yıpranmış görünüyor ve elindeki içkiye bakılırsa belki de biraz sarhoş.

"Vay, vay, vay, Maren Laughlin büyümüş de küçülmüş." Gülümsemesi soğuktu ama yüzleştirici değildi, bu yüzden bıraktım.

"Merhaba Kiley, aynı görünüyorsun," diyor Maren basitçe. "İçeri girebilir miyiz?"

"Seçme şansım yok, zaten buradasın."

Sinirimi yutuyorum. "İyi bir zaman değil, Kiley."

Manikürlü elini geniş bir kavis çizerek sallıyor, kapıyı daha da açıyor ve kışından konuşmaya devam ederken bizi içeri alıyor. "Hayır, gerçekten, sorun değil. Bütün gün *Maren şöyle, Maren böyle* diye binlerce hikâye dinledim. Mucize yaratıcıyı iş başında görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Maren önce davranıp Kiley'ye yaklaşıyor, sesi ölümcül derecede sakın ve o kadar alçak ki zar zor çıkarabiliyorum.

"Buna mucizeler yaratan biri olmak denmez Kiley, buna dikkat etmek denir. Bir bok vermek. *Sevmek*. İsteddiğini seç. Bir ara gerçekten denemelisin."

Eski sevgilim koridordaki ışığın keskin parıltısı altında gözlerini kısıyor ve Maren'in tüm ölçüsünü alıyor. Sonunda gözlerini kırıştırıyor, dudakları emlakçı gülümsemesiyle kıvrılıyor ve eliyle arkasındaki bardağı işaret ediyor. "Misafirim olun. Bakalım o uğursuz terörle şansın yaver gidecek mi?"

"Tanrım, Kiley..." Başlıyorum ama Maren sessizce "Teşekkür ederim" diyerek geçip gidiyor.

Villanın arkasına doğru ağlayarak ilerliyoruz ve ben etrafı seyretme zahmetine girmiyorum. Sadece çocuklarımı almak istiyorum. Maren doğrudan çığlıklara yöneliyor ama ben Anders'i odasına ve çantalarına kadar takip etmek için duruyorum.

"Onu sakınleştirmeye çalıştım ama çok kötü baba."

"Sorun yok, dostum. Sadece aşırı uyarılmış. Daha önce de olmuştu."

Birden çığlıklar yükseliyor ve çantaları bırakıp koridordaki son odaya doğru koşmaya başlıyorum. Zifiri karanlığa karşı gözlerimi kırıştırıp yolumu bulmaya çalışıyorum. Sanki bir pencere açılmış gibi dondurucu soğukta bir esinti var. Bu yüzden mi Lucy'nin sesini dışarıdan duyabiliyordum?

"Gerçek FU-"

"Bebeğim," alçak bir ses yatıştırır. "Bebeğim, benim. Ben Maren."

Çığlıklar kesiliyor ama ağlamalar kesilmiyor. Maren'in telefonundan aniden yumuşak bir parıltı yayılana kadar körlemesine bir ışık düğmesi arıyorum. Sadece onun telefonu, ama kısık. Sessiz bir piyano müziği açarken parmakları dans ediyor, sonra telefonu yanına yere atıyor ve hiçkırın ama artık çığlık atmayan, titreyen, gözyaşları ve terle ıslanmış Lucy'ye bakıyor.

Maren ona uzanmıyor, sadece önünde yere yerleşiyor, bacakları çapraz ve telefonu yanıyor. Yumuşak bir gümbürtüyle pencereyi kapatıyorum ve Lucy için evden hazırladığım çantayı karıştırıyorum. Kulaklıklarını bulup görebileceği şekilde uzatıyorum. Sonra önüne çömelip terli saçlarını yüzünden çekiyorum ve gözyaşlarını sildikten sonra gürültü önleyici kulaklıkları kulaklarına yerleştiriyorum. Küçük ağzı hala ağlıyormuş gibi hareket ediyor ama hiç ses çıkmıyor. Seğiriyor ve nemli; iç çekerek Maren'in yanına, yere yerleşiyorum.

"Gitmeden önce üstünü değiştirmem gerekecek. Ona temiz pijamalar giydirin," diyorum.

Maren başını sallıyor, gözlerini Lucy'den ayırmıyor.

"Belki bir banyo daha iyi olur," diye sesli düşünüyorum. "Onu ısıtır."

Maren yine başını sallıyor ama bu sefer sarsakça. Burnunu çekiyor ve öfkeyle gözünü siliyor.

"Sen-"

"Hayır," diye fısıldıyor sertçe. "Hayır, ben iyi değilim. İyi olmaktan çok uzağım. Ne oluyor lan?"

Kanım donuyor ve yerde oturuyor olmama rağmen yer önümde sallanıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bunun olabileceğini biliyordum, ama gerçekten Maren'in bununla başa çıkabileceğini düşünmüştüm ...

"Özür dilerim," diyor. "Onu sevdiğini biliyorum ama..." Maren bir başka öfkeli gözyaşını siliyor. "Ne tür bir canavar zor durumdaki küçük bir kızı Aralık ayında penceresi açık, zifiri karanlık bir odaya koyar?"

Nefesim aceleyle kesiliyor. Lucy *değil*. Lucy'ye kızgın değil, Lucy için kızgın. "Şey, ona söyledim..."

"Ona tam olarak ne söylediğini biliyorum. Her kelimesini duydum. Mantık kullanmaya bile çalışmadı. O sarhoş! Ve çıldırmış."

"O üzgün. Ve kendini suçlu hissediyor."

"Şu anda onu anlamamı sağlamaya çalışma Josiah Cole. İşe yaramayacak." Küçük hıçkırıklarla sakinleşen Lucy'ye elini uzatıyor ve Lucy bu kez onun kucağına kıvrılıp önüne bakıyor. Maren kendi yüzünden akan gözyaşlarını engellemeye çalışmıyor, ellerini Lucy'nin yanlarına bırakıyor, onu kendine yaklaştırıyor ama dokunmuyor. Henüz dokunmuyor.

Ayağa kalkıp Maren'in başına bir öpücük konduruyorum. "Bizi yükleyeceğim ve sonra banyoya başlayacağım."

Lucy'nin gözleriyle buluşuyorum ve ağzımı işaret ediyorum. Kulaklıklar takılıyken duyabiliyor ama boğuk geliyor, bu yüzden göz teması yardımcı oluyor.

"Banyo, sonra pijama, sonra da babam, Anders ve Maren'le eve," diyorum ona.

Başını sallıyor ve ben de boşvermek istiyorum ama uyandığında altını ıslatmışsa ya da terden yapış yapış olmuşsa...

"Banyo, pijama, sonra ev," diye tekrarlıyorum.

"Maren'in bebeği olduğum için mi?" diyor, gerçekten sormadan. Ben şaşırdım ama Maren şaşırmış gibi görünmüyor.

"Bunu daha önce de söyledim, genellikle yorgun olduğunda. Sorun değil," diye açıklıyor usulca, daha sakin ve biraz da bitkin görünüyor. "Evet, bebeğim. Sen benimsin. Banyo, pijama, sonra da bizimle eve gel."

Lucy'yi taşıyarak ayağa kalkıyor ve ben de bizi banyoya götürüyorum. Banyoyu çalıştırmaya başlıyorum ama Maren eliyle beni durduruyor.

"Git ve bizi toparla. Ben de ona banyo yaptırıp pijamalarını giydireyim."

Başımı sallıyorum, kendimi hem eskisinden daha ağır hem de daha hafif hissediyorum. "Makyaj masasının üzerine bir çift bıraktım."

"Mükemmel."

Ve sanırım, her şeye rağmen, öyle sayılır.

★ ★ ★

Eve geç geldik, hem çocuklar hem de Maren mışıl mışıl uyuyorlardı. Öte yandan, ben her zamankinden daha uyanıktım. Beynim bu gece ortaya çıkan her şeyle yarışıyor. Kiley'nin kızımızı kabullenmeye bile çalışmaması, Maren'in Lucy'yi öfkeyle savunması, Lucy'nin

O Maren'in "bebeği"... Maren tüm bu teknikleri ne zaman öğrendi? Müzikle, ışıkla ve dokunmamakla... ama sanırım ne zaman öğrendiğini biliyorum. Son dört ay boyunca bizi izleyerek öğrendi. Dikkatini verdi ve çalıştı. Öğrenmek için yeterince önemsedti. Her şeyin yolunda gitmediğini ve her zaman da gitmeyeceğini biliyorum ama Maren kaldı.

Bu kadın beni çok etkiledi, minnettarım ve derinden etkilendim.

Önce Maren'i nazikçe sallayarak uyandırıyorum ve sonra çocukları taşımak için harekete geçiyoruz. Maren Lucy'yi alırken ben de dünyaya küsmüş olan ve bu nedenle bir ton tuğla ağırlığında olan Anders'i kucağıma alıyorum. Tek kelime etmeden onları yataklarına taşıyor ve üstlerini örtüyoruz. Sonra ben çantalarını almak için arabaya dönüyorum ve Maren mutfaga gidiyor. "Bir kadeh şarap içebilirim. İster misin?"

"Elbette."

Döndüğümde, kapıyı arkamdan kapatıp soğuğa karşı kilitlediğimde, Maren kanepemde oturuyordu, ayakları yanındaki koltuğa kıvrılmıştı.

"Rogers yok mu?"

Yumuşak bir şekilde sırtlıyor. "Anders'in yatağında kıvrılmış yatıyor." "Eminim buna bayılıyordur."

"Şimdilik. Büyüyene ve yer kapma yarışına girene kadar bekle."

Maren ve Rogers'ın çocuklarımin büyümesini izleyecek kadar uzun süre hayatımızın bir parçası olacağı düşüncesi bile göğsümü sıkıştırıyor. Hatta *bizim* çocuklarımız olacak kadar uzun süre.

Şarabından uzun bir yudum aldıktan sonra, "Orada soğukkanlılığımı kaybettiğim için özür dilerim," diyor. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Hep böyle miydi?"

"Kiley?" Kontrol ediyorum. Maren'in başını sallamasıyla yüzümü buruşturuyorum. "O kadar da kötü değil, hayır. O kadar kötü olacağını bilseydim, çocukların onunla kalmasına asla izin vermezdim. Lucy ile hep mücadele etti. Konuşmaya geç kalıyordu, bu yüzden Lucy ihtiyaçlarını anlatmaya çalışırken her ikisi de çok fazla sinirli çılgık atıyordu. Bu arada Kiley sadece mükemmel bir yeni doğan bebek istiyordu."

"O hala mükemmel."

"Eh," diyorum gülümseyerek, yanına yerleşip bacaklarımı bileklerimden çaprazlayarak. "Yine de mükemmel bir *kadın*. Ona karşı bir iki kez soğukkanlılığımı kaybetmediğimi iddia etmeyeceğim ama asla böyle olmadı. Yine de birkaç kez annemi çağırmak zorunda kaldığım oldu, sırf koşuya çıkıp kafamı dağıtabilmek için."

"Bu makul."

"Teşekkür ederim, o zaman öyle hissetmemiştim ama kendime bir mola vermeyi öğreniyorum." Aceleyle nefes veriyorum. "O sadece... Kiley'nin çocuklarını gerçekte oldukları gibi tanımaya bile çalışmaması beni öldürüyor. Bırakın yetenekli bir sanatçı olabileceğini, Lucy'nin boyamayı sevdiğini bile bilmiyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" Maren hafifçe teklif ediyor. "Üniversite fonu için bir kenara koymak üzere el yapımı yemlerini satmaya başlamak üzereyim."

Sırıtiyorum ama o kadar tehlikeli ki, aynı hızla kayıyor. "Anders'in tırnaklarını boyamasından ya da sözde kadınsı renkler giymesinden nefret ediyor. Daha erkeksi giyinmesi için onu sürekli azarlıyor. Ellerini fark ettin mi?" Maren başını sallıyor ve ben devam ediyorum: "Birlikte yaptığınız parıltılı cılayı sildirdi. Yirmi dört saatten az sürdü."

Maren'in iç çekişi ağır ve içindeki acıyı hissedebiliyorum. Çocuklarımın ve onları hak ettikleri şekilde sevmeyecek olan annemin acısını.

"Sen gerçekten mükemmel bir babasın, Joe."

Bunu ilk kez söylemiyor ama bu gecedен sonra, girdiğim şeyin içine girdikten sonra sinirlerim bozulduğunda, bunun olmasına izin verdiğimi bildiğimde ...

"Deniyorum. Sen olmasaydın bu gece başarabilir miydim emin değilim."

"Çocuklarını seviyorum, bunu biliyorsun. Seni sevdiğim gibi değil elbette. Ama onları o kadar yoğun seviyorum ki, bu beni korkutuyor. Daha önce hiçbir şeye bu geceki gibi tepki vermemiştim. Ama dürüst olmak gerekirse, eğer o anda içeri girseydi, lanet suratını pençelerdim gibi hissediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse," diyorum ona, kendi yudumumu alıp şarabın aşağı inmesine ve yıpranmış kenarlarımı ısıtmasına izin vererek, "bir değişiklik olarak başka birinin bunu kabul ettiğini görmek güzeldi. Kiley'nin neden böyle olduğunu anlıyorum ama bu onu anladığım anlamına gelmiyor, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Yıllarca onun için bahaneler uydurdum çünkü askerdeyken onu çok yalnız bırakmışım ve o da buna çok kızmıştı. Ama bu gece için bir mazeret uyduramam. Artık o kişiyi tanıdığımı sanmıyorum. Kapıyı açan kadın, yarı sarhoş ve çocuğunu bırakmış..." Başımı salladım. "Onu tanımıyorum."

"Ne yapacaksın?"

İç çektim. "Sanırım avukatımı arayacağım. Yeni yıldan sonra. Velayetin tamamı zaten bende ama Lucy ile tekrar tatil yapmasını istemiyorum."

"Sence bundan sonra deneyecek mi?"

"Anders için mi?" Omuz silkiyorum.

"Belki?"

"Özür dilerim Joe," diyor, yaklaşıyor ve başını omzuma yaslıyor.
Kolumu ona doladım ve başının üstünü öptüm.

"Ben de."

YİRMİ DOKUZ

Senin Yanında Olacağım

Maren

İskelenin ucunda oturup Fost'un cennet parçasının donmuş genişliği üzerinde güneşin doğuşunu izlemek için hava gerçekten çok soğuk ama daha önce milyonlarca kez olduğu gibi su beni çağırdı. Kalın bir yorgani katlayıp bankın üzerine serdim ve ellerim dumanı tüten bir kahve termosuna sarıldı. Buna rağmen ağır kışlık paltomun katlarına sokuluyor ve örgü şapkamı kulaklarımdan daha da aşağıya çekiyorum.

Yeni yıl geldi geçti ve ben hala buradayım.

Sadece bu da değil, ayrılmayı da düşünmüyorum. Bu konuda resmi bir görüşme yapmadım ama zaten yapmama da gerek yok. Fost'un yem dükkânı tamamlandı, daireyle birlikte. Bir zamanlar onları sattığım için kendimi garip hissediyordum. Suçlu hissetmedim ama garip hissettim. Sanki Fost bana bu hediye vermişti ve ben de bir kez daha amaçsızca dışarı çıkmadan önce onu yalayıp yuttum.

Ama bu, çekmecesinde mektubu bulmadan önceydi. Kalmaya karar vermeden önceydi. Fost beni burada tutmaya çalışmıyordu, ama bana kalmam için bir yol göstermeye çalışıyordu - eğer istersem kendi "tekne babam" olabilmem için bir yol.

Ve istiyorum. Bu yüzden yem dükkanını, daireyi ve onunla birlikte gelen kıyı şeridini satacağım ve kendime son model bir balıkçı teknesi alacağım. Tüm zilleri ve düdükleri olan ve lanet bir güneş ışını kadar ısıtılı bir tane. İçinden rehberlik işimi yürütebileceğim bir tekne.

Lisanslama için yeterince fazlam olmalı ve Cole's Landing beni almak istemezse, zaten iki rehberleri daha olduğu için, kendi başıma dallanacağım.

Artan parayla şehirde bir yer kiralayabilirim ama her geceyi onun evinde geçirdiğim düşünülürse *birilerinin* buna itiraz edebileceğinden şüpheleniyorum.

Belki de bu çok hızlı ilerliyor, ama bilemiyorum. Görünüşe göre Joe ve ben ortada başladık ve yanlış olduğu konusunda çıldırmayı bıraktığımda, bunun ezici bir şekilde doğru hissettirdiğini fark ettim.

Ben kimim ki tartışayım? Böylece birbirimizi bulmak için uzun ve rüzgârlı bir yola çıktık. Yolculuk varış noktasını olumsuzlar mı? Yoksa yolculuk sizi ona mı hazırlar?

Soğuk içeceğimi yudumluyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kuzeydeki soğuk hava burun deliklerimi donduruyor ve biraz öksürmeme neden oluyor ama dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Bana evim gibi geliyor.

Kalmaya karar verdikten sonra, işler oldukça hızlı bir şekilde yoluna girmeye başladı. Donna ve Simon'ın yardımıyla bir emlakçı buldum ve yem dükkanı ile daireyi satışa çıkardım. Konumu ve akarsuya erişimi çok iyi bir yatırımdı ama asıl ilgiyi çeken Shelby ve Cam'in *HomeMade* dokunuşları oldu. Reality şov yıldızlarının ev yenileme sihirlerini her yere serpiştirdiklerini bilmek işi bitirdi. Onlardan bahsettiğim için kendimi çok garip hissettim ve ilk başta bundan tamamen kaçındım ama sonra Shelby telefonda kulağıma aile, sadakat ve kardeşlik hakkında bağırmaya başladı ve her neyse, doğum tarihi dokuz gün geçmiş bir kadınla uğraşamazsınız.

Evet, Fost'un hediyesi son model *on* balıkçı teknesi için yeterliydi ve işimi kurup yürütebilmem için bana bol miktarda yastık sağladı. Joe, Musky Maren'i yenilemeyi düşünmem gerektiğini düşünüyor ve haksız olduğundan emin değilim. Yine de yeni bir isim ve yeni bir bakış açısının daha uygun olacağına inanıyorum. Northwoods'a, balıkçılığa ve açık havaya olan takıntımı yeni bir platformda paylaşmayı çok isterim. Ne de olsa park bekçisi olarak sürdürdüğüm eski hayatımın eğitici yönünü özleyorum.

Kış, daha doğrusu daha geç bir kışa doğru kayarken bu konu aklımın bir köşesindeydi. Neredeyse Nisan ayındayız ve göl hala donmuşken ve

Beyaz ve buzdan bir örtüyle kaplanmış olan tatil köyü tam anlamıyla yaza hazırlık modunda. Casper, Keys'teki gelişen charter işinde kalmaya karar verdi, bu yüzden Coles beni resmen ikinci rehberleri olarak aldı. Musky Maren şöhretimin Johnson'ı rahatsız edebileceğinden endişeliydim, ancak finans bölgesinin tepesinde geçirdiği onlarca yıldan sonra emekliliğinden en iyi şekilde yararlandığını ve bana müşteri kaybetmekten çok mutlu olduğunu söyledi.

Buzların erimesini beklerken, bir tatil köyünün günlük yönetimi ve bir aile yetiştirmekten bahsetmeye gerek yok, villalarda bizi meşgul edecek pek çok iş var. Şubat ayında Craig ve Lorelai'ın düğünü için Joe ve çocukları Nashville'e götürdüm ve bunu Keys'te sakın bir plajda bir hafta boyunca suda oynamak ve kumda kestirmek dışında pek bir şey yapmadığımız bir tatile dönüştürdük. Lucy'yi tatille yeniden tanıştırmak ve Noel'deki felaketi hafızasından silmeyi ummak için mükemmel ve gösterişsiz bir seyahat oldu. Bir dahaki sefere Disney World'de bir öğleden sonra geçirmeyi bile düşünüyoruz.

Joe o kadar emin değil ama ben çok iyi bir planlamayla bunu gerçekleştirebileceğimizden eminim. Bu konuda araştırma yapıyorum ve Disney'in otistik çocukları ağırlama konusunda oldukça ünlü olduğu görülüyor.

Yirmi numaralı kulübeden birkaç hafta önce resmen taşındım. Olması gerekenden sekiz hafta daha uzun süre tuttum ama "Tanrım, şimdi birbirimize yapışıp kaldık" baskısını yaşamak istemedim. Doğrusu, Joe ve ben aslında bunun olmasından endişe etmiyorduk. Bu daha çok ailelerimizin ve tamam, kardeşlerimin iyiliği içindi. Liam sakınleşeceğini söyledi ve çoğunlukla da sakınleşti ama...

Eşyalarımı taşımak çok mantıklı. Olmayan tekliften kaçmak için aceleyle o daireyi kiraya verdiğimde Michigan'daki depoda bıraktığım onca şeyden bahsetmiyorum bile.

Vay canına, altı ay ne kadar fark yaratıyor.

Bu yüzden bu gece dışarı çıkıyoruz. Tek başımıza. Sadece ikimiz ve *başım dönüyor*. Elbette, Joe geç saatlere kadar barmenlik yaptığında ve ailesi çocuklara baktığında ya da belki öğleden sonra bir zevk için bizi kayıkhaneye gizlice soktuğumda tatil köyünün etrafında çalıntı anlar yaşıyoruz ... ama bütün bir akşam, önceden planlanmış, giyinmiş ve eve döndüğümüzde sessiz bir ev?

Onu tanımıyoruz.

Simon saat dörtte çocukları almak için eve uğrar ve Lucy bile pencerede beklemektedir. Onlara sosisli sandviç sözü verilmişti (peynirsiz)

ve (hala) en sevdikleri film olan *Evde Tek Başına*'ya sarılmadan önce en az iki tur Clue. Coles'ları kutsa. Cennete kadar yolları açık olsun.

Ebeveyn banyosunu devralıyorum ve kendime kokulu yağlarla uzun bir banyo yaptırıyorum, ardından saçlarımı tamamen fönlüyorum, tam makyaj yapıyorum ve gerçek mücevherler takıyorum. Topuklu ayakkabıları ve incileri atlıyorum çünkü ben kendi seçimlerini yapan yetişkin bir kadını ve bu seçimler yerde yarım ayak kar olduğunu ve gerçek aşkımın sadece Lions'a karşı Packers tartışması olduğunda politikaya giren eski bir denizci olduğunu kabul ediyor.

Bir çiftlikte yaşıyoruz, bu yüzden merdiven altı bir an yok, ama Joe hala köşeden döndüğümde kirpiklerimden güneş parlıyormuş gibi bana bakıyor. Sonra da beni mutfak masasına yatırıp bir süreliğine adımlı unutturmadan önce rujumu iyice mahvetmeye devam ediyor.

Rezervasyonumuza geç
kaldık. Daha az
umursayamazdım.

"Burada olduğumuzu haber vereyim," diye mırıldanıyor Joe kulağıma, seçtiği lüks İtalyan restoranının rahat girişine adım attığımızda. "Sanırım biraz barda oturmamız gerekecek, sakıncası var mı?"

Başımı sallamaya başladım bile. "Hiç de değil."

Hostes istasyonunu çevreleyen küçük kalabalığın arasına karışmasını izliyor ve altın sarısı saçlarının geniş omuzlarını ve sivrilen belini belirginleştiren gri spor ceketinin kenarından kıvrılışına bakıp ağzımın suyunun akmamasına çalışıyorum.

Başarısız da olabilirim, kim
bilir. "Musky Maren!"

Çok tanıdık bir yüz neredeyse önüme atlayıp görüşümü engellediğinde düşüncelerimden geri çekiliyorum. Bu Bryce.

"Bay Callahan," diyorum, bunu planlarken kararlaştırdığım ismi kullanarak. Elbette randevu gecesinde sürpriz bir saldırı planlamamıştım ama geçmişte olduğu kadar sarsılmadığım için rahatlardım.

"Vay canına, Bay? Bunun sesini sevdim."

Yüzündeki alaycı ifadeyi görmezden geliyorum ve elimi tokalaşmak için uzatıyorum, aramızda olması gerektiği gibi profesyonel bir sınır bırakıyorum. "Bana Bayan Laughlin diyebilirsiniz, teşekkürler."

Gülümsemesi kayıyor, ama aynı hızla geri geliyor.

"Ne yapıyorsun? Hafta sonu için ziyarete mi geldin, yoksa... ailen buralarda mı?"

"Burada önemli biriyle birlikteyim aslında," diyorum yalan söylemeye gerek görmeyerek.

"Benimle," diyor yumuşak bir ses Bryce'ın omzunun üzerinden. "Seni tekrar görmek güzel, Bryce."

"Joe Cole? Seni gördüğüme sevindim, dostum. Vay, demek siz ikiniz..." Bryce'ın gözleri Joe ve benim aramda gidip geliyor, Joe'nun vücudunun sırtıma yerleşmesini izliyor. "Bekle, evli olduğunu söylediğini sanıyordum."

Kaşlarımı birbirine çatıyorum, kafam karışmış görünüyor. "Hiç sanmıyorum. Ama bir süredir Joe ile birlikteyim. Hm. Ne kadar garip." Joe'yla bakışlarımızı değiştiriyoruz ve o da saçlarımı omzumdan alıyor.

"Sen şanslı bir adamsın Joe. Musky Maren yakalıyorsun. Tanıdığım her erkek zamanında bunun peşinde nefes nefese kalıyordu," diye devam ediyor sanki ben orada değilmişim gibi. Gözlerindeki parıltıyla midem bulanıyor.

Sözünü kesmek için ağzımı açtım ama o devam ediyor.

"Birçok gece onun videolarıyla uyuyakaldım... kulağımda onun sesi, uykuya dalmama yardımcı oluyordu, ne demek istediğimi anlıyorsan..." diye alçak sesle itiraf ediyor, yanımda kaskatı kesilmiş olan Joe'ya dirsek atıyor.

Ve ben bittim.

"Bu kadar yeter Bay Callahan," diyorum, damarlarımda dolaşan sıcak kan ve adrenalin dalgasına rağmen ses tonum buz gibi. "Bir kadın hakkında bu şekilde konuşmanın kabul edilebilir olduğunu nasıl düşündüğünüzü anlayamıyorum. Tam karşıdayım. Ben yokken söylediğin şeyleri düşünmek bile istemiyorum. İğrenç, saygısız ve dar görüşlüsün. Sana karşı sabırlı olmaya çalıştım. Kibar olmaya çalıştım. Ancak nezaketi benim ilgimle karıştırdığın çok açık, ki durum kesinlikle böyle değil. Profesyonel konularla ilgili olmadığı sürece benimle bir daha konuşma."

Bryce ağzı açık bir şekilde bana bakıyor, yüzü kıpkırmızı ve terli bir parlaklıkla kaplı. *Güzel*, sanırım. Bir kez olsun sarsılan o olsun.

Yüzü gururlu sırtışıyla neredeyse ikiye bölünmüş olan Joe'ya dönüyorum. "Şu içkiyi kullanabilir miyim?"

"Benim için zevktir."

Başımı salladım. "Harika. Mükemmel." İri, sıcak eli sırtımdan aşağı kayıyor ve beni nazikçe pırıl pırıl bara doğru itiyor, ama son anda dönüp bir kez daha Bryce'la yüzleşiyorum.

"Senin ve sapık arkadaşlarının benim hakkımda uydurduğunuz bütün o şeyler doğru. Ama"- Joe'nun eline uzandım ve sıktım-"o

Bundan emin olabilecek tek kişi o ve o da konuşamayacak kadar gerçek bir adam."

Bryce yutkunuyor ve sertçe başını sallıyor, gözleri benimkilerle buluşmak istemiyor. Joe'nun bir şeyler eklemesini ve bakışlarını sorgulayıcı bir bakışla karşılaşmasını bekliyorum.

Başını sallıyor, gözleri mizahla parlıyor. "Ekleyecek bir şeyim yok. Ne de olsa *Musky Maren'i yakaladım*. Daha ne isteyebilirim ki?"

"Lütfen," diye alay ediyorum, Bryce'ı arkamızda bırakıp bara doğru yürürken. "Balık tutma konusunda çok kötüsün. Belli ki *seni* yakalamışım."

EPILOG

Sadece Seninle Olmak İstiyorum

Maren

Dört ay sonra

Öğle vakti yağan yağmur birçok teknecinin yolunu kesince pansiyon tıklım tıklım doldu. Her zaman barın arkasında yardım etmem ama bugünkü tek rezervasyonum saat dörde kadar değildi, bu yüzden yardımımı sunmaya karar verdim.

Bu dört saat, on yedi pizza, yaklaşık on iki bin bira ve en az iki yüz dolar bahşış demektir. Yine de umurumda değil. Böyle öğleden sonraları zaman çabuk geçiyor. Güneş her pencereden içeri giriyor olsa da bar, yemek alanı ve etrafı çevreleyen sundurma yarı giyinik tatilcilerle dolup taşıyor, gündüz içkileri gece içkisine dönüşüyor. Bazı düşünceli insanlar elektronik müzik kutusuna Lorelai'nin listeleri alt üst eden son albümünü koyuyor ve ben bir başka karmaşık Bloody Mary'yi karıştırırken kalçalarımı sallayıp şarkı söylüyorum.

"Senin şu yavru nerede, Mare?" diye soruyor bir misafir, ben ona içkiyi ve içkiyi uzatırken ve o da bana karşılığında büyük bir hesap uzatırken.

Barın üzerindeki devasa pencereden dışarı bakarak ışınlanıyorum. Rogers bugünlerde tatil köyü çevresinde biraz ünlü. Sırt kaşıyıcıları ve sopa fırlatıcıları hiç eksik olmuyor. "Ön tarafta çocuklarla." Sahildeki sığ iskelede, başlarında Anders ve Lucy'nin bulunduğu, aynı can yeleklerini giymiş bir grup var. Anders, Rogers'ın alması için sopaların nasıl atılacağını gösteriyor. Lucy kenarda oturmuş, ayak parmaklarını serin suya sarkıtıyor. Eğer onu tanıyorsam, suyun ve ışığın altında yüzen mavi balıklara nasıl yansıdığını inceliyor. Onlardan çok uzakta olmayan Donna, bir plaj sandalyesinde, akşam yemeklerini dondurmayla şımartıyor ve onları denetliyor.

"Kimin daha çok eğlendiğini söylemek zor, Anders Cole mu Rogers mı?" diye belirtiyor adam.

Gülüyorum. "İkisi de bu gece iyi uyuyacak!"

Bir el belimi buluyor ve sırtımın alt kısmında hafifçe gezinerek omurgamda karıncalanmalar yaratıyor. "Saat neredeyse dört," diye hatırlatıyor Joe.

Başımı salladım. "Onlar gelir gelmez parayı çekeceğim. Tekneyi bu sabah hazırladım bile." Grubumun henüz ortaya çıkmamış olması biraz alışılmadık bir durum ama tamamen sıra dışı da değil. Benim için fark etmez. Sonuçta bu onların parası. Her şekilde paramı alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu yaz mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla para kazandım. Bilseydim, park hizmetini yıllar önce bıraktırdım. Rehberlik ve Fost'un evinin satışı sayesinde birikimimi yerine koydum. Gelecek kış balıkçılık turnuvalarına katılmayı deneyebileceğimi düşünüyorum.

Ya da gitmem. Belki de burada kalıp tatil köyünde Joe'ya yardım ederim. Hiç zor olmaz, orası kesin.

Joe arka pencereden dışarı bakıyor, alışkanlıktan çocuklarına dikkat ediyor, sonra birine ne istediklerini soruyor ve aralarındaki barın üzerine bir karton bardak altlığı atıyor. Bir fiçı daha doldurmaya başladı ve ben kapıya baktım. Başka bir grup içeri giriyor, ama Jet Ski için giyinmişler. Misk balığı yakalamak için değil.

Simon, yaz dönemi çalışanlarından Angela ile birlikte mutfaktan çıkıp barın arkasına girer. "Parayı aldın mı?" diye soruyor. Başımı iki yana sallayıp kapıyı tekrar kontrol ediyorum. "İlk gösterimi yapmamış olabilirim. Yağmur yüzünden iptal eden oldu mu?"

Joe içkilerini uzatıyor ve sonra bahşiş kavanozuna uzanıp bana uzatıyor. "İptal yok. Devam et ve bahşişleri say."

Sanki Joe ve ben aynı yere gitmiyormuşuz ve zaten tüm masraflarımızı paylaşıyormuşuz gibi, arka köşeye gizlice geçip kavanozu eğiyorum ve bahşişleri bölüşüyoruz. Gerçi o profesyonelce davranmayı seviyor, ben de nakit taşımayı seviyorum, bu yüzden yarısını cebime atıp diğer yarısını onun arka cebine tikiştiriyorum.

Cebini yokluyor ve sırtıyor. "Hazır mısın?" "Ne için?"

Kollarını iki yana açıyor. "Rehberli turunuz için."

Göz kırpıyorum, kafam karışıyor. "Pardon?"

"Seni bu gece için ayırttım. Hazır mısın?"

Çocuksu sırıtışı ve ışıltılı mavi gözleri içimi ısıtıyor.
Belli ki kendisiyle çok gurur duyuyor.

"Ciddi misin?" Yarı inledim, yarı güldüm. "Sen misin?" "Evet!"

Babasına ve Angela'ya baktım. "Sen de mi bu işin içindeydin?"

"Ve Donna," diyor Simon, gülümsemesi oğlununkiyle eşleşiyor.
"Gidin." Bizi kovuyor. "İyi eğlenceler."

Joe'ya "Kendini programlamak zorunda değildin," dedim.

"Lanet olsun, sen Musky Maren'sın. Bunu aylar önce ayırtmıştım. Dört saat, peşin ödedim."

Gözlerimi deviriyorum ama başım dönüyor. Tam dört saat. Gözlerimdeki bakışı fark etmiş olmalı ki bana doğru eğiliyor. "Sakin bana öyle bakayım deme. Planlarım var."

"O zaman yola çıksak iyi olur."

Daha önce her şeyi topladığım konusunda doğruyu söylüyordum, bu yüzden el ele Ranger'ıma doğru yola çıktık. Ranger ışıltılı ve yakut kırmızısı ve bana *Oz Büyücüsü*'ndeki Dorothy'nin ayakkabılarını hatırlatıyor. Öğleden sonra güneşinde parıldamasına bayılıyorum.

"Başka bir şey istemediğine emin misin?" diye soruyorum, adımlarım rıhtımda takılıyor ve başım ona dönüyor. "Bütün bu eşyaları sen mi topladın?"

"Evet."

"Ne zaman? Yağmur yağıyordu!"

Joe tekneye atlıyor, tekneyi hafifçe sallıyor, sonra da benim girmem için elini uzatıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu genellikle benim işim." Omzunu silkip sırıtıyor ve ben de araya giriyorum. "Bu, senin de araba kullandığını düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Gözleri büyür. "Bana izin verir miydin?"

"Kesinlikle hayır." Kimse bebeğimi süremez.

Yüksek sesle gülüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Koordinatlar zaten GPS'inize programlanmış durumda."

Sürücü koltuğuna yerleşiyorum ve başımı eğerek onu şüpheyile süzüyorum. "Burada neler oluyor?"

"Ah, ah, ah," diyor bana, yolcu koltuğuna yaslanıp kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, dümdüz önüne bakarak. "Dört saatliğine benimsin. Satın aldım ve parasını ödedim," diye hatırlatıyor.

Motoru çeviriyorum ve aletlerim yumuşak bir parıltıyla aydınlanıyor. Koordinatlar ekranda beliriyor. Onları eğitilmiş bir gözle gözden geçiriyorum.

"Burası bir ada mı?" Ben soruyorum.

"Laughlin, yemin ederim. Lütfen sürprizi mahvetmeye çalışmayı bırakıp bizi muson yağmurunun ortasında değerli teknene özenle gizlice soktuğum koordinatlara götürür müsün?"

Huysuz ses tonuna kıkırdıyorum. "Pekâlâ, pekâlâ. Evet, efendim." "İşte böyle."

Bizi rıhtımdan uzaklaştırıyorum ve arkamızda hiçbir iz bırakmadan sığ koyda ilerletiyorum. Biz geçerken Anders ve Lucy kıyıda durmuş el sallıyorlardı. Rogers havlıyor ve Anders "İyi şanslar baba" gibi bir şeyler bağırıyor ama açıkçası motorun sesi emin olmak için çok yüksek.

Görünüşe göre bilmemem daha iyi.

Koordinatları takip ederek yirmi dakikalık bir yolculukla birkaç gölden oluşan bir zincirin ortasındaki küçük, sık ağaçlı bir adaya varıyorum.

Joe "Arkadan dolaşın," diye yönlendiriyor ve ben de yavaşça adanın karşı tarafına, daha da uzak bir yere gidiyorum. Orada kumlu bir plaj var ve motorumun yan yatmayacağından emin olmak için kontrol ettikten sonra bizi tam kumun üzerine park ediyorum. Joe çevik bir hareketle yan taraftan kuma atlıyor, öne doğru yürüyor ve dengede olup olmadığımızı kontrol ediyor. Tanıdık piknik sepetine uzandım.

"Bu bizimle mi geliyor?"

"Henüz değil," diyor elini uzatarak. "Önce, sadece sen."

Kenardan atlamama yardım ediyor ve indiğimde elimi bırakmıyor. Ormanın içine doğru giden küçük kumlu bir patika var ve beni oraya doğru yönlendiriyor.

"Bu özel mi?"

"Çok," diyor sarı kaşlarını sallayarak.

"Yani," diyorum gülerek, "burada olmaya izniniz var mı?" "Burası benim."

Ona bakakaldım. "Senin bir adan mı var?!"

Yürümeye devam ediyor, beni sık çalılıkların arasından geçiriyor ve kaçınmam gereken bir zehirli sarmaşık parçasını işaret ediyor. "*Burası* bana ait, neredeyse bir ada sayılır. Tatil köyünü ilk satın aldıklarında aileme aitti. Kamp yapmak için kullanmak istediler ama tam bir baş belası. Tatil köyünden, sahilden ve kasabadan çok uzak olduğu için gerçek bir işe yaramıyor."

"Yine de harika."

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve parmaklarımı bırakıyor. "Sanırım öyle, bu yüzden satın aldım. Dürüst olmak gerekirse, ailem bana bir anlaşma yaptı."

"Ne zaman aldın..." Çalılıklar temizlendiğinde sesim kesiliyor ve başımı kaldırıp baktığımda tökezlemeyecek kadar kendime güveniyorum. Baktığımda sorularım kafamdan uçup gidiyor ve ağzım bir solukta açılıyor. Küçük, dairesel bir açıklığa, yemyeşil çimenlerin üzerinde minik mor çiçeklerin ve beyaz yoncaların olduğu bir çayıra ulaştık. Güneş burada engelsiz bir şekilde parlıyor, zemini ısıtıyor ve sanki her şey parlıyormuş gibi görünüyor. Dalgıç kuşları ötüyor, batı korosu kurbağaları cıvıldıyor, rüzgâr esnek yaz yapraklarını hışırdatıyor ve Josiah Cole tüm bunların ortasında, çamurlu çimlerin üzerinde diz çökmüş durumda.

"Ciddi olamazsın."

"Miden nasıl?" diye sırtarak şaka yapıyor. "Miden mi bulanıyor? Piknik sepetinde biraz zencefilli gazoz var."

Uçuyormuşum gibi hissederek ona doğru yürüyorum ve başımı sallıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerini kısıyor, başını eğiyor, saçları güneş ışığında parlıyor. "Bu gerçek bir soru mu?"

Gözlerimi kısıyorum, önünde duruyorum, böylece beni görmek için başını kaldırması gerekiyor. Gözlerini kapatıyor. "*Bu* gerçek bir soru mu?" Karşı çıkıyorum.

Gömleğinin cebine uzanıp elmas bir yüzük çıkarmadan önce bir parmağını havaya kaldırıyor ve aramızda tutuyor. "Maren Laughlin, Jig'im, hayatımın aşkı." Sırıttıyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Hâlâ iyi misin?" diye kontrol ediyor ve devam etmesini işaret etmeden önce yüksek sesli, kahkahalı bir iniltiyle başımı arkaya atıyorum. Derin, temizleyici bir nefes alıyor. "Jon Bon Jovi'nin ölümsüz sözleriyle, 'Senin için yaşarım ve ölürüm, senin için gökyüzünden güneşi çalarım. Senin için orada olmama izin verecek misin? Sonsuza kadar?'"

Dudaklarımdan dökülen, beni ikiye katlayan kıkırdamalar ve gözlerimden akıp yanaklarıma inen yaşlar yüzünden onu zar zor duyuyorum. Dudağını ısırtıyor, cesurca düz bir yüz tutuyor ve ben kendimi kollarına atıyorum, onu bir *oof* ile yere düşürüyorum.

Onu sertçe öpüyorum, geri çekildiğimde gülümseme hala ağzımı kısıyor. "Bon Jovi'yi nasıl reddedebilirim ki?"

"Numaram işe yaradı o zaman."

"Bana evlenme teklif etmek için bir ada satın almadığını söyle."

"Özel olmasını istedim. Bunun senin için önemli olduğunu biliyordum. Ayrıca," diyor ve parmağını dudaklarıma koyarak konuşmamı engelliyor.

"Artık ne zaman yalnız kalmak istersek, bavullarımızı toplayıp burada kamp yapabiliriz."

Başımı göğsüne yaslıyorum. "Tanrım," diyorum ona içtenlikle. "Seni çok seviyorum."

"Benimle evlenecek kadar, muhtemelen diğer insanların önünde?" "Seninle tüm dünyanın önünde evlenirim."

Yüzüğü tutuyor. "Bir şey unuttun."

Mükemmel bir şey. Ne çok büyük, ne çok küçük, ne de çok gösterişli, ama güneşin berrak ışıkları altında göz kamaştırıyor. Elimi uzattım, o da kolayca çıplak parmağıma geçirdi.

"Lanet olsun, Josiah Cole'la evleneceğim," diyorum.

"Vay anasını, Musky Maren'a benimle evleneceğini söyledim," diyor Joe karşılığında ve ağzımı uzun, tatlı, sonsuza dek sürececek bir öpücükle kapıyor.

★ ★ ★

Sonunda, kamp malzemeleri ve akşam yemeğinin yanı sıra şampanyayla dolu olduğu ortaya çıkan tekneyi boşaltıyoruz. Yanıp sönen yıldızların altında yiyor, içiyor ve sevişiyoruz ve sabah biraz akşamdan kalma ama sıfır pişmanlıkla uyanıyoruz. Adayı topladığımızda -sanırım Joe'nun adası, göbek atarak- ve göller boyunca motorla geri döndüğümüzde kuşluk vaktiydi. Tesise yaklaştığımızda Joe bana döndü.

"Şimdi, size söylemem gereken bir şey var ve umarım sorun olmaz, ama bir sürprizim daha var."

"Tamamyy," diye kelimeyi uzatıyorum. "Yine de sonuncuyu geçmekte zorlanacaksın."

"İkimiz de yaşadığımız sürece sonuncusunu asla geçemeyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona, hülyalı bir şekilde. "Kayıkhanede bir durak mı, çünkü..."

Homurdanıyor ama gözleri istekle parlıyor. "Sonra görüşürüz."

Tatil köyüne giden son köşeyi döndüğümüzde kalabalık bir insan grubu beliriyor. En iyi arkadaşlarımla tanıdık parlayan sarışın ve parlak mavi-siyah kafalarını gördüğüm anda direksiyonun arkasında ayağa fırlıyorum.

"Asla olmaz!"

"Hey, muhabbet kuşları!" Lorelai iskelenin kenarından bağılıyor. Saat daha erken ama elinde plaj içkisi var. Shelby yeni doğan kızı Gracie'yi kucağına alıyor ve boğazımın arkasından bir hıçkırık kopuyor. Susturmak için iki elimi de ağzıma götürdüm. Onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Joe alçak sesle kıkırdayarak, "Dur, dur, hey oradaki, direksiyonu devralmama izin versen iyi olur," diyor. Nefes nefese kalıyorum, aşağı bakıyorum ve kendimi tamamen bıraktığımı fark ediyorum. Beni kaldırıp koltuktan indirdi.

Birkaç dakika sonra, bizi güvenli bir şekilde rıhtıma doğru yönlendirdi ve o motoru durdurmadan önce ben dışarıdaydım. Ben en iyi arkadaşlarımdan kollarına atlarken Simon Joe'ya yardım etmek için kalabalıktan ayrılıyor.

"Buraya ne zaman
geldin?" "Dün gece,"
diyor Shelby. "Burada
mısın-"

"Haftanın geri kalanında," der Lorelai. "Ama tek kelime daha etme ve ağlamayı kes. Şu yüzük parmağını göreyim!"

Onlara gösterdim ve ikisi de ciyaklayarak bana sıkıca sarıldılar.

"Maren?" Joe kolunu omuzlarıma dolayıp tebrikleri ve sırt sıvazlamalarını kabul ederken küçük bir ses bana sesleniyor.

Gözü yaşlı Donna tarafından tutulan Anders ve Lucy'yi görmek için dönüyorum. Hemen kollarımı açtım ve babalarıyla bana doğru koştular. "Bu senin bizde kalacağın anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi kaçırarak burnumu çekiyorum. "Bu, *siz bende* kalacaksınız demek," diyorum onlara. "İkinizi de çok ama *çok* seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor Anders. Lucy kaldırılmak için kollarını kaldırıyor ve ben de memnuniyetle onu kucaklıyorum.

Öğleden sonrayı gölün kıyısında oturarak, kulübedeki içeceklerimizi yudumlayarak ve Rogers ile çocukların yüzmesini izleyerek geçiriyoruz. Joe asla benden uzakta değil, Cameron ve Craig'le atışırken diz boyu suyun içinde, elinde birayla dururken bile. Lorelai bir yanımda güneşlenirken, Shelby diğer yanımda gölgede Gracie'ye bakıyor.

Etrafım sevgiyle çevrili. Kardeşlerimin her biri iyi dileklerini sunmak için beni arıyor, ancak Liam arayana kadar her şey özellikle gerçekmiş gibi gelmiyor.

"İzninizle," diye fısıldadım, ayağa kalkarken. "Hemen döneceğim."

"Eğer baroyu geçersen..." Lorelai göz kırparak söylüyor ve ben de onun tatil moduna kolayca geçişine gülüyorum.

Joe gözüme çarpıyor ve ağabeyimin adını ağzıma alıyorum. Bana katılmak için izin isteyişini izliyorum. Ağabeyimi hoparlöre aldım.

"Hey, Jig," diye başladı. "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş!" "Evet. Kendime bir Cole yakaladım."

Liam gülüyor ve bu beni ayak parmaklarıma kadar ısıtıyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum," diyor. "Joe orada mı?"

"Tam burada."

"Kimse benim küçük kız kardeşim için yeterince iyi olamaz," diyor Liam hoyratça ve ben dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. "Sen hariç, dostum."

Nefesim aceleyle kesiliyor ve Joe'nun boğazı düğümleniyor. "Böyle hissetmene sevindim, çünkü onu karım yaptığında yanımda durmanı bekliyorum."

"Bunu kaçırmazdım. İkinizi de seviyorum."

Sesim ancak fısıltının üzerinde çıkıyor. "Ben de seni seviyorum Liam."

Telefonumu arka cebime sokarak aramayı sonlandırıyorum ve Joe elime uzanıyor. "Demek bu kadarmış," diyor.

"Sanırım öyle," diyorum başımı omzuna yaslayarak. "Şimdi tek yapmamız gereken evlenmek ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek."

"Ben hazırım," diyor. "Sen mi?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Soru: Daha fazla Bon Jovi karaokesi içerecek mi?" Derin kıkırdaması yanağımın altında titreşiyor.

"Yeminlere ekleyeceğim." "O zaman evet. Yüz milyar kere evet."

Teşekkür

Yedi aşk hikayesi var ve bu kısım asla kolaylaşmıyor. Her zaman birini unutacağım diye çok endişeleniyorum. Bu kitap oldukça hızlı bir şekilde bir araya geldi ve sanırım bir serinin üçüncü kitabı olduğu için karakterleri iyi tanıdığımdan ve aynı zamanda konuyu çok iyi bildiğimden oldu. Ben gururlu bir göl kızıyım ve eğer bu kitabı okuyorsanız, siz de otomatik olarak fahri bir göl kızıısınız. Bu işler böyle yürür. Biz orta batı göl halkı misafirperver insanlarız. O yüzden kendinize ekstra biftekli bir Bloody Mary sipariş edin ve kemerlerinizi bağlayın.

Öncelikle, menajerim Kate McKean'e teşekkür ederim. Yedi kitap mı?! Şu halimize bak. Kim biliyordu? Sen biliyordun sanırım. Daha nicelerine! Yanımda olduğun için çok şanslıyım.

İkinci olarak, editörüm Vicki Lame'e çok teşekkür ederim. YA, yetişkin, hepsinden geçtik ve seninle çalışma şansım olduğu için çok minnettarım. Karakterlerimi böyle sevdiğin için teşekkür ederim. Bana "Hayır, bekle, sanırım bu çift benim en sevdiğim Erin Hahn çifti..." diyen editör mektuplarını özleyeceğim.

Şimdi sıra listede. Beni bağışlayın ama kimseyi atlamak istemiyorum! Yayıncı Anne Marie Tallberg, editör yardımcısı Vanessa Aguirre, kapak tasarımcısı Kerri Resnick, tasarımcı Meryl Levavi, yönetici editör Chrisinda Lynch, üretim editörü Ginny Perrin, kopya editörü Linda Sawicki, düzeltmen Nicole Hall, üretim müdürü Janna Dokos, pazarlama müdürleri Alexis Neuville ve Brant Janeway ve reklamcı Zoe Miller'a çok teşekkürler. Ayrıca, otistik çocukları temsil edişimin gerçekliğini gözden geçirmek için bu hikayenin ilk versiyonunu okuma onurunu bana bahşeden Arlyn Miller-Lachmann'a özel bir teşekkür etmek istiyorum. Temsildeki tüm hatalar bana aittir.

Spotify Audio'da baharatlı hikâyelerime hayat veren sesli kitap anlatıcılarına ve yapımcılarına şükranlarımı sunuyorum. Yayımlanmış hikayelerimi okumaya dayanamıyorum.

ama onları dinleyebiliyorum ve *dinliyorum* ve harikalar!

The Void'deki hanımlara teşekkür ederiz: Cate Unruh, Meg Turton, Jess Steenlage ve Angie Swope. Sizler benim en iyi amigolarım, en sevdiğim ilk okuyucularım ve eleştiri duymam gereken tek kitap kulübüm oldunuz. Eğer sizi kazanamazsam, bunu istemiyorum. Şimdiye kadar yedide yedi yaptığımı bildirmekten çok mutluyum.

Yolumda bana destek olan okurlara, kitapçılara, bookstagrammer'lara, öğrencilere ve kütüphanecilere teşekkür ederim. Kitaplarım hakkında paylaşımda bulunduğunuz ve karakterlerimi sevdiğiniz için teşekkür ederim!

Hahn, Jenkins ve Vrtis ailelerine teşekkürler. Hikayelerimden birini almakla çok cesur davrandınız! YA kitaplarımdan bazılarıyla başlamanızı tavsiye ederim...

Abbot İlkokulu'na teşekkür ederiz. O değil! Dünyanın en iyi personeline sahip olan. Aranıza kabul edildiğim için çok şanslıyım. Kitaplarımı aldınız, aklımı başımda tuttunuz, beni güldürdünüz ve okulu öğrenciler için güvenli bir sığınak haline getirme konusunda bana çok şey öğrettiniz.

Son olarak, Mike, Alice ve Jonah'a işimi yapmama ve bu hikayeleri yazmama izin verdikleri için teşekkür ederim. Siz üçünüz yanımda olmasaydınız bunu yapamazdım ve umarım bunu hafife almadığımı biliyorsunuzdur.

Ayrıca [Erin Hahn](#)

YETİŞKİN ROMANLARI

[*Kalıcı Dostlar Aşık*](#)

[*Olmaz*](#)

GENÇ YETİŞKİN ROMANLARI

[*Benim Olursun*](#)

[*Belki'den Daha*](#)

[*Fazla*](#)

[*Kalbinizi Kırsa Bile*](#)

[*Geldiğini Asla Görmedim*](#)

Yazar Hakkında

Erin Hahn, genç yetişkin romanları *You'd Be Mine*, *More Than Maybe*, *Never Saw You Coming* ve *Even If It Breaks Your Heart*'ın yanı sıra yetişkin romanları *Built to Last* ve *Friends Don't Fall in Love*'ın yazarıdır. Romantizm onun havası, grunge onun soundtrack'i ve sonbahar onun imza rengi. Flanel giyinen üniversiteli sevgilisine okulun ilk gününde aşık oldu ve onu mütevazı tutan iki komik çocuğu var. Ann Arbor, Michigan'ın dışında yaşıyor ve getir götür oynayan Gus adında bir kedisi ve oynamayan June adında bir köpeği var. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Griffin tarafından, St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olarak yayımlanmıştır

YAKALA VE SAKLA. Telif hakkı © 2024 Erin Hahn'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Kerri Resnick

Kapak illüstrasyonu: Maja Tomljanovic

eISBN 9781250827142

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221- 7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2024

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>Kopya Hakkı</u>	
<u>Bildirimi</u>	
<u>İthaf Epigrafi</u>	
<u>Önsöz. Kızlar Sadece Eğlenmek İster</u>	
<u>Bir. Bu Kadın Çalışıyor</u>	
<u>İki. All I Really Want</u>	
<u>Üç. Baskı Altında</u>	
<u>Dört. Okyanusa Doğru</u>	
<u>Beş. Bebek Parçaları</u>	
<u>Altı. Senin Gibi Bir Kızı</u>	
<u>Beklerken Yedi. Alaska</u>	
<u>Sekiz. Tek başına</u>	
<u>Dokuz. Yaptığı Her Küçük Şey Sihirlidir On.</u>	
<u>Gizli Bahçe</u>	
<u>On bir. Bir çeşit peri masalı</u>	
<u>On iki. Bir Arkadaşınız Var</u>	
<u>On Üç. Haklı Çıktım</u>	
<u>On Dört. Kendi Başıma Dans</u>	
<u>Etmek On Beş. Hurt So</u>	
<u>Good 16. Bir Dua Gibi</u>	
<u>On yedi. Kendi Atışını Engelleyen Çocuk</u>	
<u>Onsekiz. Lütfen, Lütfen İstedığimi Almama İzin</u>	
<u>Verin On Dokuz. Kız</u>	
<u>Yirmi . Heaven in Hiding</u>	
<u>Twenty -One. Take Me Home</u>	
<u>Tonight</u>	
<u>Yirmi İki. Beyaz Bayrak</u>	

Yirmi Üç. Tolerate It Yirmi
Dört. Aşık Uzan
Yirmi Beş. Keşke Görebilseydiniz
Yirmi Altı. Nasıl Bir Adam Yirmi
Yedi. Bizi Asla Ayırmayın Yirmi
Sekiz. Senin İçin Orada Olacağım
Yirmi Dokuz. Senin Yanında Olacağım
Sonsöz. Sadece Seninle Olmak
İstiyorum
Teşekkür Ayrıca
Erin Hahn Yazar
Hakkında
Kopyalama hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.